
ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ

Η ΠΕΡΙ

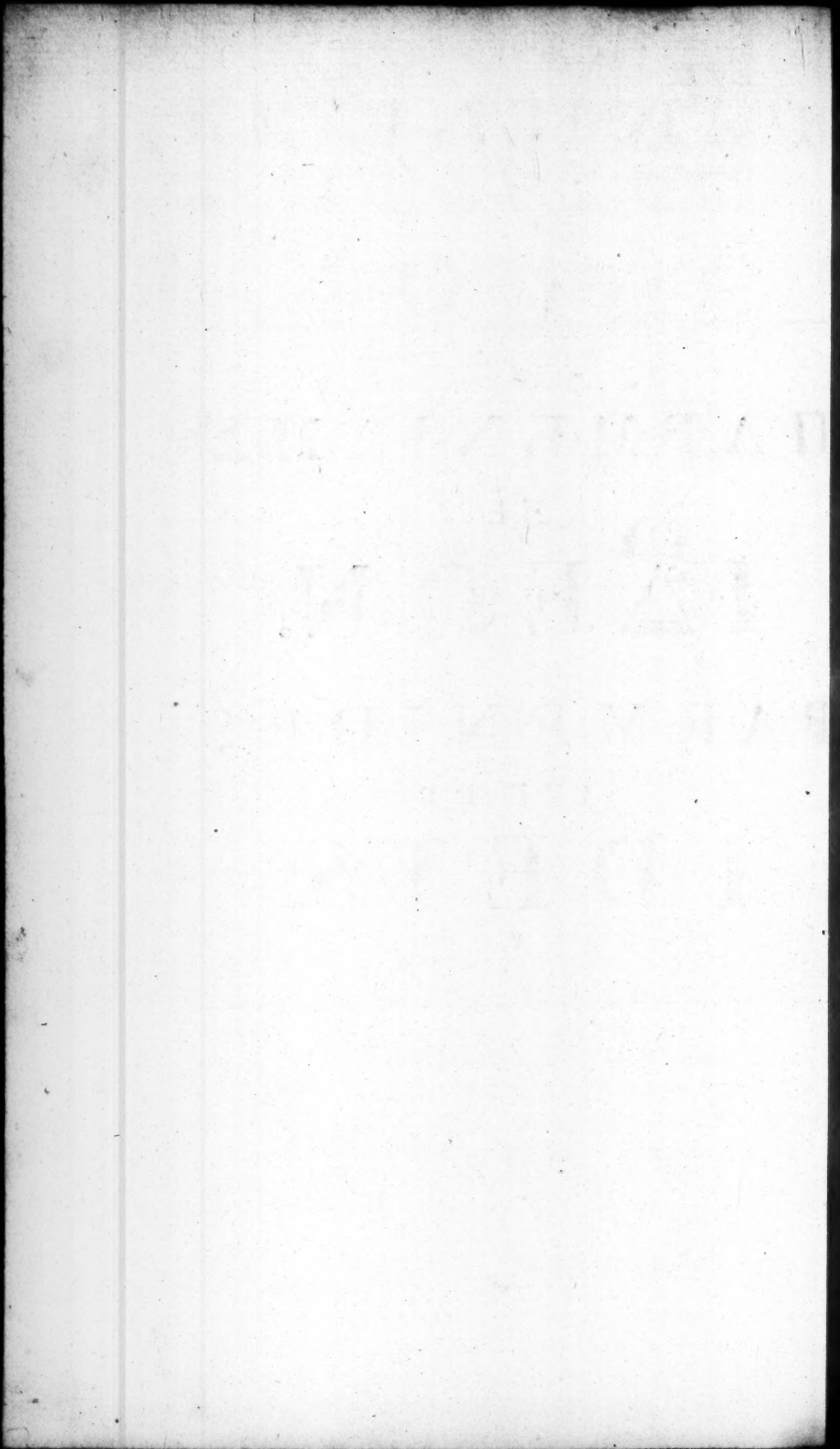
ΙΔΕΩΝ.

PARMENIDES

SIVE DE

IDEIS.

ΠΑΡΜΕΝΙΑΔΗΣ

Ἡ ΠΕΡΙ

ΙΔΕΩΝ.

PARMENIDES

SIVE DE

IDEIS

ET

UNO RERUM OMNIUM

PRINCIPIO

PLATONIS DIALOGUS. K

Studio JOH. GUL. THOMSON

Ex Aula Sⁱ *Edmundi Oxon.*

O X O N I I,

E THEATRO SHELDONIANO.

MDCCXXVIII.

Imprimatur,

JO. MATHER

Vice-Can. Oxon.

Aug. 30. 1728.

II
I R O L E G O M E N A
JOHANNES GUILIELMUS THOMSON

LECTORI

S. P. D.

CUM Antiquitatis in omni genere Operis insti-
tuti ratio. monumenta sedulo conquiri viderim, nec iis, qui in vetustatis sordibus ipsis ruderibusque eruendis studium consumpserunt, fautores suos deesse, existimavi equidem rem me facturum, curioso juxta ac erudito Lectori nec ingratam penitus, nec inutilem, qui singularem huncce *Platonis* Dialogum, pretiosum antiquitatis philosophicæ monumentum, in lucem publicam protulerim, meo qualicumque labore auctum aliquatenus, & illustratum.

Dialogi argumentum quod attinet, est illud momenti sane gravissimi, siquidem ea ardua est & gravissima, quæ de Deo rebusque divinis instituitur disquisitio. In materie tam difficili reconditaque, inter tam varias philosophorum disceptantium hallucinationes, quousque inermis ratio proficere, quantumque felix conjectura investigando assequi potuerit, isthoc perspicere opus esse arbitror nec viro liberali, nec philosopho, nec Christiano indignum. Quæ serio meditati placebunt, reperientur permulta, nonnulla insuper quæ admirationem, nonnulla etiam quæ veniam mereri videbuntur. Si quid adeo in terminis magis obsoletum, si quid in propositionibus minus perspicuum

b

cuum occurrerit, qui ipsius argumenti difficultatem perpendit, minus indignabitur lector benevolus, & quas res ipsa fert, boni consulet molestias.

Dialogi formam si spectes, disputationem habes vere *Socraticam*, qua excogitari potest, ad ingenia exacuenda nihil acrius, ad hypotheses excutiendas nihil subtilius, ad veritatem investigandam nihil solertius. Hinc è scholis in vitam communem transit Philosophia; in argumenti difficilis decursu per omnia diverticula ex utraque parte rationum momenta perpenduntur: Per interrogatiuncularum argutias elicitur concessio, & quasi leni tormento exigitur animi assensus. Ita demum ex hac ingeniorum concertatione ignotæ veritatis novum evocatur lumen, & ex dubitatione pedetentim devenitur ad certitudinem. Et est quiddam sane in hac parte quod dialectici hominis cogitationes moretur, sunt pleræque, quas accuratius ventilatas miretur, metaphysicæ subtilitates, & si forte *Aristotelem* suum in veritate confirmanda potiorum ducem sequatur, at *Socratem* agnoscat in excogitanda acutiorem, & tanto cæteros ingenio superantem, quanto ab iisdem scribendi artificio superatur.

Vereor equidem ne hujusmodi disquisitiones Metaphysicæ, & hoc, quicquid est Mysticæ Theologiæ, politioris ingenii hominibus & auribus paulo delicatioribus minus placere possint; præcipue cum usu comperitum sit id scriptionis genus, cui sese parum assueverint, à fastidiosis lectoribus facile damnari. Proinde non dubito fore plerosque, quibus videbor nec famæ meæ, neque reipublicæ literariæ utilitati consuluisse, qui in philosophia tam subtili pariter & obscura, adeoque in difficilibus quibusdam nugis explicandis operam contriverim. Verum, siquid in hac causa valeat magnorum nominum autoritas, facile ostendi posset, quam magnifice senserint de hoc *Platonis* dialogo viri in omnibus fere sæculis eruditissimi. Veterum philosophorum iudicio nec omnia nec nihil tribuendum censeo,

feo, antiquitatis non tam ineptus fautor ut ænigmati-
cam quamvis & inexplicabilem hypothesin tanquam
divinum quiddam oraculum venerarer, quasi dogmati
non intellecto uberius pretium & reverentiam adde-
ret elaborata obscuritas. Nihilominus absit, ut diffi-
cilia, quæ occurrunt, plurima, velut absurda, temere re-
jiciantur, & ea scriptori vertantur vitio, quæ lectoris
potius debentur incitiæ.

Quamobrem in eo elaborandum esse duxi, ut locis,
quæ passim occurrunt, obscurioribus aliquid lucis af-
funderem; eo consilio philosophiæ *Platonice* interpre-
tes sedulus consului, Græcorum, qui de hac re scrip-
serunt, commentaria, non illa solum, quæ jam olim
edita omnium manibus teruntur, sed quædam insu-
per, quæ in Bibliothecis hæctenus inedita delituerant,
ita evolvi, ut ex iis, quicquid Authori nostro expli-
cando vel illustrando inferviret, delectu habito depromerem. Quid hac in parte à me sit præstitum, satis
testatur ille citationum, quæ legentibus moram imo
forte & tædium injecerint, operosior apparatus.

Quoniam vero in hanc materiam incidi, scire te ve-
lim, Benevole Lector, consilium me imprimis cepisse
de edendo MS. Cod. fol. (quem etiam versione latina
donavisse) cujus in *C.C.C.* apud *Oxonenses* Biblioth. in-
structissima luculentum extat exemplar, cui titulus *Δα-
μασκίης Φιλοσόφου διατριβαὶ καὶ λύσεις περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν*. Ve-
rum, dum hoc meditarer, amicis hortantibus haud in-
commodum esse duxi hujusce dialogi, in cujus subsi-
dium à me *Damascium* sæpius citatum videbis, editio-
nem præmittere. Ita, ut primi laboris exitu explora-
to, si literatorum incitamenta non defuissent, ad opus
hocce ornandum & perficiendum alacrius accederem;
& ex altera parte, si minus recte res cecidissent, per-
spicere liceret, quantillo in pretio apud eos habendus
foret *Commentator Platonicus*, quibus ipsius *Platonis*
scripta minus placerent.

Verum, ut ut hæc sint, intelligas velim nihil me laboris defugere, unde ad rem literariam fructum aliquem redundare posse existimem: & ea mente hoc, quicquid est opusculi, tenue quidem, at certe difficillimum suscepi, ut ei *Academia*, quæ præ cæteris longe Celeberrima Græcarum litterarum studiis efflorescit, me commendare possim; ita ut, quem hospitem nuper exceperat, favore suo non prorsus indignum censeret.

Sed hæc satis jam superque operis præmuniendi causa præfatus ad ea, quæ ad rem propius spectant, explicanda festino.

Dialogi
vimur, Et Imprimis dialogi titulū quod attinet, quam non sine causa *Parmenidi* tribuatur, cuius, quæ inferius dicta reperiet, consideranti facile patebit. *Parmenidis* enim laudi illum à *Platone* fuisse inscriptum auctor est *Laërtius*; id quod sane eo libentius faciebat Philosophus, quo plus à se tanto hominis ingenio deberi existimaret. *Parmenides* duos libros ligata oratione composuerat, quorum quidem alterum *de veritate*, i. e. sicuti *Alexander & Simplicius* interpretantur, περὶ τῆς ἀληθείας, alterum vero *de opinione*, i. e. περὶ τῆς ἀποδείξεως, inscripserat. In illo de *ideis rebusque divinis* agebat, *Unum*, i. e. Deum, rerum universitatis initium ponebat, quod *omnia sit, & supra omnia*: in hoc *ignem & aëra* universi principia statuebat, *Amorem* Deorum fingebat antiquissimum, & alia multa fabulabatur, quæ quidem nec ipse sibi persuasā habuit, nec aliis persuaderi voluit, sed quo ostenderet, quam fallax sit vulgi opinio, & iudicium veritatis non in sensibus esse, doceret. Confirmant hæc nostra *Parmenidis* versus apud *Simpl. in Aristot. Natur. Auscult. lib. 1*, quibus, finito suo de veritate opere, ad sensibilia transit

“ Εν τῷ σοι παύω πρὸν λόγον ἠδὲ νόημα

“ Ἀμφὶς ἀληθείης· δόξας δ’ ἀπὸ τῶνδε βροτείης

“ Μάν-

“ Μάθητε, κέσμον ἐμῶν ἐπιγῶν ἀπάτηλον ἀλάων.

“ Μέρφας ἰδὲ κατέθεντο δύο γουμαῖς ὀνομαίζων.

“ Τῶν μίαν ἔχρῶν ἐστίν, ἐν ᾧ πεπλανημένοι εἰσίν.

“ Ἀντὶ δὲ ἐκείναντο δέμας, ἔσῃματ' ἔθεντο.

“ Χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τῇ μὲν φλογὸς αἰθέριον πῦρ.

“ Ἦπον ὃν μοῦ ἀραιὸν ἑαυτῶ πύκνισσε ταυτῶν.

“ Τῷ δὲ ἐτέρῳ μὴ ταυτῶν, ἀτερ κακῆν κατ' αὐτῶ.

“ Ἀντὶ νυκτῶδα ἠδὲ πυκνὸν δέμας ἐμβροχῆς τε.

“ Τόν σε ἐγὼ διακόσμου εἰκόνη πάντε φατίζω.

“ Ὡς ἔ μή πῶτε τις σε βροτῶν γνώμη παρέλασθῃ.

Spiritualium rerum duntaxat esse scientiam, certamque cognitionem putabat *Parmenides*, sensibilia vero dubia solummodo opinione apprehendi. Ita ipse apud *Procl.* in *Tim.*

— “ Χρῶν δὲ σε πάντα ποθέσθαι

“ Ἡ μὲν ἀληθείης εὐφροσύνη ἀπρεμῆς ἦτορ,

“ Ἡδὲ βροτῶν δόξας, ταῖς οὐκ ἐνὶ πίστις ἀληθείης.

Inde *Plato*, *Parmenidis* æmulus, duas esse ajebat essentias, per quas cuncta gignantur, quarum una cogitatione sola concipitur, altera sensibus subjici potest. Sed illa, quæ mentis oculo comprehenditur, semper & eodem modo, & sui par & similis invenitur, ut quæ vere sit. At enim altera opinione sensibili & irrationali æstimanda est, quam nasci & interire ait. Et sicut superior vere esse memoratur, hanc non esse vere possumus dicere. Et primæ quidem substantiæ primum esse Deum, Formasque rerum, & animam: secundæ, omnia quæ informantur, quæque gignuntur, & quæ à substantiæ superioris exemplo originem ducant, quæ mutari & converti possunt, labentia, & ad instar fluminum profuga. Hæc *Apulejus* de *Dogn. Plat.* quæ *Plato* in *Timæo* hunc in modum effert. “ Τὸ μὲν δὲ νοῖος μετὰ λόγου περίληπτον, αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὄν, καὶ ἔ γυνομένου δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλάου γου δόξασιν, γυνομένου καὶ διαπολλυμένου, οὕτως δὲ ἐδέποτε ὄν. Sic, dum ex *Hermete Trismeg.* quæritur “ τί οὐκ ἀληθές ἐστίν; *Hermes* respondet, “ Τὸ μὴ γολέμενον, ὡ τέκνον, τὸ μὴ

“διορίζομενον, τὸ ἀχρώματον, τὸ ἀχρημάτιστον, τὸ ἀτρεπίον, τὸ
 “ζυμνον, τὸ Φαῖνον, τὸ ἑαυτῷ καταληπτόν, τὸ ἀναλλοιώτων, τὸ ἀ-
 “σώματον. conf. *Plat. in Phæd. & Theæt.*

Et sane tantum abest, ut *Dialogus* noster *Parmenidis* nomen temere præ se ferat, ut potius doctrinam ejus de *rebus divinis & Ideis*, quam *Syriano* teste, veluti evocatam è latebris luci publicæ exposuerat ὁ *Ελεάτης*, contineat, fidoque *Lectori* integram exhibeat. *Platonici* eum quamplurima *Platonis* arcanæ sapientiæ pandere monumenta uno omnes ore adfirmant. Ita unus instar omnium prodit *Procl. in Theol. Plat. c. 7.*

“Εἰ ἦ δέῃ, inquit, τὸ παντελές, καὶ ὅλον, καὶ συνεχές ἄνωθεν
 “ἄχρι ἔς σύμπαντος ἀριθμῆς τῆς θεολογίας ἐν ἐνὶ Πλατωνικῷ δια-
 “λόγῳ σκοπεῖν, ὡς ἀδόξον μὲν ἴσως εἶπεν. Ἐπὶ τις ἐκ τῆς ἡμε-
 “τέρας ἐτίας μόνοις λεχθησόμενον καταφανές. Τολμητέον δὲ ἐν
 “ὅμῳ ἐπέειπερ ἠρξάμεθα τῶν πλείων λόγων, καὶ ῥητέον πῶς τὰς
 “ταῦτα λέγοντας, ὡς ὁ *Παρμενίδης*, ὃν ποθεῖτε, καὶ τὰ μυστικὰ ἔ-
 “διαλόγου τὰδε νοήματα φαντάζεσθαι. Et paucis interjectis,
 “τότε ἐν καὶ ὅλον καὶ τέλειον τῆς θεολογικῆς ἐπισήμης φῶς ὁ *Παρμε-
 “νίδης* ἀναπεί τις ἔς *Πλάτωνος* ἐρασιῆς. Quanquam autem
 non ferendæ nec audiendæ prorsus sint *Platoniorum*
 nugæ, qui de tot totidemque *Deorum* ordinibus, eo-
 rumque diversa natura dialogum hunc agere autu-
 mant, quot supposita contineat: Quanquam explo-
 denda sit *Marini* inanis opinio, qui non contentus in-
 scriptione dialogi, qua nunc conspicitur, περὶ Εἰδῶν,
 inscribendum esse contendebat, περὶ Θεῶν, & quod,
 quo mystica magis, eo verior foret dialogi expositio:
 non tamen penitus adstipulor præjudicatis quorun-
 dam nostri ævi philosophorum opinionibus, qui *Parmenidem*
Platonis mere dialecticum, non dogmaticum esse,
 ut jejunam veluti verborum concertationem existi-
 mant, quorum vero causas etsi diu jam requiro, non-
 dum tamen invenio quas veras esse confidam. Ecquis
 enim adeo præjudicatæ mentis esset ut neget id esse
 dialogi argumentum, quod inscriptio promittit? Ec-
 quis tam ignarus & *Platonis* philosophiæ expers, qui
 neget

neget, *Idearum* & *Unius* nominibus *Deum* & *Divina* comprehendī, & arduum altissimæque indaginis opus esse, quod in dialogo nostro molitur Philosophus? Hinc sane Pythagoræorum more purgandos, præparandos, perficiendos ducebat auditorum animos *Plato*, ab ideis juxta dialecticorum methodum disputandi sapiens initium, dum ad summum rerum apicem pedetentim se attollat disputatio. Neque enim illotis prorsus manibus sacra sunt tangenda. Hæc dabit *Proclus* in *Tim.* “Ὡσαύτῃ οὐ Τίμηος, πρὸς τὴν Φυσιολογίαν τὴν δι’ εἰκόνων πρῶταίνῃ θεωρίαν τῶν ἐγκοσμίων, ἕτως ὁ Παριωνίδης τὴν περὶ τῶν εἰδῶν ἀνακινεῖ ζήτησιν πρὸς τῆς θεολογίας. Καὶ γὰρ δεῖ ἀφλήσονται τὴν περὶ τῶν εἰδῶν ἀπορίας ἐπὶ τῶν ἐνάδων ἀναπυθῆναι μυστικῶν θεωρίαν. *Olympiod. in Phæd. MS.* “Εἰ γὰρ, inquit, ψυχὴ μὴ ἀκαθάρτων τοῖς ἔξω καθαρῶσι πρῶταίνῃ μὲν, μάταιον ὁ πόνος.

Etenim Dialecticam credebant ejus ævi Philosophi veluti scalam esse, qua ad summa adscenderet animus.

De Dialectica & Dialecticorum terminis in Theologia veterum

Dialectica, inquit alicubi Cicero, *indagatrix est ad omnia, omnium rerum, quæ via & ratione progrediuntur, quæque viam aperit, qua à vinculis ignorantie solvimur, & ab umbris ad lumen convertimur; quæ procul dubio ex Plat. lib. 7. de Rep. fumsit Orator* “Τὴν ἐν τῇ ἀληθείᾳ κλῆν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; τί μὲν; Ἡ δὲ γε, ἦν δὲ ἐγὼ, λύσις τε δὸς τῶν δεσμῶν, καὶ μεταστροφὴ δὸς τῶν σκοπιῶν ἵπτι τὰ εἰδῶν δὸς τὸ φῶς, καὶ ἄλλῃ καταγωγὴ εἰς τὸ ἥλιον ἐπάνωδον. Ita & *Hierocl. in Aur. carm.* “καθάρμοι τῆς λογικῆς ψυχῆς εἰσὶν αἱ μαθηματικαὶ ἵπτισημοι, καὶ ἀνάγωγος λύσις ἢ ἀλεγκτικὴ τῶν ὄντων ἐποπτεία. Neque innotescet, ajunt Philosophi, animo summum illud rerum principium, nisi multis agitatus curis & meditationibus causas secundas quasi errans, ut in Dialogo nostro loquitur *Zeno*, peragret & pervagetur ante, quam in summo rerum apice extra naturam demum possit acquiescere. Sic *Simpl. in Epiict.* p. 231 & 232. “Χρὴ τὴν ἵπτι τὰς δεξιάς ἀναβαίνοντα ζητεῖν, εἰ διωκτὴν εἶναι πικρῆτον τὴν ἵπτι τῆς δεξιᾶς.

“χῆς. Καὶ εὐρεθῆ, πάλιν ἐπ’ ἐκείνου ζητεῖν, εἰὼς ἀν εἰς τὰς
 “ἀκροτάτας ἐλθωμεν, ὧν ἐκεῖ σιμνοτιέρας ἔχομεν, καὶ μὴ εἴ-
 “σαι τὴν ἀνάβασιν. Unde etiam pro re nata in Theolo-
 gicis, terminis Dialecticis utebantur Philosophi, maxi-
 me Eleatici, quos passim in *Parmenide* adhibet *Plato*.
 Pluribus autem hac de re agit *Proclus* in *Parm.* lib. 1.
 f. 13. cujus verba nunc ex MS. adferam. “Τὰ γὰρ θεῖα,
 “inquit, κατ’ ἄλλον ἔ ἄλλον τρόπον ἐρμηνεύειν διωκτίν. Τοῖς
 “μὲν Φοιβοληπτοῖς ποιηταῖς Διὰ τῶν μυθικῶν ὀνομάτων καὶ ἐρμηνείας
 “ἀδροτιέρας. Τοῖς ἢ τῶν τραγικῆς σκυῆς τῶν ἐν τοῖς μυθικοῖς ἀπι-
 “χομύοις, ἄλλως ἢ ἐν θεῖω σῆματι Φεγλοιδύοις δι’ ὀνομάτων
 “ἱεροπρεπῶν καὶ εἰς τὸ ὑψος ἀνενηγυῖνης ιδεῆς. Τοῖς ἢ δι’ εἰκό-
 “νων αὐτὰ προφεμύοις, ἐξαγγέλλειν δι’ ὀνομάτων μαθηματικῶν,
 “ἢ ποῦ τῶν ἐναρθεμητικῶν λεγομένων, ἢ τῶν γεωμετρικῶν. Τῶν
 “δὲ ἔν πάντων ἐξήλακται παντελῶς ἢ Διὰ τῶν Διλεκτικῶν ὀνο-
 “μάτων αὐτῶν ἐφερμηνεύοις, προσήκοντα μάλιστα τοῖς ἐκ τῶν Ἐλεα-
 “τικῶν διδασκαλείς, κατὰ πρὸς ἐκείνων ἢ μὲν ἐξαίρετος ἐστὶ τῶν Πυθα-
 “γορείων, ὡς φιλολάος δηλοῖ, τοῖς λριθμοῖς τὰς τῶν Θεῶν ὑπάρξεις
 “καὶ πρὸς τὰς ἀφηγησάμενους ἢ τῶν ἱερατικῶν, ὀνόματα τῶν
 “Θεῶν κατὰ τὴν αὐτῶν μυθικὴν ἐρμηνείαν ἐκδεδωκότων, οἷα τοῖς
 “Λοσυελοῖς ὑμνῶμενα Ζήναι καὶ Ἀζωνοῖ, καὶ Πήγαι ἔ Ἀμείλικτοι,
 “ἔ Σιωχεῖς, δι’ ὧν ἐκείνοι τὰς τάξαις ἐρμηνεύουσι τῶν Θεῶν ἢ δι’
 “τῶν Ὀρφικῶν τῶν Ἐλληνικῆς ἔσοι θεολογίας ἰδία, Κρόνον, καὶ Δία,
 “ἔ Οὐρανόν, ἔ Νύκτα, καὶ Κύκλωπας, καὶ Ἐκατόνχειρας ἸπιΦη-
 “μίξουσι τὰς ἀκροτάταις τῶν πάντων δόξαῖς. Ἡ τοῖνυν Διλεκτι-
 “κὴ τῶν Θεῶν ἐξήγησις ἀντι πάντων, ὡς εἰρηται, τῶν τοῖστῶν,
 “ὀνόματι χρήται Διλεκτικῆς, Ἐν, καὶ Ὀν, καὶ Ὀλον καὶ Μέρη, καὶ
 “Ταῦτον καὶ Ἐτερον, καὶ Ὀμοιον καὶ Ἀνόμοιον.

Maximum certe addebat pretium *Pythagoræ*, *Eleati-*
cis, & *Platonis*, quod de rebus divinis, aliis ante se
 Philosophis magis, multoque sublimius differerent, nec
 tam rerum naturam scrutarentur, quam auctorem mo-
 litoremque naturæ, atque adeo non obscura ederent
 argumenta, quantum vel ipsi Deo & Religioni tri-
 buerent, vel tribuendum putarent.

*Res divina docende per ænigmata
 & numerorum symbola.*

Plato, præterquam quod ip-
 se studio sapientiæ longe late-
 que

que peregrinaretur, *Pythagoram* & *Elcaticos* in rebus divinis tractandis potiffimos sibi duces eligebat, eodemque symbolico loquendi genere utebatur. *Id sibi inprimis cavendum esse*, ipse de semet ipso scribit *Philosophus* in *Ep.* 7. ubi de primis substantiis agit, *ut per ænigmata scriberet, ut ne, quæ ad Dionysium scriberet, ad aliorum manus pervenirent, & intelligi possent.* Numeris, quos divinatorum symbola esse volebat *Pythagoras*, itidem delectabatur *Plato*, & primum ac simplicissimum numerum summi Dei totiusque universitatis parentis symbolum statuebat: unde tot apud eum eximia *Arithmetices* invenias encomia, & in *Epinom.* numerandi artem, artium primam ponit, eum autem vere sapientem vocat, qui illam cognitam habeat & exploratam.

Pythagoras sane, quod notiffimum est, primum omnium principium *Μονάδα* statuit, ut luculenter satis præter cæteros testantur *Diog. Laërt.* & *Plut. in Placit.*

“*Πυθαγόρας τῶν ἀρχῶν τὴν μὲν Μονάδα Θεὸν ἀπεφώνησε καὶ τὰ γὰρ ὅτι, ἥτις ἐστὶν ἡ Ἐνὸς Φύσις. Τὸ ἐν apud Xenophanem & Parmenidem denotabat Deum* testibus *Aristot. & Simpl.* sicut in *Chaldæorum* Theologia Deus Pater τὸ *Ἐν*, *Νῆς πρῶτος*, & τὸ *πρῶτον νοητὸν* vocatur, teste *Jambl. de Myst. Sect. 8. cap. 2.* Deum quoque vocabat *Plato Unum.* Testis omni exceptione major est *Stob. Ecl. Phys. cap. 3.* “*Πολέμων τὸ κόσμον Θεὸν ἀπεφώνησε. Ξενοκράτης Ἀγαθῆνος Καλχηδόνιος τὴν Μονάδα καὶ τὴν Δυάδα Θεός. Πλάτων τὸ Ἐν τὸ μονοφύεις, τὸ Μοναδικόν, τὸ ὄντως ὄν, τὰ γὰρ ὅτι. Πάντα ἢ τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων εἰς τὸ Νῆν ἀπεύδει.*

Non prætereunda vero est heic loci trina illa, quam in Dialogo nostro *Plotinus*

De trina unius distinctione.

animadvertit, differentia, *Enn. 5. lib. 1. cap. 8.*

“*Ὁ ὧσα Πλάτωνι Παριδιμίδης ἀκεραΐτερον λέγων διαίρει ἀπ’ ἀλλήλων τὸ πρῶτον ἐν, ὁ κυριώτερον ἐν, καὶ δεύτερον ἐν πολλὰ λέγων, καὶ τρίτον ἐν Ἐ πολλὰ.* Primum est ἐν τὸ πᾶν, *simplicissimum*, sc. *Deus*, quem eo ipso moderantem omnia quæ geruntur, aut unquam gesta sunt, fatentur auctorem, cujusque varii effectus non pro variis censendi sint

numinibus. Secundum est ἐν πολλὰ, feu, πάντα, quo intellectuales rerum ideae indigitantur, i. e. “Νῆς ἡ χάρα τῶν εἰδῶν. Adprime huc facit eximius ille *Cyrilli* locus cont. *Jul.* “Ὁ γὰρ Πλάτων Θεὸν μὲν τὸ ἀνωτάτω Φησὶ τὸ ἄραθον· ἐξ αὐτῶν γε μὲν ἀναλάμψαι Νῆν, καὶ τῆτον εἶναι τὸ περὶ τῆς ἑξ ἑστέρας δὲ κῶσμος “δημιουργόν, sicuti *Hermes* in *Aegyptior. Theol.* τὸν Κνήφ, i. e. τὸν δημιουργόν, infra unum statuit, quod alto silentio fit colendum Videfis *Jamb. Sect. 8. cap. 3.* Tertium est ἐν καὶ πολλὰ, s. πάντα, quo, *Plotino* interprete, ἡ αἰώνιος ψυχὴ significatur. *Procl. in Parm. Lib. 5.* “Τὴν ψυχὴν “ἐν καὶ πολλὰ ἀπεφάνητο, διὰ τὸ μερισμὸν τῶν σωδῶσεων δει- “θῆσαι.

Transitio ad primam partem dialogi sc. de Ideis.

Non parum vero difficultatis pariunt obscuræ istiusmodi de primis principiis disputationes, neque immerito *Aristot.* dicam scribit *Parmenidi* ceterisque ejusdem ævi sapientibus, quod, dum de principio supernaturali quærent, physice de eo disputarent, quo nomine etiam *Aegyptios* carpunt *Porphyr.* in *Ep. ad Aneb. & Euseb. Præp. Evang. Lib. 3. cap. 4.* Neque facile profecto est *Platonis* sententiam hoc in argumento perspicere. Tot impedita ea est involucris, tot occulta tenebris, ut vel perspicacissimus quisque se lipsum fateatur, nec ad eam penitus eruendam aptum natum. Micant tantum in spissa caligine lucis quædam scintillulæ. Pauca conspiciuntur vestigia, quæ, quoad in Dialogo nostro reliquit *Plato*, ut investigem, operis institutique mei ratio jure suo à me exigere videtur. Relegam autem eadem vestigia, quibus in tractandam Thesin suam ingressus est *Philosophus*, (quod equidem docendi genus optimum esse puto) sequarque partes illas quibus ille Dialogum secuit, id agens ut *Lector Benevolus*, ante quam ad perlegendum *Parmenidem*, quem intellectu difficillimum omnium *Platonis* Dialogorum existimo, accedat, doctrinam de *Ideis* & uno cognitam habere possit & competentam.

Fontes

Fontes si indigitare vellem, Doctrinamque de *Ideis* à prima usque origine repetere, *Chaldaeorum Ægyptiorumque* clausa adyta patefacienda forent, & mysteria revelanda. Philosophorum antiquissimi ab oratore memorantur *Chaldaei*, à quibus ad *Barbaras* primum nationes, tum ad *Græcos & Latinos*, transmissa sit Philosophia, ita ut *Chaldaica* Philosophia, veluti fons extiterit uberrimus, è quo primum sibi poculum haurientes *Orientis* incolæ *Græcis* postmodum infudere. *Orpheus* ipse, ὁ τῆς πλετῆς ποιητῆς, ὁ Μυσαγωγός, & *Græcanica* Philosophiæ princeps, sua, si *Iust. M. & Tatiano* sit habenda fides, quæ in *Græciam* sacra primus intulit, ex *Ægypto* extulit. Ex eodem fonte biberunt *Pherecydes, Pythagoras, Thales*, & quotquot sapientia clara *Hellas* unquam tulit ingenia, quæ rebus cœlestibus & Divinis otium & operam impenderunt. Docet hæc *Ioseph.* “ Ἀλλὰ μὲν ἔ τὰς ὡς εἰ τῶν ἑρανίων τε καὶ θεῶν πρώτους παρ’ Ἑλλήσι φιλοσοφῆσαντας, οἷον φερεκύδην τε Συρίων, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Θάλητα, πάντες συμφώνως ὁμολογῶσιν, Αἰγυπτίων ἔ Χαλδαίων γενεαρχίας μαθητῆς, ὀλίγα συγχεῖσθαι. Lib. 1. cont. *App.* Inde sua de *Ideis & Divinis* dogmata mutuatos esse *Eleaticos & Platonem* extra omnem dubii positum est aleam. Etenim non magni heic habendam esse censeo *Patrum* auctoritatem, qui *Platonem* ut τὴν τῶν εἰδῶν χώραν, sic & τὰ εἶδη ex *Mose* hausisse levi satis conjectura augurantur, & condonandum facile puto lapsum hunc viris sanctis cum ceteris omnibus quibus historiam *Platonicam* contaminarunt fabellis.

Origo Idearum
Platonis.

De duplici Idearum genere in *Dialogis* suis agit *Plato*. Alia εἶδη animo insident ceu ingenitæ notiones à creatore impressæ, de quibus passim differit Philosophus, inprimis vero in *Phæd.* & *Theat.* ubi plurima de hoc Idearum genere loca colligere licet, è quibus ego unum duntaxat eligam. Ita vero *Socr.* alloquitur *Theætetum*, “ Θεὸς δὴ μοι λόγου ἕνεκα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐν κελύδον ἑκμαγεῖον, τῷ μὲν μεῖζον, τῷ
“ δ

Idearum duo
genera.

“δ’ ἑλαττον, Ἐ τῶ μὲν καθάρωτέρω κηρῶ, τῶ δὲ κοπρωδέστερω
 “καὶ σκληροτέρω, σίκοις ἢ ὑγροτέρω, ἐπι δὲ (legere malle
 “ἐπι δὲ) οἷς μετρίως ἔχοντες. Θεαι. Τίθημι. Σω. Δῶρον ποίνω
 “αὐτὸ φῶμεν εἶναι τῆς τῶν Μουσῶν μήτῃς Μνημοσύνης, καὶ ἐς
 “τὸτο, ὅτι ἂν βεβληθῶμεν μνημονεύουσα ἂν ἰδῶμεν, ἢ ἀκούσω-
 “μεν, ἢ αὐτὴ ἐνοήσωμεν, ὑπεχοντες αὐτὸ ταῖς αἰσθησέσι, καὶ ἐν-
 “νοίαις ἀπετυπῶσθαι ὡσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐσημανομένης, Ἐ
 “ὁ μὲν ἂν ἐκμαγῆ μνημονεύοντε, καὶ ἐπίσκαδα, εἰς ἂν ἐνὶ τῷ ἑ-
 “δῶλον αὐτῆ· ὅταν δ’ ἐξαλειφθῆ, ἢ μὴ οἷόν τε γῆρατα ἐκμα-
 “γῆναι Πιπελῆδατα τε, καὶ μὴ Πίσαδατα. Hinc scientiam re-
 miniscentiam esse statuebant Socrates & Plato, “Αἱ μα-
 “θήσεις ἀναμνήσεις. *Semina nobis scientiæ, inquit Seneca,*
Natura dedit, scientiam non dedit. Nam sicut oculus re-
 ipsa non videret, nisi ad videndum præparatus esset
 & aptus natus: ita quoque animus nunquam intelli-
 geret, sciret aut disceret, nisi deprehenderet in se, ad
 hæc vim sibi ingenitam. Conf. Tertull. de Anima c. 19.

*Platonis Idea in dia-
 logo Parmenid.*

At vero de hoc *Idearum* genere nul-
 la in *Parmenide* est quæstio. Tantum
 enim abest ut τὰ εἶδη, de quibus in dial.
 nostro sermo est *Platoni*, sint τὰ ἡμετέρα νοήματα, sicuti
Aristoteli & *Stoicis* talis stetit sententia, ut contra sint
prima rerum exempla quæ Deus statuit, & figurationes è
guarum impressione omnia quæ sunt eruntque cæcæ instar sig-
nantur. Vocatur ideo τὸ εἶδῃ ab *Alcimo* αἰδῶν τε, καὶ νοη-
 τὸν, quod nimirum non in aspectabili, sed intelligibili
 & æterno mundo, intellectualia & æterna deprehen-
 dantur rerum exemplaria. Ita *Clem.* apud *Euseb. Præp.*
Ev. lib. II. cap. 25. “Κοσμὸν τε αὐθις τὸν μὲν νοητὸν οἶδεν ἢ
 “βάρβαρῃ φιλοσοφίᾳ, τὸν ἢ αἰσθητὸν, τὸν μὲν δεχεται τὸν
 “μὲν εἰκόνα ἔ καλῶ ᾠραδείγματος. Non opus autem est
 multis, nec indigemus heic alienis expositionibus, cum
 clara satis & perspicua sit *Platonis* sententia. Ita enim
 in Dial. nostro *Socrates* ait ad *Parm.* “Αλλ’, ὦ *Παρμενίδη*,
 “μάλιστα ἔμοιγε καταφαίνεται ὡδε ἔχειν, τὰ μὲν εἶδη ταῦτα ὡς-
 “περ ᾠραδείγματα εἶναι τῇ φύσει, τὰ δὲ ἄλλα τῆστις εἰκί-
 “ναι, καὶ εἶναι ὁμοιώματα, καὶ ἢ μετέξις, αὐτῇ τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι
 “ τῶν

“ τ̄ εἰδῶν ἐκ ἄλλης ἢ εἰκαδῆναι αὐτῆς. Unde Tertull. lib. de Anima cap. 17. Vult enim Plato, inquit, esse quasdam substantias invisibiles, incorporeas, supermundiales, divinas & æternas, quas appellat Ideas, id est, formas exemplares, & causas naturalium istorum manifestorum subjacentium corporalibus sensibus, & illas quidem esse veritates, hæc autem imagines illorum. Verum, quod bona venia Patris eruditissimi dixerim, Plato non solum manifesta & subjacentia sensibus à suis dependere putabat ideis: sed etiam ea quæ mente & intelligentia apprehenduntur suam participare ideam, Plato & Socrates non in Dial. nostro solum adstruunt, sed etiam in Philebo confirmant. Vide sis pag. Dial. 13. not. 3. hinc certe rectius ideam Platonis definit Galen. Hist. Plin. cap. 6.

“ Ἰδέα ἐστὶν εἶσα ἀσώματος, αἰτία τῶν οἰά ἐστιν αὐτῇ, καὶ ὡς ἀει-
 “ δειγμα τ̄ κατὰ φύσιν ἐχόντων αἰδητῶν ὑπερσείστων.

Platonici distinguunt ideas in τὴν πρώτην & Idea distin-
guntur.
 τὰς κατὰ μέρος, cujus distinctionis præter ce-
 teros meminit Didymus apud Euseb. sed verba ejus in
 notis jam allegavi, Prima idea, liceat ita loqui, voca-
 tur à Timæo sempiternum exemplar, quod semper
 idem fit, sui que simile, quodque sensibilia æque, ac in-
 telligibilia omnia contineat, & uno veluti circulo am-
 biat. Confirmat hæc Jambl. ex Ægyptiorum sententia
 hunc in modum scribens, “ Παράδειγμα ἢ ἰδρυται ἔ αὐ-
 “ τοπάτερος, αὐτογένου καὶ μονοπάτερος θεῶν, ἔ ὄντως ἀρχῆς
 “ μείζονος ἢ τῆς πρῶτης ἐστὶ καὶ πηγή τῶν πάντων, καὶ πύθμενος τῶν
 “ νοημάτων: quippe quæ idea ideo prima dicitur, quod
 ceteræ quotquot sunt cunctæ ex una ea orientur &
 quasi erumpant rerum ideae.

Quæ τὰ κατὰ μέρος εἶδη dicebant Phi- Altera Idearum
distinctio.
 losophi, distinguiebant rursus in genera-
 liora & specialiora, ut docet Procl. in Parmen. f. 64.

“ λέγω ἢ γενικώτατα μὲν ὅσα ὑπὸ πάντων μετέχεται τῶν ὄντων,
 “ ὡς μὴδὲν εἶναι τὸ ὡς ἀρχὴ πάντων, ὃ μὴ κατὰ τ̄ ὁμοίων εἶσιν ὑφέση-
 “ κεν, οἷον ἢ εἶσα, ἢ ταυτέτης ἢ ἑτερότης, ταῦτα γὰρ ἐπὶ πάντων διή-
 “ κει τὰ ὄντα· εἰδικώτατα ἢ, ὅσα ὑπὸ τ̄ ἀτόμων εἰδῶν μετέχεται
 “ πῆ-

“πέφυκεν, οἷον ἀνθρώπος, κύων &c. quæ omnia sunt infinitæ numero monades in una monade, i. e. prima idea, uno & sempiterno unionis vinculo ligatæ. Docebat hoc Theologia Orphica ut prolixè demonstrat Procl. in Parm. fol. 102 & seqq. Idem dicitabant Chald. Oracula

----- “κὸςμῶ γὰρ ἀναξ̄ πολυμόρφῳ

“Προὔθηκεν νοερὸν τύπον ἀφθιτον, ἔ κατὰ κόσμον

“Ἰκνὸς ἐπειγόμενος μορφῆς κατ’ ἀ κόσμῳ ἐφάνθη

“Παντοίας ιδέαις κεχαρισμένος, ὧν μία πηγὴ.

quod allegorice pro more sibi solito, de *Jovis* conjugè effert *Jul. Imp. Orat. 5*. “Τῶν γὰρ νοήτων ὑπερκοσμίων Θεῶν
 “δέξασθαι πάντων αἰτίας ἐν ἑαυτῇ πηγῇ τοῖς νοεροῖς ἐγένετο. Erat quoque *Persarum* opinio, *Proclo* teste in *Tim.* “δύο
 “νόας πρὸ ψυχῆς εἶναι, τὸν μὲν τὰς τ’ ὄλων ιδέαις ἔχοντα, τ’ ἡ τ’
 “μερικῶν. Inde fane arripuere *Hæretica* sua dogmata *Gnostici* & *Valentiniani*. Inde exorta *Hæreticarum* idearum sacramenta. Inde fabulas “πεὶ βύθου σπέρμα
 “εἰσβάλλοντος ἐν τῇ μήτρα τῆς Σιγῆς impie contexuere, quas *Irenæus*, *Clem. Alex. Tertull.* ceterique *S. Patres* summa in Deum pietate, sacroque fervore commoti explosere.

*Idee rerum
 principia.*

Ad ideas ceu principia in indagandis rerum causis confugiebant *Plato* ejusque αἰρέσεως Philosophi qui non cum *Epicuri* grege causas in rebus ipsis, aut naturam, ut cetera animantia oculis sequi vellent tardis ad divina. Ita scribit *Plot. Enne. 5. lib. 1.* “Δεῖ τίνιν θεάτω ἐν τῷ εἶσω, οἷον νέω
 “ἐφ’ ἑαυτῆ ὄντος μένοντες ἡσυχῆ, ἐπέκεινα ἀπάντων τὰ εἶον πρὸς
 “τὰ ἔξω ἤδη ἀγάλματα ἐστῶτα, μᾶλλον δὲ ἀγάλμα τὸ πρῶτον
 “ἐκφανθὲν θεᾶδα, πεφηνὸς τῆτον τ’ τρόπον πάντα. Nec etiam fortuito impetu ad temeraria & cæca volutione res universi hujus cum *Heracliticis* fluere credebant; sed fixam & stabilem esse naturam, quæ veluti æternæ legis imperio, à causis, è quibus processit, pendeat & contineatur. *Plot. Enn. 5. lib. 1. cap. 7.* “Τὸ δὲ ὄν δεῖ ἐκ

“ἔν

“ἐν ἀορίστῳ οἶον θεωρεῖσθαι, ἀλλ’ ὄρω πεπῆχθαι καὶ εἶσθαι. Unde certe fallit & fallitur *Aristot.* docens doctrinam de *Ideis* ab iis adinventam esse, qui cum *Heraclyto* facerent & sensibilia fluere crederent, quo nomine etiam à *Syriono* reprehenditur ad lib. 11. *Metaph.* sicuti *Socrates* ipse *Heraclytum* ideo acriter perstringit in *Cratylo* & *Theateto*. Unde ortum suum ducunt entia, dicunt philosophi, inde dependent, & nativa sua vi ad principia sua sese convertunt: hinc tam in principiis quam in entibus naturæ, *μόνον*, *πρόοδον*, & *επιστροφὴν* reperiri putabant *Pythagoræ* & *Platonis* Scholæ. *Damas.* *περὶ δόξων* fol. 79. “πᾶν μὲν ἐν τῷ παρεληλυθός, ἔ ἐν τῇ φύσει, καὶ ἐν τοῖς ὅροις μένει τῶν οἰκείων αἰτίων, & rursus, “πᾶν γὰρ τὸ γεννώμενον ἀπὸ τῶν γεννῶντος· ἢ μὲν αὐτὸ παρελήλυθεν, ἢ δὲ ἀπ’ οἰκείων μένει. Conf. *Porph. Sent.* & *Jambli. de Myst.* Sect. 1. Cap. 28.

Ut vero *Platonis* sententia eo melius constet, & doctrina de *Ideis* concinniori ordine apprehendatur, quinque hæc notanda veniunt, 1. Ideas ipsam esse Dei intelligentiam. 2. Prima intelligibilia seu entia rationis quæ intelligentia apprehenduntur. 3. Materiam mensuras. 4. Mundi formas. 5. Ipsas autem essentias incorporeas. Quædam horum jam delibavimus quæ restant nunc paucis dare, & quasi curriculo, ut aiunt, percurrere certum est.

Omnes quæ sunt rerum ideæ, unâ *Ideæ sunt ipsa Dei intelligentia.* sunt in Deo ejusque intelligentiam constituunt, nec ab intellectu divino sunt separandæ. In *Theol. Chaldaica* nuncupantur ideo αἱ ἐννοίαι ἢ παρὰ τὸν θεόν, & *Dionysius* vulgo, sed falso *Areopagita* dictus, ideas hunc in modum definit “ὡς ἀδείγματα ἢ φαιμέναι εἶναι τὰς ἐν θεῷ τῶν ὄντων ἐσοπιὰς ἔ ἐπεστροφῆς λόγους. Neque etiam ideam illam, ad quam mundus fit creatus, ab intellectu Divino separat *Timæus*, sed Deum ut ideam sæpe numero promiscue compellat, quod confirmat *Plotinus Enn.* 5. lib. 1. ita de *Timæo* prodens “Πολλαχῶς δὲ τὸ ὄν, καὶ τὸν νῦν, ἰδέαν λέγει. Paradigmata quo-

rum simulacra mundus gereret, in seipso invenit molitor opifexque mundi: extra se sane ea adinvenire non poterat, cum nihil præter materiam, quæ etsi ex *Platonis* æterna esset, nihilo tamen secius rude & informe Chaos erat. Et certe immerito *Platoni* tribuit *Aristoteles*, quod ideas ab intelligentia divina separet, cujus sane rei nullum in *Platone*, nullum in *Platonico-*
rum ullo occurrit vestigium, adeo ut parum fidei sit habendum *Aristoteli*, qui id solum agit, ut nescio quo jure quave injuria *Platonis* verba maligne interpretetur, neque male judicasse videatur *Jul. Imp. Orat. 5.* quod *Aristot.* adversus *Plat.* scribat aut loquatur “ ἐδὲν
 “ Πησιμονικὸν ἐδὲ ὕμεις, γελῶσιον ὑπὲρ τῶν ζῆτων τι ἐ πολυ-
 “ πραγμονῶν. In *Theol. Chaldaica* prima mens, (id est summus Deus) vocatur. “ καὶ πηγὴ πηγῶν ἢ πηγῶν πῆρας ἀπα-
 “ σῶν. quod scaturigo sit idearum omnium & causarum omnium prima causa: sed pluribus hæc dabit *Damasc.*
 de *Uno* ita scrib. “ Πανδοχῆς ἐστὶ ἡ Ἐῖ ἐνὸς φύσις μᾶλλον δὲ
 “ παντοφύης, καὶ ἐδὲν ὅτι μὴ ἐστὶ τὸ ἐν· διὸ πάντες ἀπ’ αὐτῆς οἶον
 “ ἐκμηρύνεται, καὶ τὸ κυρίως αἰτιὸν τι ἐ πρῶτον ἐκείνο ἢ τέλος
 “ αὐτὸ ἢ ἐλατῆρον, αὐτὸ θρίγες ἀτέχνως τῶ πάντων καὶ τῶ πολλῶν
 “ μία φύσις, ἐχ’ ἢ ἐν αὐτοῖς ἀπ’ ἐκείνης ἀλλ’ ἢ πρὸ αὐτῶν γενη-
 “ τικὴ τῶ ἐν αὐτοῖς, ἢ ἀμερεσιώτη κερυφῆ τῶ ὁπῶσσοτε πάντων ἢ ἢ
 “ μεγίστη πειροχὴ τῶ ὁπῶσσοτε ὅλων λεγομένων.

Rerum Naturæ for-
mæ & paradigma.

Ideæ sunt mundi formæ & paradigma-
 mata quæ in entibus quibuscunq; suam
 signarint effigiem, adeo ut quæ earum
 sint simulacra, essentiam, denominationem & quic-
 quid ad constituendam perficiendamque naturam
 suam faciat ab ideis suis quibuscumque communicant,
 nanciscantur. Præter omnia animantia quæ mundum
 constituunt & implent unum animans ortu interitu-
 que carens cogitari volebat *Plato*. Ita *Didym.* apud
Euseb. Præp. Evang. lib. II. c. 23. “ ὡς δὲ πάντες γὰρ ἀν-
 “ θρώπων ἀνθρώπων τινα νοεῖσθαι, ἢ ὡς δὲ πάντας ἵππους ἵππον,
 “ ἢ κρινῶς ὡς δὲ τὰ ζῶα ζῶον ἀγεννητον ἢ ἀφθαρτον, & sicuti
 sigilli impressi forma videtur expressa, sic ex ideis
 magnam

magnam naturarum & ingentem vim existere, quæ *ideis* sint confimiles, quæque non aliter *ideis* suis participant quam similitudine. Hæc præter *Socratem* in Dialogo nostro, ubi pluribus hac de re in notis agimus, docet *Epicharmus* apud *Laertium*

----“ ὅσα ἔν δοκεῖς

“ Οὕτως ἔχειν καὶ περὶ τῶ ἀραθῶ· τὸ μὲν

“ Ἀραθὸν τὸδε, πραγμ' εἶμιν καθ' αὐτό· ὅστις δέκα

“ Εἰδῆ μαθῶν τῆν', ἀραθὸς ἤδη γίνεται.

Adeo ut nullum ens, ut ajunt, derelinquatur ab intellectuali substantia, sed semper in se locatam habeat speciem, quæ quidem non alia sit ab eo & substantia ejus, sed τὸ *esse* entis compleat & effectivam illi, exemplarem, & finalem causam inferat.

Excipiunt autem quædam Philosophi, quorum nullæ dentur *idea*

Sunt quedam quorum nullæ sunt idea.

quæque *absentia* potius & *privatione idearum* in universitate rerum existant, quorumve fontes incerti sint & origo ignota. Mentionem eorum in notis nostris quidem facimus, non tamen abs re erit breviter & hic hac de re, in antecessum, ut dicunt, agere. Omnia, quorum *ideas* dari negabant *Platonici*, comprehendit *Alcinous* cap. 9. “ οὐτε γὰρ, inquit, πῶς ἀλείψεις τ' ἀπὸ Πλάτωνος ἀρέσκει, τ' τεχνικῶν εἶναι ἰδέας, οἷον ἀσπίδος ἢ λύρας, ἔτε μὲν τ' ὠδῶν φύσιν, οἷον πυρετῆ, καὶ χολέρας, ἔτε τ' κατὰ μέρος, οἷον Σωκράτους, καὶ Πλάτωνος, ἀλλ' ἔδ' εἰ τ' εὐτελῶν πινθῶν, οἷον ῥύπυ καὶ κάρφους, ἔτε τ' πρὸς τι οἷον μείζον ἢ ὑπερέχοντος. Horum omnium nullas esse *ideas* plurimi *Platoniorum* arbitrabantur, vixdum autem ullibi in *Platone* cuncta hæc figillatim nominatimque deprehendere potui excepto hoc nostro *Parmenide*. Ast majoris momenti est quæstio: Num malorum dentur *idea*: pro cuius negativa stat *Plato* & contrarium adstruit lib. 2. de *Rep.* Argumenta *Platonis* pro negativa, i. e. mala nullis participare *ideis* hoc modo distincte proponit

Proclus ὡς τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ τῆ Πολιτείας εἰρημύλων Θεολογικῶν τύπων. “ Εἰ γὰρ μόνων ἀγαθῶν αἰτιῶν ὁ Θεός, καὶ πᾶς Θεός “ κακῆ ἐθενός, συναποδέδεικται καὶ, ὅτι κακῶν ἰδέα οὐκ ἔστι καὶ “ γὰρ ἡ τῶν κακῶν ἰδέα Θεός ἔσται, ἐπεὶ πᾶσαι ἰδέαι Θεός, ὡς “ Παρμενίδης εἶρηκεν. Εἰ ἔν καὶ ἡ τῶν κακῶν ἰδέα Θεός· πᾶς ἡ “ Θεός ἀγαθῶν μόνων αἰτιῶν, κακῶν ἡ ἐθενός, ἔσται ἢ ἡ τῆ κα- “ κῶν ἰδέα μόνων ἀγαθῶν αἰτιῶν, κακῆ δὲ ἐθενός· τὸ δὲ μη- “ δένος κακῆ αἰτιῶν, ἐδὲ ὡς ἀδειγμα ἔστι κακῶν, ἢ γὰρ τὸ ὡς ἀ- “ δεγμα ἐν τῆ αἰτιῶν. τὸ ἢ μὴ ὄν ὡς ἀδειγμα τῆ κακῶν, ἐκ ἔστιν “ ἰδέα τῆ κακῶν, πᾶσαι γὰρ ἰδέαι ὡς ἀδειγμα. Purior est, in- quit *Plato*, summa mens, quam ut *ideis malorum* contaminari queat, cujus cum natura fit optima, proprium est benefacere non nocere, sed non nocere solum, verum etiam omnia mala remove. Exulat inde omnis invidia, summaque probitate præstat, hinc cuncta sui similia generat & mali nihil admiscet, uti *Plato* docet in *Timæo* & ex antiqua natura, id est materia, cui admista erant modo incognito, provenire mala existimat. *Max. Tyr. & Plat. Enn.* 1. lib. 8. cap. 7. & *Sallust. de Diis & Mundo. Malum* nullam habere qualitatem, nec *per se* subsistere statuit, sed meram boni privationem esse, “ Κακῆ φύσις ἐκ ἔστιν, ἀπερσία δὲ ἀγαθῆ “ γίγνεται, ὡς περ καὶ σιότος αὐτὸ μὲν οὐκ ἔστιν, ἀπουσία ἢ φωτός “ γίγνεται. Toties fane disputata & ad nausæam fere, si ita loqui fas est, recocta hæc est quæstio, tam à *Philosophis Ethnicis*. quam veteris *Ecclesiæ Patribus*: Toties acriter pugnatum sed æquali fere semper Marte & pari robore, ut vixdum appareat, qui victi, qui victores ex arena abierint, adeo ut non tot fane tela à quibusdam *Patr.* in *Platonem* fuissent dirigenda, vel sententia ejus de incerta malorum origine totidem calumniis incessenda, maxime cum eadem notio quosdam *Christianæ Ecclesiæ Patres*, & labes invaserit. Non multus ero in adducendis testimoniis, unus sufficiat & pro *Platone* militet *Arnobius adv. Gent.* lib. 2. hunc in modum dictitans. *Hoc tenemus, hoc novimus, in hac una consistemus cognitionis & scientiæ veritate, nihil à Deo fieri,*

feri, nisi quod sit omnibus salutare, quod dulce, quod amoris & gaudii, lætitiæque plenissimum, quod infinitas habeat & incorruptibiles voluptates, quod sibi quisque contingere votis omnibus expectat, forisque ab his esse exitiabile & mortiferum ducat. Cetera, quæcunque sunt alia, quæ in questionibus assolent controversisque versari, quibus causis orta sint, vel quibus auctoribus fiant, neque nosse contendimus, neque inquirere, aut investigare curamus. Suis omnia relinquimus causis, nec, ad id, quod expetimus, esse nobis adjuncta atque adplicata judicamus.

Timeus in explicanda mundi generatione, incultam fuisse statuit universi substantiam, i. e. materiam, quæ rudis & indigesta moles erat, cum sese Deo efformandam & digerendam offerret. In hac sententia *Plato*, *Porphyrus*, *Famblichus*, *Proclus*que fuere, ac iis omnibus prior *Trismegistus*, qui, etsi materiam unâ cum *Platonicis* inter mundi principia ponit, & in *Asclep.* τὴν ὕλην non minus, quam *Deum* æternum affirmat, materiam tamen generabilem esse dicit, non, quod tam naturam generandi habeat, quam, quod transmutari, inordinata ordinari, informari & generari potuerit. Deerant illi, quæcunque erat, incultæ materiæ compagi, mensura, & ordo, nec ullis distincta erat intervallis, nec sibi apte adhærebat, usque adeo ipso motu carens, sine quo nihil fit, nec perit, dicente *Seneca*. Opus erat bonitate, potentia, & sapientia parentis universitatis, qui, dum ex ea mundum condere moliretur, eam perpoliret, conjunctam dejungeret, singulas partes figuris exornaret, formis distingueret, & unum mundi corpus sibi simile, sed formis dissimile construeret. Sux intelligentiæ exemplaria, maxime vero unum illud exemplar omnes formas complectens imitatus, id, quod machinabatur, prætitit & perfecit effector mundi molitorque *Deus*. Hinc *ideæ* sunt causæ exemplares & formales rerum universitatis. Hinc, sicut primum illud intelligibile exemplar *ideas* omnes sub

Ideæ sunt materie mensura.

unitate complectitur, ac unum est, mundus quoque, formas animalium cunctorum continens, unus est, & universum nuncupatur. Hinc quicquid creatum, *ὡς εἰς εἶκόνα, εἰς ὁμοίωσιν*, à summo numine creatum, loquente ita *Timæo*. Sed cuncta hæc eleganter exprimit *Boetius de Cons. Phil.* lib. 3.

--- *Tu cuncta superno*
Ducis ab exemplo, pulchrum pulcherrimus ipse
Mundum mente gerens, similique ab imagine formans.

Transitio ad partem secundam
Dialogi seu de Uno aut Deo.

His præmissis, & delibata doctrina de *Ideis Platonis*, quam nunc pluribus exequeremur, nisi bene multa in notis nostris adtuliffemus, quæ heic repetere abs re foret & sine utilitate, ad secundam Dialogi nostri partem transimus, visuri, quid de *Uno*, quo *Deum* indigitari ante jam monuimus, disputet *Parmenides*. *Platonici* totam syllogem in novem digerunt supposita, quorum quidem quinque priora *unum* esse ponant, quatuor posteriora, non esse *unum*, eo vero sublato totam rerum universitatem de medio tolli, & hæc fere Theoremata, quæ in Dialogo nostro de *Uno* pertractata deprehendimus, suppeditant, 1. quod *Unum* non sit *multa*. 2. quod nec *totum* sit nec *partibus* constet, adeoque neque *initium*, neque *finem* neque *medium* habeat, & *infinitum* sit, 3. quod sit *sine figura*, 4. quod *nec idem nec aliud* sit, *nec stet nec moveatur*, 5. quod *neque simile sit, neque dissimile*, 6. *nec æquale nec inæquale, nec majus nec minus*. 7. *nec senius nec junius*. 8. quod nulli sit obnoxium *generationi*, cum nullo tempore participet, 9. quod nec *essentia* illi competat, 10. quod nec *cogitari*, nec *sciri*, nec *dici*, nec *nominari* queat; quæ singula explicata & ad naturam Dei ex mente *Parmenidis* & *Platonis*, dabimus.

Tam variæ erant veterum Philosophorum, tamque discrepantes de *Deo* sententiæ, ut non pauci, quod naturam

turam ejus fatis explore perceptam habere non possent, assensionem quasi à re incognita & incerta cohibere maluerint, quam temeritatis crimen incurrere. Satis superque testantur veterum monumenta, plerisque quidem Philosophorum adeo perverse & temerarie de *Deo* cogitasse, ut obscuram prorsus & veluti tumultuariam ejus cognitionem habuisse videantur; multos *Deum* mente novisse, & in animi notione tanquam in vestigio reposuisse; omnes autem in eo convenisse, quod, quid *Deus non sit* citius dixerint, vel dicendum putarint, quam *quid sit*, & negativa duntaxat sit, quam de *Deo* habeamus, notio. Hinc *Deum* semet ipsum dupliciter cognoscere docebant *Platonici*, nimirum qualis sit, & qualis non sit, quorum hunc cognoscendi modum cum mortalibus communicavit. Ita declarat *Procl. in Parm. MS. lib. 5. f. 38*, “ Δίτις γὰρ ἔχει πῖς γνώσεις, τὴν μὲν ὁ νῆς, (l. ὡς νῆς) τὴν ἢ ὡς μὴ νῆς, καὶ τὴν μὲν ὡς ἑαυτὸν γνώσκων, τὴν ἢ μεθύων, φησί τις, καὶ ἑαυτὸν ἐνθεάζων τῶ νεκταρι, καὶ τὴν μὲν ὡς ἐστὶ, τὴν δὲ ὡς ἐκ ἐστὶ. Τὴν μὲν ἄρα ἀποφατικῶς ἔχει τὴν γνώσεων, τὴν δὲ καταφατικῶς καὶ αὐτὸς ὁ πολύμνητος νῆς. Et paulo post de communicatione negativæ cognitionis. “ οὐ γὰρ, inquit, ὅτι ἐστὶ τὸ ἐν γιγνώσκασι, ἀλλ’ ὅτι οὐκ ἐστὶ, κατὰ τὸ κρείττον τῶ ἐστίν. Difficulus fane & quasi per umbram errans, naturam divinam investigare potest hominum cogitatio & apprehendere, cujus numen & immensitatem angusti ingenii carceres nunquam comprehendunt. Unde *Acmonii apud Just. M. Παρανετ. 1. Deus* dicitur ὁ πάγκροφος, & *Aegyptius Αἰγύπτιος*, i. e. *Manethone Sebennita* interprete, ὁ κεκρυμμένος, videlicet *Plut. Lib. de Is. & Osir. & Jambl. de Myst. sect. 8. cap. 8.* “ οὐ γὰρ δημοκρατικὸς νῆς ἐστὶ ἀληθείας προσάτης, καὶ σφίαις, ἐρχόμενος μὲν διὰ γενέσθαι καὶ τὴν ἀφανῆ τῶν κεκρυμμένων λόγων διώκων εἰς φῶς ἄγων, Αἰγύπτιον κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων γλώσσαν λέγεται. Usque adeo nimirum semotam à rebus nostris & captu humano Divinam esse essentiam credebant Sapientes, ut vel prorsus tacenda, vel, si cum peritis & Sacris rite initiatis

tiatis sermones essent conferendi, privationibus potius seu negationibus, quam positionibus de ea fit disputandum, conf. *Dionys.* τὸν ψεύδο-Αρεοπ. *Lib. de Trin.* Sic *Timæus* apud *Plat.* “ τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα εὐρεῖν τι ἔργον, καὶ εὐρόντα εἰς πάντας ἀδιώτατον λέγειν. *Porphyr. de Abst.* lib. 2. “ Διὰ σιγῆς καθαρεύς (nisi forte cum aliquibus legendum sit, ψυχῆς) καὶ τῶν περὶ αὐτὰ καθαρῶν ἐννοεῖται “ θρησκυόμεν αὐτόν. Et *August.* in *Pf.* 58. *Terram*, inquit, *cogitas? Non est hoc Deus. Mare cogitas? Non est hoc Deus. Omnia quæ sunt in mari, quæ volant per aërem? Non est hoc Deus. Angelos cogitas, Virtutes, Potestates, Archangelos, Thronos, Sedes, Dominationes? Non est hoc Deus. Et quid est? Hoc solum dicere potui quid non sit. Queris quid sit? Quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit.* Ita de *Uno* silentio colendo tradit *Jamb. de Myst.* sect. 8. cap. 3. *Plato* in *epistola ad Dionys.* monet μηδὲν τῷ ἐνὶ πνεύματι φερεῖν, ἀλλὰ πάντα ἀφαιρεῖν, sicuti ante eum à *Xenophane*, *Parmenide* & *Eleaticis* disputatum, & in *Dialogo* nostro, imprimis autem primo ejus supposito disputatur.

Unum universitatis unica causa, & Deus unus.

Plato unum summumque *Deum* agnoverat & inferiores *Damonas*; sed de tot *Deorum* ordinibus, quos *Theurgi*, vesani & supersticiosi harioli, illi suis affingunt ingratiis, ne κατ' ὄναρ quidem cogitaverat. Ut ut enim *Epicurus* clamitet summam, quæ *Dei* est, beatitudinem, cum summa solitudine consistere non posse, noverat tamen *Plato* meliora doctus, id, quod summum sit, *Deum* esse, summum vero non esse, nisi quod unicum fuerit, unicum autem esse non posse, cui aliud quid adæquaretur. Tali argumento *unitatem Dei*, jam ante *Platonem* defendebat *Zeno* ὁ *Ελεάτης*, teste *Arist.* lib. de *Zen. Xenoph.* & *Gorg.* Eodem utebatur *Xenophanes*, *Eleaticæ αἰρέσεως* princeps & parens, ut videre est ex versibus ejus apud *Clem. Alex.* lib. 5. *Strom.* Neque certe alio tendit *Theorema* illud *Dialogi* nostri, *Unum non esse multa*, i. e. *Deum* esse, & per se substituisse ante,

ante, quam aliquod ens naturæ & universa universi compages, quæ multitudine constat, in natura extiterit. *Unitas*, inquit *Plotinus*, *prior semper est multitudine, & simplex composito*. *Proclus Platonem* Theoremate hoc id agere autumat, ut τὸ *unum* seu *Deum*, primam & unicam totius universitatis causam esse tali veluti argumento evincat. Constituit, inquit Philosophus, rerum universitatem multitudo, quam à causa aliqua originem suam duxisse necesse est: at vero, si à causa processit, causam illam vel unum, vel nihil fuisse opus est, nisi aut causæ prorsus expertem multitudinem dicas, aut infinitam causarum seriem & successiorem sine prima causa statuas, quod utrumque absurdum. Inde *Unum* esse omnium principium communi consensu adstruunt *Platonici*, & *Deus unus Pater* dicitur *Platoni*, & *Ægyptiorum Theologis*, & *Sept. Afro*, *Sator rerum principiumque Deorum*. *Jambli. de Myst. sect.* 8. cap. 2. “ Πρὸ τῶν ὅλων ἀρχὴν ἐστὶ Θεὸς εἷς πρῶτος. Ἀρχὴ ἔστω καὶ Θεὸς Θεῶν, Μόνος ἐν ἑνὸς παλαιός καὶ ἀρχὴ ἔστω. *Conf. Plot. En.* 3. lib. 8. Etenim si *multiplex* esset divina substantia, & in multis multiplicari posset individuus, id ipsum non perfectæ, sed imperfectæ naturæ, & maximæ imbecillitatis esset argumentum, cum individuum multitudo non reperitur, nisi in rebus naturæ corruptioni obnoxiiis, quæque dissolvuntur & reapse intereunt. Sic sapientum principes qui ἐν τῷ πᾶν prodidere, quanquam pro re nata ex vulgi sententia *plures* creparent *Deos*, omnes tamen in *Uno* comprehensos, & pro totidem effectibus *Unius Dei* censendos volebant, quem fragilis & inepta mortalitas in innumeras partes digesserat. Vide sis *Macrob. Saturn.* lib. 1. cap. 17. *August. de Civit.* lib. 4. cap. 9.

Et hinc videas *Parmenidem* totum & partes ab uno remove, ut nimirum *Dei unitatem* summam-

Unum simplex ac perfectum,
& Deus simplicissimus ac
perfectissimus.

que simplicitatem ostendat, adeo ut nulla in natura ejus deprehendi possit divisio, nulla relatio, nulla cum
causis

causis secundis comparatio. *Platonici* ideo τὸ *unum* ἑ-
 λεον potius, quam ὅλον dicendum existimabant. Qui
 simplicissimus est, inquit Philosophi, perfectissimus
 quoque est, & nullius rei extra se indigus. Nec factum
 aut creatum aliquid est propter *Deum*, qui adeo per-
 fectus est, ut illi nihil accedere, nec decedere possit,
 quique totus sui est, & infinitus. Hinc *Hippod. Thur.*
 nuncupatur “*Ἀυτοτελής ἔ ἐδενὸς Ἰτιδέης.*

*Unum sine principio
 & sine, & Deus in-
 finitus ac immensus.*

Parmenides dum partes ab uno remo-
 vet, principium quoque & finem tollit,
 & immensitatem infinitatemque ejus ad-
 struit. Qui *Deum puram mentem* seu per-
 fectissimum Spiritum, non materia commistum, sed ἀμωγῆ
 esse volunt, illi eum omni carere limitatione, nullisque
 contineri finibus firmiter credunt. Cum vero ad infi-
 nitatem numinis mentis humanæ acumen pervenit,
 intelligit *Deum* infinitum esse tum ratione temporis,
 tum ratione loci. Hic de infinitate ratione loci fer-
 mo esse videtur *Parmenidi*, quæ adeo essentiæ Divinæ
 est propria, ut, nisi *Deum* perfectissimum, Maximum,
 omnipotentem esse neges, fixos illi limites præstituere
 non possis, intra quos veluti carceres vi & necessitate
 quadam coerceretur. *Plato* sane cum *Stoicis* & *Galeno*,
 locum spatium à corpore occupatum esse credebat, ut
 patet ex *Timæo*, & in *Alcibiade* 1. locum ab ipsa natu-
 ra corpori destinatum esse scribit, ita ut,

---- materies si rerum nulla fuisset
Nec locus nec spatium, res in quo quæque geruntur.

ut canit *Lucret.* lib. 1. quemque vel eo nomine *Deo*
 competere non posse putabat, quod eum mentem so-
 lutam opinaretur & liberam, & segregatam ab omni
 concreione corporali. Passim quidem in *Platone* de-
 prendas, *Deum* esse ubique, omnia complere, & sicuti
Aratus de Jove seu aëre canit, *Jovis esse omnia plena*; sed
 mentem Philosophi hoc in passu omnium exponit *Plato*
 tinus

tinus *Enn.* 3. lib. 9. cap. 3. *Unum ubique est, inquit, & implet omnia: & si ipsum esset ubique tantum ipsum esset omnia; at quoniam etiam nusquam est, fiunt per ipsum omnia, quoniam est ubique, diversa vero ab ipso, quoniam est nusquam: & ubique est, & nusquam, quia oportet super omnia unum esse, ideo necesse est implere & facere cuncta, nec tamen omnia hæc esse quæ facit.* Hinc triplici significato locum debere accipi docet *Philo de Somniis*. “Τρι-
 “χῶς ἢ Ἰπτινοεῖται τόπος· ἀπαξ μὲν ὑπὸ σώματος ἐκπεπληρο-
 “μένη· καὶ δεύτερον ἢ τρίτον ὁ θεὸς λόγος, ὃν ἐκπεπληρώκειν ὅλον
 “δι’ ὅλων ἀσωμάτους δυνάμειν αὐτὸς ὁ θεός· κατὰ ἢ τρίτον ση-
 “μεινόμενον αὐτὸς ὁ θεὸς καλεῖται τόπος, τῷ περὶ εἶχεν μὲν τὰ
 “ὅλα, περὶ εἰχεσθαι δὲ πρὸς μηδενὸς ἀπλῶς, καὶ τῷ καταφυγῆν τῷ
 “συμπάντων εἶναι αὐτὸν, Ἐπειδήπερ αὐτὸς ἐστὶ χωρὶς αὐτῶ κε-
 “χωρηκῶς ἑαυτὸν καὶ ἐμφορέω, μόνω ἑαυτῷ. Pariter ac
Trism. in Pim. postquam locum incorporeum esse as-
 seruit, ejusmodi incorporeum esse dicit, mentem sese
 omnino complectentem. Sic in *Leg. Plat.* Deus dicitur
 τὸ μέτρον τῶ ὅλων, non quidem quod ipse sit mensura, sit
 mensuratus, qui immensus est, sed quod immensitate
 sua universitatis naturam definiverit, & enti unicui-
 que *essentiam, potentiam & τελειότητα* constituerit. Ita
Dionys. de Div. Nom. “*Ἀληθῶς, αἰτ, ὑμνεῖ*”) (scil. ἢ τῶ πάν-
 “των αἰτία) πάντων ὑποστάσις ἀρχηγική καὶ τελειωτική, καὶ συνεκ-
 “τική φρεσὶς, καὶ ἐστία, καὶ πρὸς ἑαυτὴν Ἰπιστεπτική, καὶ ταῦτα ἡνω-
 “μένης, ἀσχετῶς, ἐξηρειδῶς. Εἰ γὰρ καὶ πάντων περὶ εἰδραγ-
 “μένη ἐστὶ τὸ θεῖον, καὶ πάντα περικρατῆν κατὰ τὴν ἰδίαν ἀγαθω-
 “πάτην πένοντιαν, ἀλλὰ καὶ ἐξηρειδῶν ἐστὶ πάντων ὑπερούσιως
 “κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶ, ὅτι εἰδὲν τῶ ὄντων ἐστὶν, ἀλλὰ πάντων αὐ-
 “τῶν ἀσυγκρίτως ἐπέκεινα.

Ecquid autem inde poterat aliud *Unum sine figura &*
 seu *Parmenides*, seu *Plato* consecutio- *Dens ἀρχημοπίσος.*
 ne evincere, quam nullam *uni* competere figuram?
 Tollit certe *Plato* omnem figuram, rectam & cir-
 cularem ab *uno* removendo. Quascunque enim, præ-
 ter duo illa figurarum genera, fingas figuras, illas
 vel ex recta vel rotunda compositas & quasi mixtas
 esse,

esse, fatendum est. Ac *Deo* quidem nullam tribuendam esse figuram, partim natura ejus, partim ratio docebat seniores Philosophos, qui non devia ratione beatitudinem *Dei* in pulchritudine, pulchritudinem vero in externa specie cum *Vellejo* & *Epicuræis* consistere putarent. Si *Deus* est *pura mens* nec aliquid *corporei* substantiæ suæ habet admixtum: si *partibus nullis* constat: si *infinitus* est: quâ tum *figura* tibi eum fingeres, cum illa nihil aliud sit, quam superficies, circumscriptio & terminus corporis? Non est quod operam perdamus in expendenda & explodenda *Epicuri* sententia, qui *Plutarcho*, *Sexto Emp.* aliisque testibus *Deos* fecit *ἀνθρώπων μίμρως, ἢ ἀνθρώπων εἰδῆς*, & non quidem *corpus* habere credidit sed *quasi corpus*, i. e. ut vulgo interpretantur, tenuissimum corpus, habens adjuncta aliqua similia corporibus, quam multi ceu risu & cachinno dignam diu jam traduxerunt.

Neque etiam operæ fere pretium est, ut multis inmoremur præjudicatæ quorundam opinioni excutiendæ, qui *Platonem* ipsum *Deum* finxisse *σφαιροειδῆ* cum *Laërtio* conjiciunt. Ita enim *Laërtius* in *vita Platonis*, “σφαιροειδῆ δὲ, inquit docere Philosophum, “κατασκευάσασθαι τὸν κόσμον, διὰ καὶ τὸν γεννήσαντα τοῖς τὸν ἔχει ἄξιμα. Sed evanescet *Laërtii* aliorumque opinio, si verba *Platonis*, quibus illi suam superstruxere sententiam æquo animo, & ea, qua par est, judicii acie pernoscantur & dijudicentur. Verba *Platonis* in *Timæo* hæc sunt, “διὸ καὶ σφαιροειδῆς ἐκ μέσου πάντη πῶς πῶς τῆς τελευτῆς ἴσον ἀπέχον ἔκυκλοτέρως αὐτὸ ἐτρονεύσεται πάντων τελεώτατον ὁμοιότατόν τε αὐτὸ ἑαυτῷ σχημάτων. Nihil hic *Plato* de *figura Dei*. Mundum dicit instar sphaeræ fabricatum à *Deo*, figura perfectissima, eaque perfectione *Deo* factum esse simillimum, qui est perfectissimus. Ita *Platonem* accipit & interpretatur *Apulei*. Idcirco autem, inquit, perfectissimo & pulcherrimo mundo instar pulchræ & perfectæ sphaeræ à fabricatore *Deo* questum est, ut sit nihil indigens, sed operiens omnia coercensque

contineat pulcher & admirabilis sui que similis sibi que respondens. Sic & Alcibiades. “*ἄξιμα ἢ αὐτῶν περιεθήκε τὸ σφαιροειδές, εὐμορφότερον σχημάτων, καὶ πολυχωρότερον, καὶ εὐκίνητότερον.*” Hinc quasi tacite confutat Parmenidis Stephanus Philosophus in *Soph.* & quanquam in *Leg.* dicatur, “ὁ γὰρ οὐκ ἐν τόρῳ σφαιραεὶς κινήσει παρομοιον ἔχει νόησιν, quis non videat hæc μεταφορικῶς esse dicta? Platoni Deus est incorporeus, quod Laërtius ipse confirmat, δοκεῖ ἢ, scribit in eadem Platonis vita, αὐτῶν τὸ θεὸν ὡς καὶ τὴν ψυχὴν ἀσώματον εἶναι, adeoque sine figura, invisibilis, non forma, sed in operibus conspicuus, ὁ πάντες σείων, καὶ ἀτρέμιζων ὡς μὲν μέγας τις, καὶ δυνατὸς φανερός, ὁποῖος δὲ ἐστὶ μορφῶν ἀφανής, prout Xenophon de Deo prodit apud Cyrillum contra Jul. lib. 1.

Pergit jam Philosophus & ex præmissis aliam infert conclusionem, nimirum neque stare neque moveri unum, i. e. esse immobile. Immobilitatem unius defendebant Parmenides & Melissus, apud Simplicium in lib. 1. *Natur. Ausc. Arist.* f. 11 & 12. & Bessarion contra Cal. Plat. lib. 2. Neque vacuum ullum est, ait ibi Melissus, quippe vacuum nihil est: ergo quod nihil est, esse non potest. Quo enim moveri possit, cum nihil sit propter ens ipsum? Nam si vacuum foret quicquam, iretur ad vacuum; sed quoniam nihil est, quod vacuum dicitur, ideo uno ente omnia complentur, & quo ens ipsum moveri queat, cum plexum sit, nihil est. Et rursum. Unum & idem sibi semper simile est: quod autem sibi simile hoc modo est, nunquam vel perire, vel augeri, vel dolere, vel alia ejusmodi affectione affici potest. Nam si quo hujusmodi motu afficeretur, esse non posset: quod enim motu quovis movetur, id de altero in alterum mutari necesse est: at nihil est præter ens ipsum: ergo ens immobile est. Consimiliter de Deo loquebantur veteres Theologi. Jambl. sect. 8. cap. 2. “Πρὸ τῶν ἄνω ὄντων καὶ τῶν ὅλων ἀρχῶν ἐστὶ θεὸς εἷς πρῶτος καὶ τῆς πρώτου θεῶν ἑ βασιλέως, ἀκίνητος ἐν μονότητι τῆς ἑαυτῶν ἐνότητος μένων. Philolaus Pythagoreus apud Philonem de Opificio Mundi. “Ἐστὶν ἡγεμὼν καὶ ἀρχῶν

Unum immobile et Deus immobilis & immutabilis.

ἡ ἀπάντων Θεὸς εἰς αἰεὶ ὦν, μόνιμος, ἀκίνητος αὐτὸς αὐτῷ ὅμοιος,
 “ἐπεὶ τῶν ἄλλων, pariter ac *Timæus* apud *Plat.* Deum in
 statu suo semper manere dicit. Conf. *Herm. Trism.*
Asclep. cap. 11. *Platoni* Deus est ἀναλλοιωτὸς, immutabi-
 lis essentia, ut ajunt, & voluntate, ut præter multa
 alia loca ex lib. 2. de *Rep.* patet, ad quem dignus lectu
 est *Proclus.* Si mutaretur, inquit Deus, vel in pejus vel
 melius mutaretur, quod utrumque fieri non potest. Re-
 petit hoc argumentum *Sallust.* de *Diis & Mundo* cap. 1.
 Voluntas quoque Dei est immutabilis. Unde flexibi-
 lem Deum precibus & sacrificiis, dici non posse con-
 tra *Homerum*, qui, dicente ita *Philostrato*, Deos non omnia
 sponte sua, sed coactos & invitos facere fingit, in *Rep.* ar-
 guit Philosophus. Hinc etiam tollit in *Deo* omnes af-
 fectus, qui misero mortalium generi, in imbecillita-
 tis, inconstantia, & mutabilitatis certissimum obti-
 gere indicium. Ita *Plato* in *Epinom.* Deum lætitiæ &
 tristitiæ facit expertem, “Θεὸν μὲν γὰρ δὴ τὸ θεῖος ἔχοντα τῆς
 “θεῖος μοίρας ἔξω τέτων εἶναι λυπῆς τε καὶ ἡδονῆς· τὸ δὲ φρονεῖν
 “ἔτι γινώσκειν κατὰ πάντα μετεληθένας. Ubi enim, jure
 meritoque asserit *Arnobius*, nullus adfectus, ibi esse necesse
 est passionem: ubi passio sita est, perturbationem consequi
 consentaneum est: ubi dolor & ægrotudo est, imminutioni &
 corruptioni jam locus est, quæ duo si veniant, adest vicinus
 interitus, mors omnia finiens, & cunctis adimens sentienti-
 bus vitam.

Inde vero elicit *Plato*, unum nec si-
 mile nec dissimile, nec idem, nec aliud,
 nec æquale nec inæquale, ut ne ali-
 quid, quod naturam entium necessario constituit,
 essentiæ Divinæ, quæ est æterna, tribuere videatur.
 Ita vero præclare & dignissime de *Deo* sentiebat Phi-
 losophus, ut quem immutabilem nullique temporum
 vicissitudini subjectum crederet, simpliciter & abso-
 lute æternum declararet. *Æternitas*, inquit *Plotinus*,
 & tempus diversa inter se sunt, & æternitas circa sempi-
 ternam naturam est, tempus vero circa id quod fit. Vide-
 tur

tur autem *Plato* æternitatem non abstracte tantum, seu pro infinita temporis duratione accepisse, sed etiam concrete seu pro re æterna, & ipsa divina substantia. *Deus Platoni* est intelligibilis & æterna substantia, unde in *Timæo* dicitur τὸ αἰεὶ ὄν, à quo τὸν Αἰῶνα, æternitatem, deduci declarat *Plotinus Enn.* 3. lib. 7. cap. 1 & cap. 3. *Æternitas*, inquit, *essentiæ primæ inest, non extrinsecus contingit, sed est illa & ex illa, & simul cum illa, nam quæ prima, consistere oportet cum primis, & primis inesse.* Sic de *Æone Valentinianorum* *Iren.* cap. 1. “τὸν δὲ, ait, καὶ προάρχων & προπάτορ καὶ βύθον καλεῖσιν, ὑπερχόντων ἢ αὐτὸν ἀχώρητον καὶ ἀόρατον, αἰδίων τε καὶ ἀγέννητον ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἡρεμίᾳ πολλῇ γενομένων ἐν ἀπείροις αἰώσι χρόνων. Hinc neque *junio*rem neque *senio*rem fieri posse *Deum* docet *Plato*, tum quod sit ὁ ἔχων ἀκινήτως καὶ βεβαιῶς ἐν ζωῇ, sicuti ipse & *Plotinus* alicubi dicunt, tum, ne talis intelligatur, qui vires aliquas aut senior amiserit, aut junior nondum acceperit. Adeo cavit Philosophus ut mutationes, quas generabilia & corruptibilia naturæ lege subire tenentur, ab ente æterno moveantur & arceantur. Ipsas quoque voces *Fuit* & *Erit* in τὸν αἰδίων ἐξίστασιν non recte conferri in *Timæo* & Dialogo nostro credit *Plato*, quod nimirum æternitas respuat *prius* & *posterius*, & solum *Est* ceu perpetuo præsens *Deo* tribuit. Sic *Philo* in lib. quod *Deus* sit immutabilis, “ἐν Αἰῶνι inquit, περιελήλυθεν ἔδειν, ἔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέσηκεν. Nulla quippe *Deo* competere potest essentia transitoria, nulla annorum series, ad *cujus infinitatem mille anni & decem millia annorum sunt veluti momentum, imo particula momenti brevissima, ut Simonides* ait apud *Plutarch.* in *Consol. ad Appoll.* Eleganter itaque *Sophocles* canit in *Antig.*

“ Τὰν πᾶν Ζεῦ δυνάμιν τίς ἀνδρῶν

“ Ὑπερβασία καταρχοι,

“ Τὰν ἔθ' ὕπνῳ αἰ-

“ Ρεῖ ποθ' ὁ παντογῆρος,

“ Ἀκί-

“ Ακάματί τε Θεῶν

“ Μῆνες; ἀγήρωσ δὲ χρόνω δυνάσσει

“ Κατέχεις ὀλύμπου

“ Μαρμαρόεωσαν ἄγλαν.

“ Τό, τ' ἐπεστα, ἢ τὸ μέλλον,

“ Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρέσει.

Unum non generabile nec corruptibile nec Deus generari potest, nec interire.

Cum autem nulla in *Deum* cadat temporum vicissitudo, & ipsa æternitas, interminabilis vitæ tota simul

& perfecta possessio, tanquam primum sit, quod in essentia ejus animus intuetur, quid tum aliud concluderet, quam *Deum* nulli generationi, quam in tempore fieri necesse, esse obnoxium? Furor sane est credere nativum esse *Deum* & vel à *se ipso*, vel ab *alio* prognatum. Ecquis *Deum* ab *alio* esse genitum crederet? Ecquis eum ceu *Minervam* è *Jovis* capite, *Venerem* è maris spuma, *Jovem* autem ipsum à *Saturno* natum, & in odoratis *Cretæ* antris educatum cum Poëtis nugaretur? cum simul ac *Deum* esse animus apprehendat, eâdem quoque notione comprehendere teneatur, eum esse *primum, antiquissimum, omnium principem*, ut *Aristid.* ait. Or. I. nec eum ab *alio* dependere posse, à quo dependeret, si vitam aliunde accepisset. *Deus* autem est ἀπάτωρ *Herm. Trism.* ἀμήτωρ in *Orac.* & per se sempiterno ævo substitit.

Præterea, si generari possit *Deus*, quid impediret quominus etiam interiret? Quanquam enim generatio & corruptio, ut *Plato* in *Philebo* adstruit, contraria sint, adeo ut illa quasi via sit ad *esse*, hæc ad *non esse*, utraque tamen veluti in motu consistunt, & continua quadam volutione unum subsequi alterum necesse est, & si ortus est, interitus sit opus est, ut *Cicero* adversus *Epicurum* disputat de *Nat. Deor.* lib. I. Hinc itaque *Deus* est immortalis, ἀφθαρτος, semper florens & virens, ut *Orpheus*, seu *Onomacritus* canit,

“ Αειθαλές, ἀμίαντε χρόνος πάτερ ἀγέννατε Ζεῦ.

“ Δημιουργός ἐ χρόνου θεός, *Phil.* Auctor rerum, vita & initium creaturarum, prout idem *Orpheus* cecinit.

“ Ἐστὶ δὴ πάντων ἀρχὴ Ζεὺς, Ζεὺς γὰρ ἔδωκε

“ Ζῶα τ' ἐγέννησεν καὶ Ζῆν αὐτὸν καλέεσσι,

“ Καὶ Δία τ', ἥδη ὅτι δὴ Διὸς τῶν πάντων τέτυκται

“ Ἐἰς δὴ πατὴρ ἔστ' πάντων θεῶν τε βροτῶν τε.

Sed nec à *se ipso* fieri potuit, cum ut fieret non fuisset deberet, quod infinitati & æternitati *Dei* non minus repugnat. Non tacendum vero hic *Platonem* ipsum alibi videri *Deum* quasi à semet ipso generatum declarare. Ita enim lib. 18. de *Rep.* de eo prodit “ὅς πάντα τε τὰ
 “ ἄλλα ἐργάζεσθαι, καὶ ἑαυτὸν. Ita & *Plot. Enn.* 6. lib. 8. “ αὐ-
 “ τός, inquit, ἔστιν ἕτος ὁ ποιῶν ἑαυτὸν, καὶ κύριος ἑαυτοῦ, ἐκ
 “ ὧς τις ἔπρος ἐτέλησε γυμνάζεσθαι, ἀλλ' ὧς θέλει αὐτός. Et nec
Lactant. Firm. de *Deo* dicere recusat, *se ipsum fecit, ex se ipso procreatus, & propterea talis, qualem se esse voluit.* Nihil quidem in *Platoniorum* scriptis magis obvium, quam *Deum ingenitum & à se ipso genitum* dici, nihilo fecius tamen, si quis conjecturæ nostræ est locus, *Plato & Platonici* ita potius de *secunda Triados* suæ ὑποστάσεως, quam de *prima* loquebantur. Eximius est *Porphyrri* locus apud *Cyroll.* cont. *Jul.* lib. 1. qui pro me meaque sententia militat, “Φησὶ γὰρ, inquit *Cyroll.* ὁ Πορφύριος
 “ ἐν τεταρτῷ βιβλίῳ φιλοσόφου ἰσορίας, ὡς εἰπόντος Πλάτωνος
 “ πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἕτος· ὅτι δὲ τὰς τρεῖς πινὰ ἀνθρώποις ἀνε-
 “ πινόητον γενέσθαι τε ὅλον καὶ καθ' ἑαυτὸν ὑφεσῶτα, ἐν ᾧ δὴ
 “ τὰ ὄντως ὄντα καὶ ἡ πῶσα εἶσα τῶν ὄντων. Οὗ δὴ καὶ πρῶτως
 “ καλὸν καὶ αὐτοκαλὸν παρ' ἑαυτοῦ τῆς καλλόνης ἔχον τὸ εἶ-
 “ δ' ἑαυτοῦ προσήλθε καὶ προαιώνιον ἀπ' αἰτίας τῶν θεῶν ὠρμημῆ
 “ αὐτογενῆ ἂν καὶ αὐτοπάτωρ. Οὐ γὰρ ἐκείνης κινεμῆως πρὸς
 “ γένεσιν τίνων τὰς ἢ προῶδ' ἕτος γέγονεν, ἀλλὰ τῆς προελθόν-
 “ τος αὐτογένεως ἐκ θεῶν, προελθόντος δὲ ἐκ ἀπ' ἀρχῆς, τινος
 “ χρονικῆς, ἔπω γὰρ χρόνος ἦν, ἀλλ' ἔδ' ἐκ χρόνου γυμνάζεσθαι πρὸς
 “ αὐτῶν

“αὐτὸν ἐστὶ τὸ ἄχρονον. ἄχρονος γὰρ αἰεὶ καὶ μόνος αἰώνιος ὁ νῆς.
Distinguitur heic ὁ νῆς, quæ est secunda Triados “ὕπ-
“σεις, δὲ τὸ ἴσ' ἀγαθῆ i. e. prima, quam Plato τὸ ἐν καὶ πα-
γαθὸν appellat, diciturque ὁ νῆς genitus & αὐτογενήτης, αὐ-
τήν & αὐτοπάτωρ. Sic in Orac.

“Αὐτοπάτωρ ἀπάτωρ τε πατήρ, υἱὸς αὐτὸς ἑαυτῆ.

unde *Jul. Firm.* in Præf. ad lib. 5. *Deum* ita alloquitur,
Tu omnium pariter pater ac mater, Tu tibi pater ac filius.

Unum supernaturale,
& *Deus ὑπερφύς.*

Et hinc sane *Deus*, qui à nemine ef-
sentiam existentiamque suam accepe-
rit nec à se ipso factus sit, superessen-
tialis & ὑπερφύς nominatur. “Τὸ ἀγαθόν, inquit Plato,

“ἐπέκεινα πάσης ἕσεως. Jamblichus “ἔσοπατὼρ & νοητάρχης,
sect. 8. cap. 2. “Ἀρχὴ γὰρ ἔτος καὶ θεὸς θεῶν, μόνος ἕκ' ἑνός,
“προῶσιος καὶ δεχθὴ τῆς ἕσεως· ἀπ' αὐτῆ γὰρ ἡ ἕσιότης καὶ
“οὐσία.

Inde nec dici nec cogitari posse *Deum* *Parmenides* &
Plato in Dialogo nostro adstruunt. *Deus enim, cum se*
essentia & intellectu omni superior admodum, in ipso cogno-
scendo non solum discurrens oratio tam interior quam exte-
rior, sed etiam intelligentia cessat, ut Ficinus scribit in
Dionys. lib. de Trinit. Sic, referente *Damascio*, *Babyloni*
nii primum omnium principium alto prætereundum
silentio putabant. *Hermes Egyptiorum* *Deum* dicit ἀ-
ρήτον, ἀνόνημον, & apud *Lactant.* de *falsa Rel.* lib. 1. hunc
in modum prodit, “ὁ ὃ θεὸς εἷς· ὁ δὲ εἷς ὀνόματος ἔ' προσθεῖ,
“ἐστὶ γὰρ ὁ ὢν ἀνόνημον. Ita *Iust. M.* *Deus* dicitur ἀνόνη-
ματος, *Apol.* 2. & *Tatiano* ἀρήτος. Sed Theologi vete-
res *Deum* πλυνόνημον & ἀνόνημον prædicabant, teste *Dio-*
nyf. de Div. Nom. cap. 1. “Τῆτο εἰδότες οἱ θεολογοὶ. Τῆτο
“ποῖον; ὅτι ἀδιωκτὴν ἐστὶν ἕκ' ἁρωτέρως πινὸς αἰτίας & γνώσεως
“τὸ θεῖον ὑμνεῖσθαι, εἰ μὴ ἕκ' τ' αἰτιατῶν· καὶ ὡς ἀνόνημον ὑμνε-
“σιν, ὅτι ἐξηρημένον πάντων ἐστὶ· καὶ πάλιν ἕκ' παντὸς ὀνόματος.
“ὅτι καὶ αἰτιατὰ τὰ πάντα ἕκ' τῆτε αἰτίης.

Hæc ea sunt quæ præfari debui. Potui ea, si libuisset, aut si inanis gloriola animo incessisset, pluribus auctorum testimoniis, ut mos est, ceu phaleris illustrare & amplificare. Sic in majorem molem crevisset liber, nec tamen levasset laborem legentium. In *Platonis* Græco textu multa emendavi. Partus emendationum ut plurimum ab ingenio est, & subita inventionem. Usus quoque sum *Procli* commentario in *Parmenidem* MS, cujus quidem primum tomum in instructissima *Oxonienſium* Bibliotheca nactus sum; secundi vero Eruditissimus & literarum summus fautor & *Meccenas Rog. Gale Armiger* mihi fecit copiam, cui pro insigni, qua præstat benignitate, publice grates persolvo. Ex prolixo hoc & satis amplo *Procli* commentario quædam loca emendavi; sed quantum lucis præterea inde acceperit *Dialogus* noster intellectu difficilimus, αὐτὸ τὸ πρῶτον διεξέρχεται. Versio fere tota *Ficini* est. Si vero sphalmata quædam irreperint, interpunctiones, & discrimina aliquot vitiata fuerint, leviora hæc erunt, quæ Tu facili negotio concinnes.

Et sic consummatum tandem est hoc quicquid est operis, non magnæ quidem molis, sed immensæ obscuritatis. Ingenii vires experiri volui. Res ardua est nitorem dare obsoletis, obscuris lucem, fastiditis gratiam. Ego utilitatem juvandi prætuli gratiæ placendi. Nec enim cuivis iudici approbari cupio, nec laudem quæro, sed pro laude veniam.

Dabam ex Aulâ
Sancti Edmundi
Oxon. 1726.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ

Η ΠΕΡΙ

ΙΔΕΩΝ.

Τ Α Τ Ο Υ
Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Υ
Π Α Ρ Μ Ε Ν Ι Δ Ο Υ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Κέφαλος, Αδείμαντος, Αντιφών, Γλαύκων,
Πυθόδωρος, Σωκράτης, Ζήνων, Παρμενίδης.

ΕΠΕΙΔΗ Αθήναζε οἶκεθεν ἐκ Κλαζομενῶν ἀφικόμεθα, καὶ ἀγορὰν ἐνετύχομεν Αδείμαντι καὶ Γλαύκωνι· καὶ μετὰ λαόβοτον τὸ χεῖρὸς ὁ Αδείμαντις, Χαῖρ', ἔφη, ὦ Κέφαλε· καὶ εἰ τα δέη τῆδε, ὧν ἡμεῖς διωπαῖ, φεράζε. Αλλὰ μὲν δὴ, (εἶπον ἐγὼ) πάρεμί γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο δεησόμεθα ὑμῶν. λέγεις ἂν, ἔφη, τίω δέησιν. Καὶ ἐγὼ εἶπον, τῶ ἀδελφῶ ὑμῶν τῶ ὀμομητρίῳ τί ἦν ὄνομα; ἔ γάρ μέμνημαι πᾶσι δέ που ἦν, ὅτι τὸ πρῶτον ἐπεδήμησα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν. πολὺς δὲ ἤδη χρόνον ἔξ' ἐκείνου. Τῶ μὲν γάρ πατρὶ, δοκῶ, Πυρλάμπης ὄνομα. Πάνυ γε, ἔφη, αὐτῶ δέ γε Αντιφών· ἀλλὰ τί μάλιστα πυθάνη; Οἶδ', εἶπον ἐγὼ, πολίται ἵ τι μοι εἰσι, μάλα φιλόσοφοι, ἀκηχασί τε, ὅτι οὗτος ὁ Αντιφών Πυθόδωρον πινι Ζήνων ἑταῖρον πολλὰ ἐνετύχηκε καὶ ἑστὸν λόγους, ² οὓς ποτε Σωκράτης καὶ Ζήνων καὶ Παρμενίδης διελέχθησαν, πολλάκις ἀκούσας τῶ Πυθόδωρου, ἀπομνημονεύει. Αληθῆ, ἔφη, λέγεις. Τῶτων τοίνυν (εἶπον) δεόμεθα ³ ἀκούσαι. Αλλ' ἔ χαλεπὸν, ἔφη, μεράκιον γὰρ ὧν αὐτὸς εἰ

1 Πολίται π μοι εἰσι] Aldinus, ceterique impressi omnes τῖ illud medio insertum constanter retinent, quod autem hujus loci non esse Serranus suspicabatur, & in π mutandum putabat. Sed male divinabat Serranus, neque enim copulæ, aut alius particulæ vices hic supplere posset, nec, quod subinde contingere solet, otiosum esse, hæc sententia sineret. Mihi sine ulla inter-

jecta particula ἕως hæc videtur esse integra, & hoc modo legenda. Οἶδ' (εἶπον ἐγὼ) πολίται μοι εἰσι μάλα φιλόσοφοι.

2 Οὓς ποτε Σωκράτης καὶ Ζήνων καὶ Παρμενίδης διελέχθησαν] Anachronismi arguunt Platonem, quod Socratem cum Parmenide differentem inducat, Athenæus Deipnosoph. Lib. 11. Cap. 14. & Macrobius Saturnal. Lib. 1. Socrate, inquit, ἦν Parmenides ἀσκήτων,

D I A L O G I P A R M E N I D I S P E R S O N Æ

Cephalus, Adimantus, Antiphon, Glauco,
Pythodorus, Socrates, Zeno, Parmenides.

CUM Athenas domo e Clazomenis perveniffemus, in foro obvii fuimus Adimanto & Glauconi, & manu meprehendens Adimantus, Salve, inquit, o Cephale, & si quo hic indiges, quod quidem Tibi opera nostra efficere possit, dicito. Atqui (inquam ego) ad id ipsum veni, vestram ut operam efflagitarem. Dic ergo, inquit, ecquid nos velis: Tum ego; Fratri vestro uterino, ecquod illi nomen erat? non enim commemini: erat enim ferme puer, quando huc prima vice e Clazomenis adveni, multum vero temporis jam intercessit ex eo: Pater autem, ut opinor, Pyrilampes vocabatur. Optime nosti, inquit, ipsi autem nomen est Antiphon; sed quid potissimum quæris? Hi, dicebam ego, concives mei sunt, sapientiæ valde studiosi, audieruntque, Antiphontem hunc apud Pythodorum Zenonis auditorem frequentem adfuisse, & sermones, quos quondam Socrates, Zeno, atque Parmenides inter se habebant, quod eos sæpenumero a Pythodoro audiverit, memoria tenere. Vera inquit dicis. Hos itaque (ajebam) audire gestimus. At non difficile est inquit, adolescentulus enim eos diligen-

tiquior, ut hujus pueritia vix illius apprehenderit senectutem, & tamen inter eos de rebus arduis disputatur: Ut ut sit, litem enim non facio meam, Plato certe ipse jam jam dicet, Socratem & Phodrus vix fuisse tum, cum Parmenides senio pene totus confectus esset, id quod & Socrates in Theæteto & Sophista de semet ipso testatur. Probe itaque sibi cavit Pla-

to, nulloque patrono indiget, si pennes æquum judicem fuerit arbitrium. Sed revocandum merito in memoriam, quod Cicero in Epistola quadam ad Varronem scribit. *Puto fore, ut cum legeris mireris, id nos locutos esse, quod nunquam locuti sumus: sed nosti morem dialogorum.*

3 Διόμωτον ἀργύρου] Proclus legit
ἀργύρου.

μάλα διεμελέτησεν. ἐπεὶ νῦν γε κατὰ τὸν πάππον τε καὶ ὁμίον
 μου πρὸς ἰππικὴν τὰ πολλὰ διατρέχει, ἀλλ' εἰ δεῖ, ἴωμεν παρ'
 αὐτῶν, ἄρτι γὰρ ἐστίνδε οἶκαδε οἰχεται, οἰκῆ δὲ ἐγγὺς ἐν Μελί-
 τη. Ταῦτα εἰπόντες ἐβαδίζομεν, ἔκατελάβομεν τ' Ἀντιφῶντα οἰ-
 κῆν, χαλινὸν τινα χαλκῆς ἐκιδιδόντα σκιάσασθαι, ἐπεὶ δὲ δὲ ἐκένου
 ἀπηλλάγη, οἷτε ἀδελφοὶ ἔλεγον αὐτῶν ὧν ἕνεκα παρήμην, ἀνεγνώ-
 ριστέ τί με ἐκ τῆς προτέρας Ἰπποδημίας καὶ ἡσάξετο καὶ δεομέ-
 νων ἡμῶν διελεῖν οὐδ' λόγους, τὸ μὲν πρῶτον ὠκνεῖ (πολὺ γὰρ ἔφη
 ἔργον εἶναι) ἔπειτα μέντοι διηγείτο· ἔφη δὲ δὴ ὁ Ἀντιφῶν λέγειν τ'
 Πυθόδωρον, ὅτι ἀφικόντο ποτὲ εἰς ¹ Παναθηναίαι τὰ Μεγάλα Ζήνων
 τε καὶ Παρμηίδης· τὸ μὲν ἐν Παρμηίδῃ, εὐ μάλα ἤδη πρεσβύτη
 εἶναι, σφόδρα πολίον, καλὸν ἢ καὶ ἀγαθὸν τ' ὄψιν, ὡεὶ ἔτι μάλιστα
 πέντε καὶ ἐξήκοντα Ζήνωνα ἢ ἐγγὺς ἐτῶν τετραράκοντα τότε εἶναι, εὐ-
 μήκη ἢ ἔχαριεντα ἰδεῖν, καὶ λέγεσθαι αὐτὸν ² παιδικὰ ἔ Παρμενί-
 δος γερονεῖαι καταλύειν ἢ αὐτὸς, ἔφη, ³ ὡρῶ τῷ Πυθόδωρῳ ἐκ-
 τὸς τείχους ἐν Κεραμεικῷ, οἱ δὲ ἔ ἀφικέσθαι τὸν τε Σωκράτη, ἔ ἄλ-
 λος τινὰς μετ' αὐτῶ πολλὰς, Ἰπποδημίας ἀκῆσαι τ' ἔ Ζιῶν ⁴
 ραμμαίων, τότε γὰρ αὐτὰ πρῶτον ὑπ' ἐκένων κομιθῆναι. Σω-
 κράτη ἢ εἶναι τότε σφόδρα νέον. ἀναγνώσκων ἐν αὐτοῖς τ' Ζήνωνα
 αὐτόν. Τὸν δὲ Παρμενίδην τυχεῖν ἔξω οὕτα, καὶ εἶναι πάνυ βραχὺ ἐπὶ
 λοιπὸν τῶν λόγων ἀναγινωσκομένων, ἠνίκα αὐτὸς τε ἐπεισελεῖν,
 ἔφη ὁ Πυθόδωρος, ἔξωθεν, καὶ τὸν Παρμηίδην μετ' αὐτοῦ, καὶ
⁴ Ἀριστοτέλη τὸν τῶν τριάκοντα ἡμύμιον. καὶ σμικρὰ ἄλλα ἐπὶ ἐπα-
 κῆσαι τῶν ραμμαίων. εἰ μὲν αὐτὸς γε, ἀλλὰ καὶ προτέρον ἀκη-
 κῆσαι τοῦ Ζιῶν ⁵.

Τὸν ἐν Σωκράτη ἀκῆσαι, πάλιν τε κελευσαι τ' πρῶτην ἰσότη-
 σιν ἔ πρώτῃ λόγῃ ἀναγνώσασθαι, ἔ ἀναγινωδῆσις· Πῶς φάσαι, ὦ

¹ Εἰ: Παναθηναίαι τὰ Μεγάλα] Bina-
 olim fuisse Panathenaea, testes sunt
 Harpocration, Suidas, & qui hunc
 descripsit, Bisetus ad Aristophan.
 Nubes. Quae minora nuncupabant,
 singulis annis habebantur, majora
 vero quinto quovis anno, tantoque
 solemniori caerimonia celebraban-
 tur. Majorum meminit Aristophan.
 Eipn. v. 417. Minorum Menander
 citante Suida.

² Καὶ λέγεσθαι αὐτὸν Παιδικὰ ἔ Παρ-
 μηίδος γερονεῖαι] Bilem hanc movent

Athenaeo, ita enim in Platonem in-
 vehitur: Deipnosoph. Lib. i. "Το-
 " δὲ, inquit, πάντων χιτλιόπιται, καὶ τὸ
 " εἰπὴν, εὐδαμίας κατὰ πειρώσεως χρῆσις, ἐπὶ
 " παιδικῆς γέροντος τῷ Παρμηίδος Ζιῶνι ὁ
 " Πολίτης αὐτῶν.

³ Παρὸ τῷ Πυθόδωρῳ αὐτὸς τείχους ἐν
 Κεραμεικῷ] Notatu dignum est, quem
 Proclus advertit, Platonis Atticif-
 mus, in prioribus verbis, παρὸ τῷ
 Πυθόδωρῳ; hae autem sunt Procli
 verba "τὸ δὲ, inquit, παρὰ Πυθόδωρον
 " πάνυ Ἀπικῆν αὐτὸς γὰρ ὁ Πυθόδωρος ἐπὶ
 " ὅτι πρῶτον

ter meditabatur : nunc apud avum, cui idem cum eo nomen est, rei equestri dat operam; sed si usus est, eamus ad eum, modo enim hinc domum abiit, habitat autem prope, in Melita. Hæc locuti viæ nos committebamus, offendebamurque Antiphontem domi, frenum aliquod fabro faciendum stantem. Postquam vero faber ab eo discefferat, fratresque accessus nostri causam exposuerant, agnovit me ex primo adhuc dum adventu, & salutavit: orantibus autem nobis sermones eos ut commemoraret, initio quidem tergiversabatur (nimis operosum enim esse dicebat) deinde autem commemorabat. Dicebat ergo Antiphon, narrare Pythodorum, venisse aliquando ad magna Panathenæa Zenonem & Parmenidem: Parmenidem vero valde senem, canumque, decorum autem honestumque adspectu fuisse, annum circiter quintum & sexagesimum agentem: Zenonem autem annorum pene quadraginta, procerum corpore, & venusto voltu, & perhiberi in deliciis Parmenidi fuisse. Divertisse autem, agebat, apud Pythodorum in Ceramico extra mœnia, quo & venisse Socratem aliosque una cum eo complures, Zenonis scripta audire cupientes: ea enim tum primum ab illis advecta fuisse: Socratem autem tum valde juvenem fuisse, legisse ergo iis Zenonem ipsum. Ibi tum accidisse ut Parmenides forte foris esset, & pauca admodum legenda restarent, dicebat Pythodorus, cum introveniret ipse, unâ cum Parmenide & Aristotele, qui unus ex triginta viris erat; & tum quidem pauca solum audivisse, veruntamen eadem jam ante a Zenone percepisse.

Socratem ergo hæc cum audiisset, jussisse primum argumentum primi sermonis repeti, & repetito: *Qui id ais, di-*

ὅτι περὶ αὐτῶν λέγον, ἀλλ' οὐδ' ἂν ὄπτι, ὅτι παρ' ἐμοῖ. Quod autem τὸν Κερμαίον attinet, res notior est quam cui diu immoremur; juvabit tamen audire Schol. Aristophan. ad *Ἰππ.* 769, qui rem omnem paucis complectitur: "Τόπος Ἀθηναίων οἱ Κερμαίον· Οἷον τὰ ἀγάλματα οἰκίσαι ἱδρυμῶν· Ἄλλως Δῆμος Ἀττικῆς. Δύο δ' οἱ Κερμαίοντες Ἀθηναῖοι· ὁ μὲν ἐνδὸν τῆ πόλεως· ὁ δὲ ἔξω· ἔστι καὶ τὰς οὐ πόλιν περιλήψαντες ἔθνα παλαιὰ, καὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἔλαβον. ἑστὶ δ' ἔθνη καὶ ἐξ ἄλλων ἐπὶ τοῖς δημοσίοις θεσημῶν, ἔχοντες ἐπιγραφὰς, πᾶ ἕκαστος τίθησκει."

"ἐν δὲ τῷ ἐπιγράμμι τὸ καὶ ἐπιγράφουσι αὐτῶν." Describunt hæc Phavorinus & Suidas, Phavorinus ordinem invertit, & quæ in Schol. primo loco, apud eum ultimo, ita mutata invenies. Καὶ ἄλλως Κερμαίοντες τὸς Ἀθηναίους· Οἷον τὰ ἀγάλματα οἰκίσαι; quæ melior est lectio, hinc legendum apud Schol. Τόπος Ἀθηναίων τὸ Κερμαίον, non οἱ Κερμαίοντες, ut hæctenus lectum.

4 Καὶ τὸν Ἀριστοτέλην] Aristotelis meminit Xenophon inter τὰς ἐπιγραφὰς Atheniensium: *Ἑλληνικ.* Lib. 2. Cap. 3.

Ζεύων τῆτο λέγεις; ¹ εἰ πολλὰ ἐστὶ τὰ ὄντα, ὡς ἄρα δὲ αὐτὰ ὁμοιά τε εἶναι καὶ ἀνόμοια; τῆτο δὲ ἀδυνάτον. ἔτι γὰρ τὰ ἀνόμοια ὁμοια, ἔτι τὰ ὁμοια ἀνόμοια οἷόν τε εἶναι. ἔχ' ἔτω λέγεις; ἔτι Φάναί τ' Ζήωνα. Οὐκ ἔν, εἰ ἀδυνάτον τάτε ἀνόμοια ὁμοια εἶναι, καὶ τὰ ὁμοια ἀνόμοια, ἀδυνάτον δὲ καὶ πολλὰ εἶναι; εἰ γὰρ πολλὰ εἴη, πάχοι ἀν τὰ ἀδύνατα. ἄρα τῆτό ἐστιν ὁ βέλονταί σου οἱ λόγοι· οὐκ ἄλλο τι, ἢ Διαμάχεσθαι πᾶσι πάντα τὰ λεγόμενα, ὡς εἰ πολλὰ ἐστὶ; καὶ τέττε οἷε σὺ τεκμήριον εἶναι ἕκαστον τῶν λόγων, ὡς καὶ ἡγή τοσαῦτα τεκμήρια παρέχεσθαι, ὅσως περὶ λόγου γέγραφας, ὡς ἐκ ἐστὶ πολλά; ἔτως λέγεις, ἢ ἐγὼ ἐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; Οὐκ· ἀλλὰ Φάναί τ' Ζήωνα, καλῶς σιωπῆκας ὅλον τὸ γράμμα, ὃ βέλεται. Μανθάνω, εἰπεῖν τὸν Σωκράτην, ὡς Παρμενίδη, ὅτι Ζήων ὁδὲ εἰ μόνον τῆ ἄλλῃ σὲ Φιλίμ βέλεται ὠκεῖσθαι, ἀλλὰ τέτω συγγραμμάτι. ² ταυτὸν γὰρ γέγραφε τράπον πᾶσι ὅπερ σὺ. μεταβαλὼν δὲ ἡμᾶς περιεῖται ἔξαπατῶν, ὡς ἕτερον τι λέγων. ³ σὺ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν, ἐν Φῆς εἶναι τὸ πᾶν, καὶ τῶ

I Eὐ πολλὰ ἐστὶ τὰ ὄντα, ὡς ἄρα δὲ αὐτὰ ὁμοιά τε εἶναι &c.] Zeno inter varia, quibus ad confirmandam hypothelin, (τὸ πᾶν εἶναι μὴ πολλὰς, id est universum non esse multa, qua significabat nihil in rerum universitate per se subsistere, sed cuncta suis terminis, veluti uno circulo contenta definiri,) utebatur, argumenta, hoc etiam afferebat: si multa sunt universa, necessario etiam dissimilia sunt & similia, ex quo tandem id efficietur, ut quæ fuerint similia, eadem etiam sint dissimilia, & sic contra; quod rerum natura non patitur. Ipsa quippe multitudo sine diversitate rerum concipi non potest, quod Damascius περὶ Ἀρχῶν ita effert: “πανταχῆ ἢ ἑτερότης ἐστὶν ἢ δια-
“ κλίσις, hac autem sublata, cuncta sibi specie similia, si similia: unum, non vero multa erunt. Movebant hæc Pythagoræ, ut primo illi rerum principio, puta τῆ ἐνὶ, infinitam Δύαδα adsociarent, quæ multitudinis esset initium & procreatrix. Ita docemur a Themistio qui Lib. I. de Anima hæc ex Xeno-

crate de rerum natura, prodit. “ Αὐτὸ δὲ ἀριθμῶν συνεχῆς τὸ ἐν καὶ ἡ Δύαδ
“ ἢ ἀόρατος, ἢ ὑποκείμενον τῆ ἐνὶ ἐστὶ
“ γήνησι δὲ πλῆθους ἢ ἀριθμῶν· ἐξ αὐτῶν
“ μὲν γὰρ τῶ ἐνός, εἰσὶν ἐν εἰη τῶ ὄντα, ἢ ἐν
“ ἀν ἑτερον παραχρῆσθαι, πλῆθους δὲ οὐκ ἐστὶ
“ εἰδῶσιν ὄντος, διὰ φύσεως ἰσότητος ὑποκείμενον
“ νος τῆ ἐνὶ, περὶ ἢς τὰ πλῆθους, ἢ ἀόρατος
“ δὲ Δύαδα ἐκείλην & fol. 67 Δύαδα μὲν
“ ὅτι μελετῆ καὶ πλῆθους ἢ δὴ ποιητικῆ, ἀν
“ εἰσὶν δὲ, ὅτι μὴ εἶχον οἰκείον ἀριθμῶν, ἀν
“ λα παρὰ δὲ ἐνός αὐτῆ ὁ ὄρατος ἐκείνη
“ δὲς ἐξηρηγῆται, & ταύτης τῶ ἐνὶ ἀπορῶν
“ εἰσὶν: ἢ φύσεως, ἔτω πλῆθος Δύαδα ἢ ἢ
“ δηκῶν ἀριθμῶν, καὶ ταύτης εἶναι εἰσὶν
“ τῶν ὅτι τοῖς σίμωσιν ὕλην, ὡσαύτως δὲ ἐνὶ
“ τὸ ἐνυλον (lege ἄνυλον) εἶδος. Ex his
intelliges Philonem scribentem, unitatem esse primæ causæ imaginem, dualitatem vero divisibilis materiam & Symbolum Pythagoræorum: ἐνὶ Δύο, de quo multi multa.

2 Ταυτὸν γὰρ γέγραφε τράπον πᾶσι ὅπερ σὺ &c.] Alter universum esse unitatem, alter non esse multa statuebat, sic inter utrumque conveniebat. Zeno Parmenidis auditor & σπουδαῖος magistρι sui doctrinam acriter defendebat.

PARMENIDES.

kisse, o Zeno? Si quæ sunt, multa sunt, oportere eadem similia & dissimilia esse? Id autem fieri nequit; neque enim dissimilia similia, neque similia dissimilia esse possunt. Itane dicis? Ita, respondisse Zenonem. Nonne, si fieri nequit, dissimilia ut sint similia, & similia dissimilia, & impossibile est multa esse? etenim si multa essent, impossibile paterentur. Hæccine ergo est Sermonum tuorum sententia, nihil sibi aliud volunt, quam per omnia pugnando evincere, *non esse multa*? Et singulos sermones tuos, singula hujus sententiæ argumenta esse arbitraris, adeo ut tot totidemque documenta adferre te putes, quot sermones scripseris, *Quod non sint multa*? Itane dicis, aut non recte intelligo? Recte nosti, respondisse Zenonem, & totam scripti sententiam percepisti. Intelligo nunc jam, dixisse Socratem, o Parmenides, Zenonem hunc non alia solum amicitia tua uti, sed & hoc ipso libro, tecum conjungi velle, (& una sentire;) idem enim quodammodo scripsit quod tu, verum mutatis quibusdam, verba nobis dare tentat, acsi aliud & diversum dicat. Tu enim in poematis tuis, unum vis esse univërfa, & ar-

tendebat, & dum ipse nihil novi adinveniret, nova tantum disputandi methodo, majorique æstu præceptoris sui dogmata propugnabat. Euseb. Præparat. Evangel. Cap. 5. Ζήνων δὲ Ἐλιατῆς ἴδιον μὲν ἔδιδν ἕξήτητο, διηπόρησι δὲ περὶ τῶν ἐπιπλαίων. Pungebat interrogatiunculis veluti aculeis: sic enim de Pericle Zenonis disciplinæ operam dante, tradit Plutarchus “ Διήκωσι δὲ Περικλῆς & Ζήνωνος Ἐλιατῆς πρῶτον ἀποδιδόντος περὶ φύσει ὡς Παρμενίδης, ἐλογικιστὴν δὲ τινὰ καὶ δι’ ἰναστιλογίας ἀς λόπειαν ἕξασαν σκήπτων ἕξεν” unde ὁ Συλλογισμοφῶς, ὁ ἀμφοτερόλογος, ὁ ἐνδοτικῆς φιλοσοφίας δόξης veteribus dicebatur: in fragment. Timon. Philar. apud Plutarch. in Pericle, & Galen. Histor. Philosophica. Sunt qui tradunt, Platonem ipsum a Zenone & Parmenide dialecticam doctum fuisse (ambo enim inclyti artis disputatoricæ doctores erant) uti legit Photius in vita Pythagor. edit P. Stephan. p. 1314. Quod si autem Macrobius & Athenæus Socratem cum Parmenide confabulatum agnoscere nolunt; quan-

to magis nos dubitabimus, Platonem unquam Parmenide & Zenone magistris usum, qui Socrate multis annis junior erat: majorem fidem meretur quod prodit Apulejus de dogmat. Platonem quidem Parmenidis Zenonisque inventa studiosius executum, sed ductu Hermodogenis, ut scribit Laertius in vit. Platon. & ab Heracliticis, Philosophia naturali, a Pythagoræ intellectuali, a Socrate rationali & morali imbutum fuisse.

3 Σὺ δὲ γὰρ οὐ τοῖς ποιήμασι, ἐν φῶς ἰσχυρὸν τὸ πᾶν] Inter Philosophos qui ligata oratione dogmata sua tradidere, recensetur & Parmenides; scripsit tamen & varia *πρακτολογίῳ*, uti testatur Suidas. Physiologiam versibus conscripsit, cujus & meminit Plutarchus adversus Colotem, ubi & hoc Parmenidis fragmentum de uno reperies “ Ἐστὶ γὰρ ἐλομελὲς τὸ καὶ ἄτρητος ἢ δ’ ἀζήητων. Meminit hymnorum naturalium Menander Rhetor, & idem Plutarchus, quod jam advertit Giraldus, Parmenidis, *συζηποίῳ*, & *κρημοποιῳ*, in qua mul-

των πενήματα παρέχει, καλῶς γε καὶ εὖ ὅδε ἢ αὐτὸ πολλὰ φησὶ
εἶναι, τεκμήρια δὲ καὶ αὐτὸς παμπόλλα καὶ παμμεγέθη παρέχεται.
Τὸ ἔν τ' ἔμν' ἐν, φάναι, τὸν δὲ, μὴ πολλὰ, καὶ ἔτιως ἐκότερον λέ-
γειν, ὥστε μηδὲν τῶν αὐτῶν εἰρηκέναι δοκεῖν, χεδόν τι λέγοντας
ταυτὰ, ὑπὲρ ἡμᾶς ἑστὶ ἄλλως, φαίνεται ἡμῖν τὰ εἰρημνία εἰρησά-
Ναι, φάναι τ' Ζεύωνα, ὃ Σώκρατες. σὺ δὲ ἔν τ' ἀλήθειαν ἔ-
γραμματος ἔπανταχῶ ἤδησαι, καὶ τοι ὡσπερ γε αἱ Λάκαινοι
Σκύλακες, εὖ μετὰθεῖς τι καὶ ἰχθυεῖς τὰ λεχθέντα. ἀλλὰ πρώτη
μὲν σε τῆτο λανθάνει, ὅτι ἔπαντάπεισον ἔτο σεμνυνέται τὸ γραμ-
μα, ὥστε ὡσπερ σὺ λέγεις Διανοητὴν γραφῶναι, ἑστὶ ἀνθρώπου ἢ
Ἰπικρυπτόμῃον, ὡς τι μέγα Διπραπτόμῃον· ἀλλὰ σὺ μὲν εἶπες
τῶν συμβεβηκότων τι· ἐστὶ δὲ τὸ γε ἀληθές, βοήθειά τις ταῦτα τὰ
γραμματα τῷ Παρμενίδει λόγῳ, πρὸς τὸς ἐπιχειρῶντας αὐτὸν κα-
μωδεῖν, ὡς εἰ ἐν ἐστὶ πολλὰ, καὶ γελοῖα συμβαῖν πάσχειν τῷ λόγῳ,
καὶ ἐναντία αὐτῷ ἀντιλέγει δὴ οὐδὲ τῆτο τὸ γραμμα πρὸς ἑστὶ
τὰ πολλὰ λέγοντας καὶ ἀνταποδίδωσι ταῦτα καὶ πλείω. τῷ-
το βελόμῃον δηλῶν, ὡς ἐπι γελοῖότερα πάσχει ἀν αὐτῶν ἢ ὑπὲρ-
θεος, ἢ, εἰ πολλά ἐστὶν, ἢ, ἢ ἔν εἶναι, εἰ τις ἰκανῶς ἐπιζητοῖ. Δὲ
ποιαῦτῳ δὴ φιλονεκίαν, ἑστὶ νεοῦ ὄντ' ἐμοῦ ἐγράφη. καὶ τις
αὐτὸ ἐκλεψε γραφὴν, ὥστε οὐδὲ ἐμὲ βελούσασα ἐξεγύρετο, εἰ
ἐξοιστόν αὐτὸ εἰς τὸ φῶς, εἴτε μὴ. ταῦτη ἔν σε λανθάνει ὃ Σώκρα-
τες, ὅτι ἔχ' ὑπὸ νεοῦ φιλονεκίας οἷε αὐτὸ γεγράφη, ἀλλ' ὑπὸ πρε-
σβυτέρῃ φιλομῃας· ἐπεὶ ὅσπερ γ' εἶπον, ἔκακῶς ἀπεστασῆς. Ἀλλ'
ἀποδέχομαι, φάναι τ' Σωκρατίῳ, καὶ ἠγῶμαι, ὡς λέγεις, ἔχει.
Τὸ δὲ μοι εἶπέ· ἔνομίζεις εἶναι αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἶδος τι ὁμοῖ-

ta de natura & generatione Deo-
rum: de Diis fabulatos esse Parme-
nidem & Heraclitum Auctor est Ma-
crobius in somnium Scipion. Lib. 1.
Cap. 7. Cum autem in Parmeni-
dis scriptis recensendis, varii pro re
nata operam impenderint, & bene
multa ejusdem fragmenta prostant,
cumque illius sententiam de uno,
in subsequētib; pluribus dare, in-
stituti nostri sit, in praesentia hisce
non immorabimur; nullum enim
cunctandi tempus est.

1 Καὶ τοι ὡσπερ γε αἱ Λάκαινοι σκύ-
λακες εὖ μετὰθεῖς &c.] Mirabili quippe
sagacitate & alacritate in investigan-

da rei veritate praestabat Socrates:
sic Minerva ad Ulyssē apud Sopho-
Aj. Μωυσοφ. v. 8. & 9.

— εὖ δὲ σ' ἀπέφην

Κυνὸς Λακαῖνος ὡς τις εὐθροὺς βῆσις
& Palæstrio apud Plautum: Milit.
Glorios.

Si ita non reperio, ibo odorans quasi ca-
nis venaticus

Usque donec perfectam vulpem ero ve-
stigius

& quandoquidem tot veterum en-
comiis, celebraretur sagacitas Ca-
num Laconicar. hinc φιλόσοφος ἔστι
τὸ τίθειν, uti Proclus ait MS. fol.
37. & secundo Πολιτ. canis τίθειν φη-
σι,

gumenta exhibes, pulchre sane & præclare: hic vero non multa esse dicit, & complura, eaque validissima argumenta suppeditat. Quod ergo alter, *unum* dicat, alter *non multa*, dum ita uterque loquitur, ut non videatur idem dicere, et si idem fere dicat, hoc supra captum nostrum dici videtur. Profecto sic est, o Socrates (dixisse Zenonem) tu vero scripti veritatem non penitus penetrasti, quanquam, veluti Canes Laconicæ, quæ dicuntur, probe investiges & insequaris: at hoc te primum fugit, non tantam prorsus præ se ferre venerationem scriptum hoc, ita ut, uti ais, eo compositum sit animo, quò id homines quasi occultum quid, plane adsequi non possent, ceu magnum aliquod eximiumque opus: dixisti tamen aliquid, quod & pro re nata contigit. Res autem hoc se pacto habet; sunt nimirum hæc scripta opi & auxilio sententiæ Parmenidis adversus eos, qui eum iugillare annuntur, ita ut, si *unum* esset *multa*, ridicula bene multa illi sententiæ evenirent, & contraria involveret. Oppugnat igitur scriptum hoc eos qui ajunt *multa* esse, & hæc aliaque plura opponit, id declarare volens, ridicula absurdaque plura illorum sententiam: *Si multa sint*: quam quidem hanc, quod sit *unum*; concomitari, si quis utramque curatius expendat. Hoc ergo contentionis æstu scriptum, & id clam me aliquis suffuratus est, ita ut neque deliberare certumque statuere licuerit, utrum emittendum, an supprimendum esset: hinc te hoc latet, Socrates, quod arbitraris non juvenili litigandi studio, sed seniore laudis desiderio perscriptum esse; non male tamen conjecisti. Credo equidem, inquit Socrates, & reor ita esse, prout dicis: verum hoc mihi expone. Existimæne speciem esse quandam similitudinis, & eam ipsam per

en, ad Philosophum comparatur.
2 Eiv' ἐξουσίαν αὐτῶν] Proclus legit ἐξουσίαν.

3 Οὐ μίλιτος εἶναι αὐτὸ κατ' αὐτὸ εἶδος π' ὁμοιότητος &c.] Hic de ideis differere incipit Socrates; notandus autem nexus hypotheseos huius cum antecedentibus, quem hunc esse existimo. Sicubi dantur species quibus entia universi adsimulantur, universum non multa, sed unum esse oportet, "ὡς γὰρ ὁμοιότητος, uti ajunt Platonicæ, ἐνότης τις ἐστίν. Species autem, quæ sunt Ideæ, variis olim, a Platone nominibus insigniebantur,

quæ Laertius, Suidas & Phavorinus collegere, erantque substantiæ incorporeæ quæ summæ divinæ menti inessent, seu, ut Theodoritus loquitur, ex & cum mente essent; quæ per se seorsum ab aliis quibuscunque entibus existerent. "Ἰδέα, inquit Plutarchus, ἴση ὁσίῳ " ἰσομύνη, αὐτῶν μὲν ὁμοιότητος κατ' αὐτὸ " τὸ, quæ Busebius descripsit Præparat. Evangel. Lib. 15. " αὐτῶν κατ' " αὐτῶν εἶναι, & αὐτῶν διωκῶν νοεῖσθαι, Dorico sermonis genere effert Archytas apud Simplicium. Sed quid causæ est, cur vocentur εἰδη ὁμοιότη-

τητος ; καὶ τῷ πιεῖτω αὖ ἄλλο τι ἐναντίον, ὃ ἐστὶν ἀνόμοιον ; ¹ τῷ-
 πιν δὲ δυοῖν ὄντων, καὶ ἐμὲ καὶ σε καὶ τὰ ἄλλα ἃ δὴ πολλὰ κα-
 λούμεν, μεταλαμβάνειν ; καὶ τὰ μὲν τῆς ὁμοιότητος μεταλαμ-
 βάνοντα, ὅμοια γίνεσθαι, ταύτη τε καὶ κατὰ ποσῦτον, ὅσον αὖ
 μεταλαμβάνοι ; τὰ δὲ τῆς ἀνομοιότητος, ἀνόμοια ; Τὰ δὲ ἀμφο-
 τέρων, ἀμφότερα ; ² εἰ δὲ καὶ πάντα ἐναντίων ὄντων ἀμφοτέρων
 μεταλαμβάνει, καὶ ἐστὶ, τῷ μετέχεν ἀμφοῖν, ὅμοιά τε καὶ ἀνό-
 μοια αὐτὰ αὐτοῖς, τί θαυμαστόν ; εἰ μὲν γάρ αὐτὰ τὰ ὅμοιά τις
 ἀπέφαιεν ἀνόμοια γηγόμομα, ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τίρας ἂν, εἴ-
 μαι, ἦν. εἰ δὲ τὰ τέτων μετέχοντα ἀμφοτέρων, ἀμφότερα δόπο-
 φαίνει πεπνηγῶτα, ³ εἰ δὲν ἐμοίγε, ὡ Ζήνων, ἀππιν δοκεῖ· εἰ δέ γε,
 εἰ ἐν ἅπαντα δόποφαίνει τις, τῷ μετέχεν ἕνός, καὶ ταυτὰ ταῦ-
 τα πολλὰ, τῷ πᾶσι αὖ μετέχεν· ἀλλ' εἰ ὃ ἐστὶν ἐν, αὐτὸ τῷ-
 το πολλὰ δόποδείξει, καὶ αὖ τὰ πολλὰ δὴ ἐν, τῷ ἢ ἢ θαυμά-
 σμα, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὡσαύτως· εἰ μὲν αὐτὰ τὰ
 γῆν τε καὶ εἶδη ἐν αὐτοῖς δόποφαινοὶ τιναντία ταῦτα πᾶσι πᾶ-
 ροντα, ἄξιον θαυμάζειν· ⁴ εἰ δὲ με ἐν τις δόποδείξει ὄντα καὶ
 πολλὰ, τί θαυμαστόν· λέγων, ὅταν μὲν βούληται πολλὰ δόπο-
 φαίνειν, ὡς ἔπρα μὲν τὰ ἴππιν δεξιά μου ἐστίν, ἔπρα δὲ τὰ ἐπὶ
 ἀριστερά, καὶ ἔπρα μὲν τὰ πρὸθεν, ἔπρα δὲ τὰ ὀπίθεν, καὶ
 ἄνω καὶ κάτω ὡσαύτως· (πλήθους γὰρ, οἴμαι, μετέχω) ὅταν δὲ
 ἐν, ἐρεῖ, ὡς ἐπὶ ἡμῶν ὄντων, εἰς ἐγὼ εἶμι ἄνθρωπος, μετέ-
 χων καὶ τῷ ἐνός, ὡς ἀληθῆ δόποφαινοὶ ἀμφότερα. Εἰ δὲ τις

τῷ? Quod sint nimirum exempla-
 ria rerum, ad quae Deus omnia, ὡς
 ἐπὶ οἴκῳ, εἰς ἰμῶσι, loquente ita Ti-
 maeo, produxerit. “ Ὁ γὰρ νῦν, ait
 “ Damascius, πάντα φερέτω παρεδου-
 “ γησάμενος, πρὸς τὴν ἀνομοιω-
 “ τῆς. Eleganter hæc describit Didymus apud
 Euseb. Præparat. Evangel. Lib. XI.
 Cap. 23. “ Εἶναί δὲ τῶν ἰδίων, tradit
 “ docere Platonem, αἰδῶν ὅτιον, αἰ-
 “ πῶν ἔδωκεν τῷ ἐκαστῷ εἶναί τούτων οἰά
 “ ἐστὶ αὐτῆ. Καθάρως ἂν τις ἡρώτι μέρος,
 “ ὡσαίρ δὲχεται, πρὸς τὴν ἀνομοιω-
 “ τῆς. ἔως τῶν πᾶσι οὐδὲ ἰαυτῆ φερέτω,
 “ ἡρώτιον ἢ πᾶσι τῆς ὄντων, ὡσαίρ
 “ τῶν παρεδουγῶν ἔδωκεν, πρὸς γὰρ
 “ τῶν ἀνομοιωσάμενων ἔδωκεν ἡμιουργῆ-
 “ σαι αὐτῶν ἀπὸ τῆς οἰᾶς. Sic & Ari-
 stoteles Lib. 11. Metaphysic. Cap. 7.
 1 Τούτων δὲ δύο ἄντων, εἰ μὲν καὶ σε,
 καὶ τὰ ἄλλα &c.] Quod fit τῆ περιουσίας
 & κρηονίας idearum : Olympiodor.
 in Phædon. MS. fol. 14. “ Τίς γὰρ ἢ
 “ μετατῆ τῆς τῆς τῶν κρηονίας οἰδῶν, ἢ
 “ μὴ κρηονία ἐστὶ κρηονία, καὶ ἢ κρηονία
 “ αὐτῶν.
 2 Εἰ ἢ καὶ πάντα ἐναντίων ὄντων ἀμ-
 φοτέρων μεταλαμβάνει] Quamquam enim
 rerum natura non patitur, unum
 idemque ens sibi ipsi esse contra-
 rium, non tamen impedit, quomi-
 nus alteri diffimile sit & contrarium.
 “ τὸ γὰρ ἐκαστὸν οὐκ ἐστὶ ἰαυτῆ ἐναντίον,
 vel ut Parmenides de uno dicit:
 “ ἢ γὰρ ἐπὶ φερέτω ἰαυτῆ τῆς οἰᾶς, ἀλ-
 “ λῃ

“ οἰᾶς οὐκ ἐστὶ κρηονία. Sic & Ari-
 stoteles Lib. 11. Metaphysic. Cap. 7.

1 Τούτων δὲ δύο ἄντων, εἰ μὲν καὶ σε,
 καὶ τὰ ἄλλα &c.] Quod fit τῆ περιουσίας
 & κρηονίας idearum : Olympiodor.
 in Phædon. MS. fol. 14. “ Τίς γὰρ ἢ
 “ μετατῆ τῆς τῆς τῶν κρηονίας οἰδῶν, ἢ
 “ μὴ κρηονία ἐστὶ κρηονία, καὶ ἢ κρηονία
 “ αὐτῶν.

2 Εἰ ἢ καὶ πάντα ἐναντίων ὄντων ἀμ-
 φοτέρων μεταλαμβάνει] Quamquam enim
 rerum natura non patitur, unum
 idemque ens sibi ipsi esse contra-
 rium, non tamen impedit, quomi-
 nus alteri diffimile sit & contrarium.
 “ τὸ γὰρ ἐκαστὸν οὐκ ἐστὶ ἰαυτῆ ἐναντίον,
 vel ut Parmenides de uno dicit:
 “ ἢ γὰρ ἐπὶ φερέτω ἰαυτῆ τῆς οἰᾶς, ἀλ-
 “ λῃ

se? & huic aliam contrariam quæ est dissimilis? harum autem duarum, & me, & te, & alia singularia, quæ multa nuncupamus, participia esse, & ea quidem quæ sunt similitudinis participia, similia fieri, eatenus, quatenus participant? quæ autem dissimilitudinis, dissimilia? quæ utriusque, utraque? Sicubi autem cuncta utrarumque, quæ sibi ipsis sunt contraria, sunt participia, eo quod de utraque participant; sibi etiam ipsis similia sint & dissimilia, quid mirum? Si quis enim ipsa similia, dissimilia fieri statueret, aut dissimilia similia, portentum quoddam, opinor, esset: Sin autem his quæ utrarumque harum participia sunt, utraque accidere dicat, nihil mihi quidem, o Zeno, absurdi esse videtur: neque etiam si quis *omnia unum* dicat, eo quod unius sunt participia, & hinc, eadem multa esse quod multitudinem participant. At si quod *unum* est, id ipsum *multa* esse ostenderit, & vicissim ipsa *multa unum*, id vehementer mirabor, & sic de ceteris omnibus: si quidem genera ipsa, speciesque contrarias has adfectiones pati dicat, admiratione profecto dignum fuerit. Si quis vero me *unum & multa* esse ostenderit, quid tum mirum? dicens, quando quidem me *multa* esse demonstrare velit, quod alia quidem mihi ad dextram, alia vero ad sinistram; alia anteriora, alia posteriora, ac superiora & inferiora similiter (multitudinis enim, puto, sum particeps) dum vero me *unum* ostendere velit, dicet, quod, si septem nostrum fuerint, ego unus sum homo, qui & unius sum particeps, ita ut utraque vere dicat. Quod

“ λὰ μόνῳ ἰτέρῳ ἰτέρῳ. Hæc Socrates in Phædone luculento illustrat exemplo numeri trini, cui id quidem cum ceteris numeris omnibus commune est, quod sit numerus, & quæ ad constituendum eum faciunt δύο ἑίδες adeptus sit, nihilo fecius tamen, cum sit numerus impar, pari dissimilis est & contrarius. “ Οἷός τε “ ἡ δὲ δὴ πῦρ, ἢ τὸ αὐτὸ ἢ τὸ τρίτον ἰδίᾳ κα- “ τὰς, ἀνάγκη αὐτοῖς ἢ μόνῳ τρίτῳ εἶ- “ ναι, ἀλλὰ καὶ ἀσθεντοῖς. Πάντοτε. Ἐπὶ “ τὸ ταῦτόν δὲ φαμέν, ἢ ἰνασπία ἰδίᾳ ἰκεί- “ νη τῆ μορφῆ, ἢ ἂν τῦτο ἀπυραζέσται, “ ἔδὲ ποτ’ αὐ ἔλθοι. Οὐ γάρ Ἐρραζέτο “ δὲ γὰ ἢ ἀσθεντῆ; Ναι; Ἐνασπία ἢ ταῦτη “ ἢ τῦ δόξῃ. Ναι; Ἐπὶ τὰ τρίτα ἄρα ἢ ἢ “ δόξῃ ἰδίᾳ ἔδὲ ποτ’ ἔξῃ; Οὐ δὴ τα. Α- “ μωρε δὴ ἢ δόξῃ τὰ τρίτα. Αμωρε. Α-

“ πῆρθε ἄρα ἢ τρίτα. Ναι; Ἐνασπία δὲ “ ταῦτη ἢ ἢ δόξῃ; & quæ sequuntur.
 3 Οὐδὲν ἔμωρε ἀποποιεῖται] Proclus adjicit ἑναγ.
 4 Ἐὶ δὲ μὴ ἐν τῷ δύο δείξει ὄντα καὶ “ πολλὰ sunt, ut dicebant Pythagoræ. Proclus ad hæc Parmenidis MS. fol. 80. “ Πῆρτιον, ὅτι καὶ ἡμῶν τὸ ἀτόμων ἔκαστον “ ἐν ἑστὶ καὶ πλῆθος, ἢ τῆ μὲ ἄσπια ἐν, τῆς δὲ “ δυναμῆτος πλῆθος, ἢ τῆ μὲ ὑποκειμένη ἐν, “ τῆς ἢ συμπεσθησὶ πλῆθος, ἢ τῆ μὲ ἄλλω “ ἐν, τοῖς ἢ μέρισσι πλῆθος. Unum & multa sunt contraria, nec una notione comprehendi possent, nisi Thesis hæc Socratis, entia τῶν ἀμφοτέρων μετῆχον firma staret, ut scribit Damascius MS. fol. 29. p. a. “ Ὡς κίνησις “ ἢ τῆσις ἀνήγησις μία, καὶ ἰππῆσις, καὶ “ τῶν τῶν
 B 2 τῶν τῶν

πιαῦτα ἴπτιχερῆ πολλὰ κ' ἐν ταῦτα δποφαίνεν, λίθους κ' ξύλα,
 ἔ τὰ πιαῦτα, ¹ φήσομεν αὐτὸν πολλὰ κ' ἐν δποδεικνύειν, ἔ τὸ ἐν
 πολλὰ, ἔ δὲ τὰ πολλὰ ἐν, ἔ δὲ τὴ θωμασὸν λέγειν, ἀλλ' ἀπὲρ αὐ
 πάντες ὁμολογῶμεν· εἰν δὲ τις, ὡν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ² πρῶτον
 μὲν διαιρῆται χωρὶς αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ εἶδη, οἷον ὁμοιότητά τι
 καὶ ἀνομοιότητά, καὶ πλῆθος, κ' τὸ ἐν, καὶ εἴσιον, καὶ κίνησιον,
 καὶ πάντα τὰ πιαῦτα, εἴτα ἐν εαυτοῖς ταῦτα διωάμνα συγ-
 κερῶνυδαυ κ' Διακρίνεδαυ δποφαίνη, ἀγαμέμω ἀν ἐγὼ, ἔφη
 θωμασῶς, ὡ Ζώων· ταῦτα ἢ ἀνδρείως μὲρ πᾶνυ ἠγάμα πι-
 ππραγμαπύδα, πολὺ μὲν τ' ἀν ὡδε μάλλον, ὡς λέγω, ἀγαδείην,
³ εἰ τις ἔχει τ' αὐτῷ τῷτῷ δποείαν, ἐν αὐτοῖς τῖς εἶδεισι παν-
 ποδαπῶς πλεκρωμένην, ὡσπερ ἐν τῖς ὀρωμύροις δήλητε, ἔτω ἔ
 ἐν τῖς λογισμῶ λαμβανομύροις ἴπιδείξαι.

λέγειτ' ἔ δὴ, ἔφη ὁ Πυθοδαρῶ, τὸδ Σωκράτης ταῦτα, αὐ-
 τὸς μὲρ οἰεδαυ ἐφ' εἰάσεκ ἀχθεδαυ τὸν τε Παριδρίδω, καὶ τὸν
 Ζώωνα· τὴς ἢ πᾶνυ γε αὐτῷ προσέχειν τὸν νοῦ, καὶ θωμά εἰς
 ἀλλήλως βλέποντας μεδίαν, ὡς ἀγαμύρως τὸν Σωκράτην, ὅπερ
 οῦδ' καὶ πωσαμύρως αὐτῶ, εἰπῖν τὸν Παριδρίδω· ὡ Σώκρατες,
 φάναυ, ὡς ἀξίτ' εἰ ἀγαδαυ, τῖς ὀρμῆς, τῖς ἴπτι ὄν λόγους.
⁴ καὶ μοι εἰπέ, αὐτὸς σὺ ἔτως δήρησαυ, ὡς λέγεις; χωρὶς μὲρ
 εἶδη αὐτὰ ἄπτα, χωρὶς δὲ τὰ τέτων αὐ μεπέχοντα; καὶ τί σι

“ τῶνότης, καὶ ἄλλαι τοιαῦται πλείες
 “ ἔτω κ' ἐν, καὶ πολλὰ μία τις ἀνήσιος·
 “ καὶ εἰ μὲρ ἐν ἐκείτῃ, τὸ μὲν κρείττον τὸ δὲ
 “ χείρον, ὡς ἐν ὁμοιωταῖ ἢ λόγῳ τὸ κρείτ-
 “ τον κ' χείρον, καὶ δὴ ἀντιμύτῃσι ἀλλή-
 “ λων τῖς ἀντικείμενα, ὡς ἐν Παριδρίδῃ
 “ δεικνύται, ὡς καὶ τὸ ἐν καὶ τὰ πολλὰ
 “ ἠφῆται δς.

1 φήσομεν αὐτὸν πολλὰ κ' ἐν δποδεικνύ-
 ναι, ἔ τὸ ἐν πολλὰ] Recte dixeris mul-
 ta esse unum, non autem contra:
 “ σὸν ὀρθῶς ἔχει, inquit Plotinus, τὸ ἐν
 “ μερίζειν εἰς τὰ πολλὰ, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
 “ μεμερωμένα εἰς τὸ ἐν μάλλον ἀνάγειν.
 Ennead. 6. Lib. 4. Unum enim sem-
 per unum, individuum & totum est,
 ut ait Damascius: nimis autem ar-
 guta est distinctio, quam Socrates in-
 ter πολλὰ κ' ἐν & τὰ πολλὰ ἐν, h.l. statuit.

2 Πρῶτον μὲρ διαιρῆ) χωρὶς αὐτὰ καθ'
 αὐτὰ τὰ εἶδη, εἴτα ἐν εαυτοῖς ταῦτα δυ-

μήμνα συγκριπύδα &c.] Uno vide-
 licet eoque arcto continentur liga-
 mine quotquot sunt eorum ideae,
 unde Empedocles τῶν τὸδ νοῦτον οφεί-
 ρον esse canebat. Credebant autem
 αἰεσίτως hujus Philosophi, primam
 mentem quae ἢ χῶρῃ ἔ εἰδῶν ἴπτι, du-
 plici vi & facultate pollere, τῶν, τῇ
 αἰωαζώγῃ, quam τῇ Διακριπύκῃ. Sic
 Damascius, ἐν πᾶντι τῷ τῷ αὐτῷ ἐν συγ-
 κεία καὶ Διακεία, & qui tritius est
 Platoniorum canon: οἰκῖ ἢ ἀκεία
 ἐνωσις, οἰκῖ κ' ἢ σῶς; ἀλλὰ Διακεία.
 Hinc Proclus de Ideis MS. fol. 84.
 Διακείαται ἄμα κ' συγκείαται δπομῶ
 ἔρωτ' ἀγῆτα. ἔ τὸδ λόγῳ.

— ὡς οἰκῖ ἔκδοσι σῶςτ' ἔ

“ Ἐστέμνος τυρῖ πῶρ στυδῆσμο, ἔφρω
 “ κείασιον

“ Πηρῶν κείασιον, εἰς πῶρὸς ἄσῳς
 “ ἔπῳσιν.

fi quis ergo ostendere conetur talia, veluti lapides, ligna, & istiusmodi *multa & unum* esse: dicemus *ipsum multa & unum* demonstrare, non autem *unum multa*, neque *multa unum*, nec quicquam inauditum aut admirandum dicere, sed quod omnes fatemur. At si quis eorum, quæ jam commemoravi, primo quidem species ipsas secundam se ipsas seorsim distinguat, veluti similitudinem & dissimilitudinem, multitudinem & unum, statum & motum, ceteraque hujusmodi; deinde & eas inter se ipsas commisceri, discernique posse afferat, vehementer quidem, dixit, o Zeno, demirarer: in his vero strenue & pro virili jam esse elaboratum credo: multo tamen magis mirarer, si quis posset hanc ipsam dubitationem, in ipsis speciebus prorsus implicitam, quam in adspectabilibus jam exposuistis, non minus in iis, quæ ratione comprehenduntur, clarius explicare.

Talia cum diceret Socrates, ajebat Pythodorus, visos sibi Parmenidem & Zenonem veluti singula indignantes; eos autem summa cum attentione auscultasse, & frequenter alterutrum adspicientes, subrisisse, tanquam demirantes Socratem; hinc & cum finem loquendi fecisset, dixisse Parmenidem: Quanta admiratione dignus es, o Socrates, ob vehementem illud quo in disciplinas fereris studium! Agedum ergo dic mihi: Tunc, ita ut ais, distinxisti seorsim species ipsas, & seorsim ea, quæ illarum sunt participia? Videtur-

3 Εἰ τις ἔχοι τὴν αὐτὴν ἀπορίαν, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, ὅτι οἱ ἐν τοῖς λογισμῶν λαμπροῦσιν ἀριθμοῖς] Optinæ notæ Platonis Crantorii, Amelio, Numenio ceterisque, quod memini, quamplurimis erat hæc sententia, sensibilia pariter ac intelligibilia ideis suis participare. Syrianus ad Lib. 12. Metaphys. Aristotel. testis est Porphyrium ideas cum solis sensibus communicare statuisse. Pythagoræi quibus numeri ideæ erant, utraque, tam sensibilia, quam intelligibilia cum numeris communicare credebant: Ita enim tradit Themistius de Anima. Τὰς ἀριθμῶν εἰδήσεις ὅταν ἐπιφανῶσι. "Αριθμῶν δὲ πάντ' ἴσους: nimirum ab Orphicis Principia Theologica intellectualium numerorum acceperant, quorum autem dominium latius ad sensibilia extendebant, cum Orphicis eos ad sola intelligibilia pertine-

re vellent. Pythagoræi "τῶν Μόνων" δὲ ἀριθμῶν εἰδήσεις nuncupabant, quod sicut tradunt oracula Chaldaeorum "Ἡ πατρὸς Μόνος τοῖς τοῖς εἰς τὴν δημιουργίαν αἰτίαι ἐδάμπτται, apud Proclum in Timæum.

4 Καὶ μοι εἶπὶ, αὐτὸς οὐ ἕως διήρησαι, ὡς λέγεις, πρὸς εἰδήσεις αὐτῶν &c.] Tota hæc, quam Parmenides ipse de Ideis suscipit, Disputatio quatuor hæc potiora continet problemata, quæ Socrati solvenda obijciuntur. Notat ea Proclus MS. fol. 93. Primum problema, ait, est, "εἰ ἐστὶ τὰ εἶδη (2) πᾶν ἐστὶ τὰ εἶδη (3) ὁποῖα ἐστὶ τὰ εἶδη, καὶ τίς ἡ ἰδιότης αὐτῶν (4) πᾶσι μεταξὺ τῶν εἰδῶν, καὶ τίς ὁ ὅρος τῆς μετέωρου. Hic autem Parmenides id adstruit, quod tota Pythagoræ & Platonis Schola uno ore affirmabat, nempe Ideas esse separatas substantias, quæ per se

δοκεῖ εἶναι ἡ αὐτὴ ἡ ὁμοιότης, χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητ¹ ἔχομεν. καὶ ἐν δὴ καὶ πολλὰ, καὶ πάντα ὅσα δὴ νῦν ζεῶν² ἤκουες; Εμοίγε, Φάναι τὸν Σωκράτην. Ἡ καὶ τὰ τοιάδε (εἰπὼν τὸν Παριδρίδην) οἷον δικαίου τὴ εἶδ³ αὐτὸ κατ' αὐτὸ, καὶ καλοῦ καὶ κακοῦ, καὶ πάντων αὐτῶν τριῶν; Ναι, Φάναι. Τί δ', ἀνθρώπου εἶδ⁴ χωρὶς ἡμῶν; ² καὶ τῶν οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν πάντων αὐτὸ π⁵ εἶδ⁶ ἀνθρώπου, ἢ πυρός, ἢ καὶ ὕδατ⁷; Ἐν δότρεα, Φάναι, πολλάκις δὴ, ὡς Παριδρίδην, πρὸς αὐτῶν γέγονα, ὡς πρὸς τὴν Φάναι, ὡς πρὸς τὴν ἐκείνων, ἢ ἄλλως. ³ Ἡ καὶ πρὸς τῶνδε, ὡς Σωκράτες, ἀ καὶ γελοῖα δόξεν ἂν εἶναι, οἷον θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ ῥύπ⁸, ἢ ἄλλο τι ἀτιμωτάτον τε καὶ φαυλότατον, δότρεῖς ⁴ εἶπε τὴν Φάναι, καὶ τῶνδε ἐκάστου εἶδ⁹ εἶναι χωρὶς, ὃν ἄλλο αὐτῶν, ἢ ὃν ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα, εἶπε καὶ μή; οὐδαμῶς (Φάναι τὸν Σωκράτην) ἀλλὰ ταῦτά γε, ἅπερ ὀρώμεν, ταῦτα καὶ εἶναι, εἶδ¹⁰ δὲ π¹¹ αὐτῶν οἰηθῆναι εἶναι, μὴ λίαν ἢ ἄσπον; ἤδη μὲντοι πρὸς με καὶ ἔθραξε μή π¹² ἢ πρὸς πάντων ταυτῶν, ἔπειτα, ὅταν ταυτὴ εἴη, Φεύγων οἴχρον, δέισις μή ποτε ⁵ εἰς τινα ἄμυθον Φλυαρίαν ἐμπροσθὸν Διαφθαρῶν ἐκείσε δ' οὐκ ἀφικόμην¹³, εἰς ἃ δὴ νῦν ἐλέγομεν εἶδη ἔχειν, πρὸς ἐκείνα πρᾶγματ¹⁴ δούμην¹⁵ Διατερίω. Νεῖ¹⁶ γὰρ εἶ ἔτι (Φάναι τὸν Παριδρίδην) ὡς Σώ-

se subsistant, & ita cum entibus, quibuscum communicant, uniantur, ut cum essentia entium non confundantur. Sunt enim τὰ αἴτια Διακρινόμενα. Procl. in Theol. Plat. Lib. 3. Cap. 14. & Olympiodorus in Phædon. scribit "μτοχ¹ ἢ ἐπὶ τ² εἶδ³, π⁴ δὲ ἐπὶ ἃ ἐπὶ. Neminem latet Aristotelem, qui universam Platonis de Ideis doctrinam tollere manibus pedibusque annitebatur, ideas cum ipsa materia confudisse. Plutarch. Placit. Philosoph. & Galenus Histor. Philosoph. Cap. 6.

¹ Ὁμοιότης, χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν] Ad hæc Serranus: Fortè, inquit, μετέχομεν, ut in præcedentibus hoc verbo eiusque participio visum. Sed dormitavit Serranus, nec animadvertit distinctionis notam non post τὴν χωρὶς, sed ante ad τὴν ὁμοιότητος ponendam, uti recte monuit H. Stephanus. Proclus retinet ἔχομεν, nulla enim mutatione hic opus est, sed præcedentia legere malle: καὶ τίς οὐ δικαίον εἶναι αὐτὴν ἡ ὁμοιότης.

2 Καὶ τῶν οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν πάντων &c.] Proclus legit οἷον, legendum vero censeo οἷον. Cicero de Natura Deor. Lib. 2. Quin & humorem, & calorem, qui est susus in corpore, & terrenam ipsam viscerum soliditatem, animam denique illum spirabilem, si quis querat, unde habemus, apparet, quod aliud a terra sumimus, aliud ab humore, aliud ab igne, aliud ab aëre eo, quem spiritum dicimus. Jam vero, quorum sint ideas, discutiendum proponit Parmenides: & notandum, Platonicos sensisse ideas integras esse integrorum, totius, non vero partium, ita ut unumquodque ens singulare live indi-

3 Quin & humorem, & calorem, qui est susus in corpore, & terrenam ipsam viscerum soliditatem, animam denique illum spirabilem, si quis querat, unde habemus, apparet, quod aliud a terra sumimus, aliud ab humore, aliud ab igne, aliud ab aëre eo, quem spiritum dicimus. Jam vero, quorum sint ideas, discutiendum proponit Parmenides: & notandum, Platonicos sensisse ideas integras esse integrorum, totius, non vero partium, ita ut unumquodque ens singulare live indi-

que tibi quiddam esse similitudo, sine illa similitudine quam nos habemus, & quiddam unum seorsim, quædam multa, & alia cuncta, quæ modo ex Zenone audivisti? Sic mihi videtur, dixisse Socratem: Num etiam istiusmodi (dixisse Parmenidem) veluti iusti quandam speciem secundum se ipsam, & Pulchri & Boni, & id genus omnium? Etiam, dixisse Socratem. Num quid vero hominis speciem seorsim a nobis? ab iisque omnibus, e quibus compositi sumus, separatam quandam speciem hominis esse, aut etiam ignis, aut aquæ, & similibus? Sæpenumero de his dubitavi, dixisse Socratem, utrum de his idem esset statuendum, quod de illis, an vero secus. Num etiam de illis, quæ ridicula videri possint, qualia sunt, pilus, lutum, sordes, aut aliud quid vile & abjectum, dubitas, ponendane sit uniuscujusque eorum singularis & separata species, quæ alia sit ab his, quam quæ nobis obversantur, necne? Nequaquam (dixisse Socratem) sed qualia nobis videntur, talia etiam esse: eorum autem speciem quandam esse, existimare, nonne valde absurdum esset? Jam quidem & hæc me quondam perturbavit cogitatio, ne istiusmodi quid de omnibus foret statuendum: deinde, cum ibi paulisper substiti, inde me rursus revoco & refugio, veritus ut in immensæ nugacitatis abyssum præceps factus, dispeream: inde vero reversus, in iis, quæ species suas habere modo diximus, considerandis, operam laboremque colloco. Juvenis enim adhucdum es (dixisse Par-

individuum cum una idea, ceu totum cum tota communicet, quod ostendit Syrianus ad Lib. 12. Metaphysicor. Aristotel. Unde *αὐτὴ* Platonice, *ἀμερῆστα* vocantur, & *ἀσπίρητα* Jamblich. Sect. 1. Cap. 15.

3 *Ἡ καὶ ἐπὶ τῶνδε; αἱ ἔχειν δὲ ἴδιον ἂν εἶναι*] Negat Socrates horum esse ideas, jam jam autem Parmenidem de his sententiam ferentem, & Socratem corrigentem audiemus. Et fuere Platoniorum multi, qui omnium quæ turpia vel mala nobis apparent, ideas tollerent; His accenseo Ficinum & Syrianum, quorum hic summum nefas putat, talium rerum ideas esse dicere, quippe quæ sint in purissimo intellectu divino, & agant secundum bonitatem Dei; hinc privatione potius & ab-

sentia idearum mala & turpia existere censet: Sic Lib. 7. Πολίτ. “Ὅτι ἂν ἅρα πάντων γε αἰσῶσι τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ αἰετὸν ἴδοντες αἰσῶσι τὸν δὲ κακὸν ἀκαί-
“ τως, quæ pluribus ibidem exequitur Plato: sed reprehendit hoc, in Philosopho Principium, autor questionum & responsum ad Græcos, quæ vulgo Justino Mart. tribuuntur.

4 *Ἀπαρῆς ἐστὶν ἡ ἐνθάδε*] Recte advertit Serranus, male legi in ceteris impressis *ἐπὶ*, & substituendum esse *ἐστὶν*, sicut & Proclus legit. Dicendo autem expungendum esse τὸ ἢ ante *δὲ*, quod statim sequitur, nihil dicit.

5 *Ἐἰς τὴν αἰωνίαν φωνήαν*] ita legunt Ald. & Ficinus, Serranus vero ope codicis vetusti legit *ἀσπύαν*, Proclus

κρεπτες· ¹ καὶ οὐπω σου ἀντίληπται φιλοσοφία, ὡς ἐτι ἀντι-
λήφεται κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτι οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις· νῦν δὲ
ἐτι πρὸς ἀνθρώπων λυποβέβηεις δόξας, διὰ τ' ἡλικίαν.

Τόδε οὐ μὴ μοι εἶπὲ, δοκεῖ σοι, ὡς φῆς, εἶδη εἶναι ἅψα, ² ὡς
παῖδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα, τὰς ἐκωνυμίας αὐτῶν ἴσχει,
οἷον ὁμοιότητ' μὴ μεταλαβόντα, ὅμοια, μεγέθους δὲ μεγά-
λα, κάλλους δὲ καὶ δικαιοσύνης δικαία τε καὶ καλὰ γίγνεται;
Πάνυγε, φάναι τὸν Σωκράτην. Οὐκ οὐὲ ἦται ὅλου τῶ εἶδους, ἢ
μέρους, ἕκαστον τὸ μεταλαμβάνον μεταλαμβάνει; ἢ ἄλλη τις αὐ
μετάληψις χωρὶς πύτων γίνοιτο; καὶ πῶς ἂν; εἶπε. Ποπι-
ρον οὐ δοκεῖ σοι ὅλον τὸ εἶδ' ἐν ἑκάστῳ εἶναι τῶν πολ-
λῶν, ἐν ὄν; ἢ πῶς; τί γὰρ κωλύει, φάναι τὸν Σωκράτην,
ὡ Παριυρίδῃ ἐν εἶναι; ³ Ἐν ἄρει ὄν καὶ ταυτὸ ἐν πολλοῖς καὶ
χωρὶς ἔστιν, ὅλον ἅμα ἐν ἕσται, καὶ ἔτως αὐτὸ αὐτῶ χωρὶς αὐ
εἶη. ⁴ Οὐκ ἂν εἶναι, φάναι. οἷον εἰ ἡμέρα εἶη, μία καὶ ἡ αὐτῆ
ἔσται, πολλαχῶ ἅμα ἐστὶ, καὶ ἔδεν τι μᾶλλον, αὐτῆ αὐτῆς χωρὶς
ἔστιν, ἔτω καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν ἐν ἐν πᾶσι ἅμα ταυτὸν εἶη. Ἡ-
δῶος γε (φάναι) ὡ Σώκρετες, ἐν ταυτὸν ἅμα πολλαχῶ ποιεῖς,

clius ἄουον quod aque bene. Quid
autem Plato τῆ φλοσεφία significet,
exponit Olympiodor. in Phædon.
MS. fol. 17. "Φλοσεφία ὁ Πλάτων
" πᾶν τὸ σφραγιστὸν, ἢ μόνον τὸ ἐν λόγῳ
" ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἔργῳ, ἐπιλέγει.

1 Καὶ ἔπω σου ἀντίληπται φιλοσο-
φία, ὡς ἐπ' ἀντιλήφεται κατ' ἐμὴν δόξαν,
ὅτι ἐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις] Frustra hæc
leges, libris hæctenus impressis &
versionibus adjutus, nisi cum Pro-
clo hoc modo legas, καὶ ἔπω σου ἀν-
τιλήπται φιλοσοφία, ὡς, ὅτι ἀντιλήφεται
κατ' ἐμὴν δόξαν, τότε ἐδὲν αὐτῶν ἀτι-
μάσεις, hinc & hæc latine reddidi.
Eo enim censilio ita loquitur Parme-
nides, ut Socratem, qui τῶν γε-
λοιῶν ideas esse negaverat, de errore
quem hæctenus ex opinione vulgi,
unde præjudicia oriuntur quæ So-
crates reprehendit Πολυτ. ἰ' & σ'. erra-
verat, commonefaceret. Lectu di-
gna sunt quæ ad hæc commentatur
Proclus MS. fol. 121. " Ἐμοι δοκεῖ,
" πρὸς τὰς, ὡς σμικρῶν τέτων καὶ φαι-

" λων, ἀκαίτοι ἡρησιμῶν τῶν ἡλίων, ἢ
" Παριυρίδης πύτων τῶ Σωκράτους ἰ-
" οῖον ἰπποδοκῆται, τὸ ἀκαίτοι ἐδὲν
" σφραγιστὸν. Οὐδὲν ἐν ἑστὶ ἔτως ἅμα
" ἔ φάλλον, ὁ μὴ μίτηχι ἔ φραδῆ, ἢ
" κῶθῳ ἔχου (lege ἔχου) τῶ ἡλίον
" paulo post autem vulgus Philoso-
" phorum perfringit. Οἱ ἕ ἔπος φ-
" λίσουσι πύτων, ἑστὶ ἑστὶ ἑστὶ ἑστὶ
" ἔ μεγάλα καὶ σμικρὰ, σφραγιστὸν (πᾶ-
" de τῆς) ἐξέφρασις, ἐδὲν ἑστὶ ἑστὶ
" ἀπὸ ἑστὶ ἐν τῶ οἷον ἑστὶ Διὸς ἑστὶ ἑστὶ
" ἑστὶ ἑστὶ ἑστὶ, καὶ ἑστὶ ἑστὶ ἑστὶ
" ἑστὶ ἑστὶ, καὶ καλὰ κατ' αὐτῶν γεστὶ
" τῶ ἑστὶ.

2 Πῶς παῖδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα (ἢ
ἰκωνυμίας αὐτῶν ἴσχει) Sic Socrates in
Phædon. " Ἀπ' ἑστὶ τίς μοι λέγει, ὅτι
" καλὸν ἑστὶ ἑστὶ, ἢ ὅτι χρῶμα ἑστὶ
" ἑστὶ, ἢ ἑστὶ, εἰ ἄλλο ἑστὶ τῶν πύτων
" τῶ μὴ ἄλλα χωρεῖν ἐν, ταυτῶν γε
" ἐστὶ τῶν ἑστὶ πύτων, τῶ δὲ ἑστὶ, ἢ
" ἀπὸ ἑστὶ, ἢ ἑστὶ ἑστὶ ἑστὶ ἑστὶ ἑστὶ
" τῶ, ὅτι ἑστὶ ἑστὶ τῶ ἑστὶ αὐτὸ καλὸν ἢ
" ἑστὶ ἢ καλῶ, ἑστὶ ταυτῶν, ὅτι ἑστὶ
" ἢ

menidem) necdum Philosophia te complexa est, adeo ut, cum quidem mea te sententia complectetur, tum neque horum quicquam tam despicabile aestimaveris; nunc autem adhuc vulgi opiniones sectaris, propter ætatem.

Hoc igitur mihi dicit. Tibine, ut ais, species quædam esse videntur, quarum, entia singularia illis participantia, denominationes retineant? veluti quæ similitudine participant, familia, quæ magnitudine participant, magna, pulchritudine verò, aut iustitia, pulchra & iusta fieri? Maxime, dixisse Socratem. Nonne quodcunque participat, vel tota specie, vel aliqua ejus parte participat? aut alia quædam possit esse præter has, participandi ratio? Et quomodo, dixisse Socratem. Num ergo tibi videtur tota species in unoquoque multorum una esse, aut quomodo? Quid enim impedit, dixisse Socratem, o Parmenides, quominus sit una? Si ergo una sit & eadem in multis seorsim existentibus, tota simul una erit: atque adeo ipsa a se ipsa seorsim esset. Non esset, dixisse Socratem: veluti si dies sit, quum una eademque sit, & multis simul in locis, nihilo tamen magis ipsa seorsim est a se ipsa: sic etiam unaquæque species, una in omnibus simul eadem esse possit. Pulchre (dixisse Parmenidem) o Socrates, unum simul multis in locis facis,

“ ἢ καὶ ὅπως ἀποσπασθῆναι : & rursum καὶ
 “ μείζονα ἄρα τὰ μείζονα, καὶ τὰ μείζονα,
 “ μείζονα, καὶ συμμικρότητα τὰ ἐλάττω, ἐλάττω;
 hinc Johannes Grammaticus: “ Φη-
 “ σι γὰρ Πλάτων, ἕκαστον τὸ μὲν εἶναι καὶ τὸ
 “ εἶδος ὑπάρχειν, τὸ δὲ γένος καὶ μίσην
 “ εἶδος. Ita ἰκανοῦς καὶ ἑσίου ideæ
 entibus impertiunt, “ ὅπου γὰρ ἐστὶ τὰ
 “ ἀποτόπου εἶδη, ἕκαστον ἐστὶ αὐτὸ, ὅπου
 “ ἐστὶν. Simplic. ad Epictetum.

3. *Ἐν ἄρχῃ οὐ καὶ πρῶτον ἐν σοφοῖς ἔχου-
 ρίς ἔστιν ὅλον ἄμφο ὄν ἐστιν]* Quæ simili
 die desumpto clarius illustrat. Tò
 εἶδος enim quid est intelligibile, nec
 instar corporeæ substantiæ in mem-
 bra dissepici, & per partes communi-
 cari potest, sed cuicumque adest ceu
 unum adest & totum, ita tamen ut
 illæsa essentia separatum sit ab enti-
 bus, & a semetipso, ut loquuntur
 Platonici; unde loco ὄν, quod
 sequitur, Proclus *ἰαυτῶν* legit; hæc
 quæ dixi ita vulgo tradunt Platonici.
 Dicunt tripliciter consideran-

dum esse τὸ εἶδος, tanquam ἐν, ὄν, &
 ὅλον, quatenus communicat cum enti-
 tibus, τὸ ὄν nuncupatur, & cum non
 per partes communicet, est τὸ ὅλον,
 quatenus vero est substantia per se
 subsistens, & ab omni ente exem-
 ptum ἐν dicitur, quod est supra &
 extra omnia.

4. *Οὐκ ἂν εἶναι, φάσκει]* Non male,
 quod mihi quidem videtur, con-
 jecit Stephanus, legendum esse *ὅσα
 ἂν εἴη*. In codice MS. Procli scriptum
 inveni *ὅσα ἂν εἴη*, quod Librariorum
 forte culpa accidit & incuria. Cæ-
 terum sequentia hoc modo in MS.
 leguntur “ *οἷον, εἰ ἡμῖρα εἴη, μία καὶ ἡ
 “ αὐτῆ ἑσται, πολλαχῶς ἄμφο ἐστὶ, καὶ ἕδῃ τε
 “ μᾶλλον αὐτῆ αὐτῆς χωρὶς ἐστὶν ἢ ἕτω καὶ
 “ ἕκαστον τῶν εἶδῶν ἐν ὅσῃ πᾶσι ἄμφο ταυ-
 “ τῶν εἴη*. Mihi non displicet ἢ illud
 ante ἕτω, & tum ita verto: Quid si
 simili modo unaquæque species una
 in omnibus simul eadem esset.

οἶον εἰ ἰσῶ καὶ ἀπειρίους πολλὰς ἀνθρώπους, ¹ Φαίης ὅτι πολλοῖς εἶναι ὅλον· ἢ ἔ τὸ ποιῆτον ἡγή λέγειν; Ἰσως, Φάναυ. Ἡ ἔ ὅλον ἐφ' ἐκάστῳ τὸ ἴσιον εἶναι ἂν, ἢ μέρῳ αὐτῆ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ; Μέρῳ. Μερῶς ἄρα (Φάναυ) ὡ Σώκρατες, εἰσιν αὐτὰ τὰ εἶδη, καὶ τὰ μετέχοντα αὐτῶν, μέρους ἂν μετέχοι, καὶ ἕκαστι ἐν ἐκάστῳ ὅλον, ἀλλὰ μέρῳ ἐκάστῳ ἂν ἐν εἶη. φαίνεται ἔτω γε. Ἡ οὐκ ἐτελήσεις, ὡ Σώκρατες, Φάναυ τὸ ἐν εἶδῳ ἡμῖν τῇ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι; καὶ ἐπὶ ἐν ἔσται; οὐδαμῶς, εἰπὺν. Ὁρα γάρ (Φάναυ) ² εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθῳ μερεῖς, καὶ ἕκαστον τῶν πολλῶν μεγάλων, μέγεθός μερεῖ σμικροτέρῳ αὐτῆ ἔ μέγεθός, μέγα ἔσται, ἄρ' οὐκ ἄλογον φαίνεται;

Πάνυ γε, εἶφη. Τί δέ; Τῆ ἴσος μέρους ἕκαστον σμικρὸν ἀπλοῶντι, ἔξει, ὡ ἐλάττω ὄντι αὐτῆ ἔ ἴσος, τὸ ἔχον, ἴσον τῷ ἔσται; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ ἔ σμικρῶ μέρῳ τίς ἡμῶν ἔξει. τέτρα ἢ αὐτῆ τὸ σμικρὸν μείζον ἔσται, ἄτε μέρους αὐτῆ ὄντος· καὶ ἔτω δὲ αὐτὸ τὸ σμικρὸν μείζον ἔσται. ὡ δὲ ἂν παρρηθῆ τὸ ἀφανηθῆναι, τῆτο σμικρότερον ἔσται, ἀλλ' ἔ μείζον, ἢ πρῖν. οὐκ ἂν γήοιτι, (Φάναυ) τέτό γε. Τίνα οὐκ τρόπον (εἰπὺν) ὡ Σώκρατες, τῶν εἰδῶν σοι τὰλλα μετέλαβεται, μήτε κατὰ μέρη, μήτε κατ' ὅλα μετέλαμβάνειν δυναμῶς; οὐ μὰ τὸν Δία Φάναυ, ἔ μοι δοκεῖ εὐχολον εἶναι τὸ ποιῆτον εὐδαμῶς διορίσασθαι. Τί ἢ δὲ; Πρὸς τὸδε πῶς ἔχεις; τὸ πῖον; οἶμαί σε ἐκ τῆ ποιῆδε ἐν ἕκαστῳ εἶδος οἰεσθαι εἶναι, ὅταν πῶλλ' ἄτῃα μεγάλα δόξῃ σοι εἶναι, μία τις ἴσως δοκεῖ ἰδέα αὐτῆ εἶναι ἐπὶ πάντα ἰδόντι, ὅθεν ἐν τὸ μέγα ἡγή εἶναι. ἀληθῆ λέγεις, Φάναυ. Τί δὲ αὐτὸ τὸ μέγα καὶ τὰλλα τὰ μεγάλα, εἰάν ὡσαύτως τῇ ψυχῇ ὅτι πάντα ἰδῆς, ἐκ ἐν τι αὐ μέγα φαίνεται, ὡ ταῦτα πάντα ἀνάγκη μεγάλα φαίνεσθαι; Εοικεν. Ἄλλο ἄρα εἶδῳ μέγεθός ἀναφανήσεται, πῶρ αὐτό τε τὸ μέγεθῳ γεγονός καὶ τὰ μετέχοντα αὐτῆ. καὶ ὅτι τέτοις αὐ πᾶσιν ἔτερον, ὡ ταῦτα πάντα μεγάλα ἔσται. ³ καὶ ἕκαστι ἢ ἐν ἕκαστῳ σοι τῶν εἰδῶν ἔσται, ἀλλ' ἀπειρα τὸ πᾶσι.

¹ Φαίης ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὅλον] Supple & lege φαίης ἐν ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὅλον, efflagitante sententia.

² Εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθῳ μερεῖς &c.] Hæc & quæ sequuntur eo animo adfert Parmenides, ut a sana ratione abhorreere ostendat, τὰ εἶδη cum en-

tibus per partes comunicantia concipere. Ficinus duo absurda exinde elicit. Primo inquit, ratio & natura magnitudinis ex oppositis, (id est parvis) constaret, quod perinde esset, ac si calor ignis e particulis frigidis constaret: sic modo: multa, quæ ob participationem magni-

ac si multos homines uno velamine contexiffes, & unum super multis totum esse diceres: nonne tale quid te dicere putas? Fortassis, dixiffe Socratem. An ergo totum velamen super fingulis, aut pars ejus altera super altero erit? Pars. Partibiles ergo sunt species (dixiffe Parmenidem) & quæ illis participant, parte solummodo participarent, nec amplius in unoquoque una tota species, sed una uniuscujusque pars tantum esset. Ita videtur. Num ergo dicēs unam speciem revera dividi, & tamen adhuc unam esse? Nequaquam, dixiffe Socratem. Vide enim (dixiffe Parmenidem) si magnitudinem divides, & unumquodque multorum magnorum magnitudinis parte minori, quam vel ipsa *magnitudo* sit, num aliquod eorum magnum erit, nonne id absolum videtur?

Quid vero? Quod æqualis parte participat, num poterit id parte sua minori, quam ipsum æquale est, æquale esse alicui? Non poterit. Sed parvi illius partem aliquam aliquis nostrum habebit, hac autem ipsa parte parvum erit majus, utpote cum illa hujus pars sit. Et sic Parvum ipsum majus erit: cui autem pars illa, quæ ablata erat, adjecta fuerit, id minus erit, sed non majus, quam ante. Absit hoc, dixiffe Socratem. Quonam igitur modo (dixiffe illum) o Socrates, entia singularia specierum fient participia, si nec partes earum capere, nec totis participare possint? Non facile, per Jovem (dixiffe Socratem) id mihi definire, videtur. Quid vero ad hoc? Quodnam? Existimo te unamquamque specierum unam esse arbitrari, ex eo, quod, cum multa quædam tibi magna esse videantur, una forsân idea cuncta conuenienti videatur, unde unum magnum esse censeas. Verum dicis, dixiffe Socratem. Quid autem ipsum *magnum*, aliaque quæ magna sunt, si eodem modo cuncta oculo mentis contempleris, nonne rursus unum aliquod magnum apparebit, vi cujus cuncta hæc magna videri necesse est? Videtur. Alia ergo species magnitudinis præter ipsam magnitudinem, eaque quæ ejus fiunt participia, elucebit, & præter hæc rursus alia, qua omnia illa magna erunt; & jam non amplius unaquæque species tibi erit una, sed infinita numero.

magnitudinis, ut antea dictum, magna vocari solent, facta istiusmodi sectione in partes parvas, ob parvitatem suam, quælibet potius, quam magna inepte vocari deberent.

3 Καὶ ἐκείν δι' ἐν ἑκάστῳ οὐ τῶν εἰδῶν ἕσται ἅλ' &c.] In infinitum procedes,

ab una specie ad alteram procedendo, ni monada quandam animo concipias prætitualque, qua omnes species uno veluti circulo contineantur. Ad unum referendæ sunt, quotquot sunt rerum formæ, in quo unitæ sunt & unum, quas separatas oculo

Ἀλλὰ Φάναι, ὦ Παριδρίδη, τὸν Σωκράτην, ἢ μὴ τῶν εἰδῶν
 ἕκασον τέτων ἢ νόημα, καὶ οὐδαμοῦ αὐτῷ προσηκεῖ ἐγγίνεσθαι
 ἄλλοθι, ἢ ἐν ψυχῇ. ἔγω γὰρ ἂν ἐν τε ἕκασον εἴη, καὶ οὐκ ἂν
 ἐπιπύχοι ἂ νῦν δὴ ἐλέγετο. Τί οὖν Φάναι, ἐν ἕκασον ἐστὶ τῶν
 νοημάτων; νόημα δὲ, ἐδενός; Ἀλλ' ἀδιώατον, εἰπεῖν. Ἀλλὰ πι-
 νός; Ναί. Οὐτ' ἢ οὐκ οὐτ' ἢ; Οὐτ' ἢ. Οὐχ' ἐνός τιος ἢ
 ἢ πᾶσιν ἐκείνο τὸ νόημα ἐπὶ νοεῖ, μίαν τινα οὕσαν ἰδέαν;
 Ναί. Εἶτα οὐκ εἶδος ἔσται τὸ τοῦ νόημα ἐν εἶναι, ἀεὶ ὄν τὸ
 αὐτὸ ἢ πᾶσιν; Ἀνάγκη αὖ φαίνεται. Τί δὲ δὴ, εἰπεῖν τὸν
 Παριδρίδην οὐκ ἀνάγκη ἢ τὰλλα φῆς τῶν εἰδῶν μετέχειν, ἢ
 δοκεῖ σοι ἐκ νοημάτων ἕκασον εἶναι, καὶ πάντα νοεῖν; ἢ νοημα-
 τὰ ὄντα, ἀνόητα εἶναι; Ἀλλ' ἐδὲ τὸτο Φάναι, ἔχει λόγον. Ἀλλ',
 ὦ Παριδρίδη, μάλιστα ἐμοίγε καταφαίνεται ὡς ἔχειν, ἢ τὰ
 μὲν εἶδη ταῦτα ὡς εἰς εἰδήματα ἐστῆναι τῇ φύσει. Τὰ δὲ
 ἄλλα τύποις εἰκέναι, καὶ εἶναι ὁμοιώματα. καὶ ἢ μέγιστος αὐ-
 τῇ πῶς ἄλλοις γίνεσθαι τῶν εἰδῶν, οὐκ ἄλλη τις ἢ εἰκαδῆ-
 ναι αὐτοῖς. Εἰ οὖν τι (ἔφη) εἰοικε τῷ εἶδει, οἶοντε ἐκείνο τὸ εἶ-
 δος μὴ ὁμοιον εἶναι τῷ εἰκαδέντι καθόσον αὐτῷ ἀφωμοιώθη;
 ἢ ἐστὶ τίς μηχανῆ, τὸ ὁμοιον μὴ ὁμοίω εἶναι ὁμοιον; Οὐκ ἐστὶ.
 Τὸ δὲ ὁμοιον τῷ ὁμοίω ἄρ' οὐ μεγάλη ἀνάγκη, ἐνός τοῦ αὐ-
 τοῦ εἶδους μετέχειν; Ἀνάγκη. Οὐ δ' ἂν, τὰ ὁμοια μετέχοντα
 ὁμοια ἢ, οὐκ ἐκείνο ἔσται αὐτὸ τὸ εἶδος; Παντάπασι μὲν οὖν.

oculo mentis intuemur. Damascius
 περὶ Ἀρχῶν. "Μὴ ἐπὶ Διατύλων inquit
 " ἀεθμῶν τῶ νοεῖ, μὲν δὲ θεωρομένης
 " ἰσοίαις αὐτῶν ἀπτόμεθα, ἀλλὰ πάντα
 " σποῖλοντες ὅμα νόημα καὶ μύσητες,
 " τὸ ἐν ἑ μέγιστος ὁμοίω ἀποίξαστες τ' ψυ-
 " χῆς ἢ κερσάται τὸ ἀκρονοῖον. Et
 Johannes Diaconus in Theogon.
 Hesiodi. "Εστὶ γὰρ τῆς ψυχῆς ῥοπή τις
 " πρὸς πλοῦτον, ἢ αἰσθητικὴ εἰσὶν
 " ἢ τὸ πρὸς αὐτὸν ἐπιτροφή τι καὶ ἰλι-
 " ξις.

I Μὴ τ' εἰδῶν ἕκασον τέτων ἢ νόημα]
 Ideas entium cum notionibus animi
 confundere, adversatur Philosophiæ
 Eleatica & Platonica. Stoicos, qui
 primam inter & secundas ideas po-
 nebant differentiam, illam menti
 divina, has humana inesse docuif-
 se, Auctor est Plutarchus Placit.

Philosoph. Lib. 1. Cap. 10. unde
 Simplicius ad Epictetum animam
 " τῆς λόγους rerum quæ sunt conti-
 " nere statuit. Aristotelem τῶ εἶδη,
 " νοῦμα τ' ψυχῆς esse, docuisse nemi-
 " nem latet. Sed eleganter utramque
 " sententiam excussit Julianus impe-
 " rator. Orat. 5. "Αὐτὰ τὰ εἶδη γὰρ
 " ὡς πρὸς ὑφιστάμεν πάντας ἐπιγίγναι τοῦ
 " δινοῦμαι. Τῆς τῶν οὐκ ἡμῶν ψυχῆς,
 " ὡς τὸ Ἀριστοτέλη δοκεῖ, δινοῦμαι τῶν οὐ-
 " τῶν ἐκαστῶν τῶ εἶδη, πᾶ ὡς πρὸς τὴν ἐπιγίγναι
 " ἡσοῦμεθα ταῦτα; πότιρον οὐ τοῖς ἐν-
 " τοῖς. Ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα φασκεῖς τὰ πᾶ-
 " λατῶν. Λείπεται δὲ λοιπὴ αὐτοῦ αἰ-
 " πιας ζῆτις ἐπιγίγναι ὡς πρὸς γίγναι τῶ
 " ἐντοῦ, ὡς παραπρῆσται ἢ σημασιολο-
 " γῆσται ἡμῶν τῆ ψυχῆς διχασμὸν ἐκείνην,
 " ὡς πρὸς ἔξ ὅταν τῶν τὰ ἐστῆσται τῶν τ'
 " εἶδη ἀναγκαστοὶ λόγους, ἐπιδόσται ἢ ἀφ'
 " τῆς

At vero (dixisse Socratem) o Parmenides, ni forte unaquæque harum specierum notio fuerit, quam non alibi, quam in anima esse oporteat; ita enim una esset unaquæque species, nec contingerent ea, quæ modo dicta. Quid ergo? (dixisse Parmenidem) an una est unaquæque notio? notio vero nullius? sed hoc fieri non potest, dixisse. Alicujus ergo? Certe. Entis, vel non entis? Entis. Nonne unius cujusdam, quod in omnibus unam quandam speciem esse, notio illa apprehendit? Certe. Jam vero, nonne id, quod unum esse notione apprehenditur, species erit, semper in omnibus eadem? Necessarium hoc quoque videtur. Quid vero? (dixisse Parmenidem) numquid necesse est, si quidem alia cum speciebus communicent, unumquodque constare ex notionibus, atque adeo singula intelligere? vel cum sint notiones, nihil intelligere? sed neque hoc (dixisse) rationi est consentaneum: sed mihi quidem, o Parmenides, ista sic se quam maxime habere videntur: *has nimirum species veluti exemplaria natura præstituta esse, cetera vero iisdem assimilari, & earundem simulacra gerere, nec alium esse participandi modum, quam quod sunt illis consimilia.* Si quid ergo (dicebat) speciei suæ consimile factum, fieri potest, ut species non sit similis assimilato, eatenus, quatenus hoc illi consimile redditum? Aut num ratio aliqua iniri potest, cur simile non sit simile simili? Non potest. Nonne ergo necesse est id quod simili est simile, unius ejusdemque speciei esse particeps? Necesse est. Nonne vero quo similia participantia similia fiunt, id ipsum ipsa species erit? Omnino.

“ τῆς φύσεως, τῆ πε ὕλη καὶ τοῖς ἐνύλοις
“ σίμωσιν.

2 O ἐπὶ πῶσιν ὁμῶν τὸ νόημα ἐπὶ νόῳ] Ita legi debere contendit Stephanus, cum Ficinus olim legeret ἐπὶ, quod sensum corrumpit. Diu mecum agitavi, nec quid de Stephani conjectura certi statuere potui; ita bina lectio, quam utramque novam inveni & locum habere posse videbam, tenebat ancipitem. Tibi Lector judicium relinquo, anæ contrahendæ sint illæ binæ voces ἐπὶ & νόῳ, in ἐπινοῖ, vel cum τὸ ἐπὶ durius videatur, nec auribus satis adblandiri, substituere liceat ἐπὶ, quo Plato ipse in hoc Dialogo utitur.

3 Τὰ μὲν εἶδη πάντα ὡς αἰετὶ παραδείγματῶ ἐπάνω τῆ φύσεως] Hic tollit Socrates, id quod ante posuerat, τὰ εἶδη esse ἡμετέρας νοήματῶ, & docet ideas esse prima rerum exempla, quæ Deus statuit, & figurationes, e quarum impressione, omnia quæ sunt, eruntque, ceræ instar signantur, scribente ita Apuleio de Dogmat. Platon. Notum illud Pythagoricum “ Ἀριθμῶ “ πάντ’ ἴσμεν, quod explicat Themistius Lib. 1. de Anima. & Calæorum “ ὁ ἀσπὶς ὁ θεὸς δὲ χαρτοῖ τῆ “ ἐλάτῃσι, hinc Damascius περὶ Ἀρχ. fol. 90. “ Τὸ παραδειγματῶ ὡς εἰς “ τὰ ἀφομοιωτῆ, ἐπὶ ὡς εἰς ταῦτ’ ἐπὶ “ εἰκόνα ἀφομοιωτῆ.

Οὐκ ἄρα οἷόν τε τι τῶν εἰδῶν ὅμοιον εἶναι, ἐδὲ τὸ εἶδ' ἄλλω εἰ δὲ μὴ, ὡς τὸ εἶδ' ἀεὶ ἄλλο ἀναφανήσεται εἶδ'. Καὶ ἂν ὅκεινο τῶν ὁμοίων ἢ, ἔτερον αὖ καὶ οὐδέποτε παύσεται αἰεὶ καινὸν εἶδ' γιγνόμενον εἶναι καὶ τὸ εἶδ' τῶν ἑαυτοῦ μετέχοντι ὅμοιον γίγνηται. Αληθέστατα λέγεις. Οὐκ ἄρα ὁμοιότητι πᾶλλα τῶν εἰδῶν μεταλαμβάνει, ἀλλὰ τι ἄλλο δεῖ ζητεῖν ὧ μεταλαμβάνει. Εοικεν.

Ορᾶς οὖν Φάναι, ὧ Σώκρατες, ὅση ἡ δύστροπία, εἴαν τις ὡς εἶδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διορίζηται; Καὶ μάλα. Εὖ τίνω ἰδί Φάναι, ὅτι ὡς ἔπος εἰπῆν, ἐδέπω ἄπτη αὐτῆς ὅση ἐστίν, ἢ δύστροπία εἰ ἐν εἶδ' ἕκαστον τῶν ὄντων, αἰεὶ τι ἀφορίζομεν θήσεις. Πῶς δὴ; εἰπῆν. Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, Φάναι· μέγιστον δὲ τὸδε¹ εἰ τις Φαίη, μηδὲ προσήκειν αὐτὰ γινώσκεισθαι, ὄντα τοιαῦτα, οἷα φαμέν δεῖν εἶναι τὰ εἶδη· τῶν ταῦτα λέγοντι, οὐκ ἂν ἔχοι τις ἐνδείξασθαι ὅτι ψεύδεται,² εἰ μὴ πολλῶν μὲν τύχοι ἔμπειροῦ ὦν ὁ ἀμφισβητῶν, καὶ μὴ ἀφύης. ἐθέλοι δὲ πάνυ πολλὰ καὶ πόρρωθεν πραγματοδομήνους τὰ ἐνδεικνυμένους ἔπεισθαι, ἀλλ' ἀπίθανος ἂν εἴη, ὁ ἀγνώσκει αὐτὰ ἀναγκάζων εἶναι. Πῆ δὴ ὧ Παρμενίδη; Φάναι τὸν Σωκράτη. Οπι, ὧ Σώκρατες, οἴμοι ἂν, καὶ σε, καὶ ἄλλον, ὅστις αὐτὴν τινα καθ' αὐτὴν αὐτοῦ ἕκαστος οὐσίαν τίθηται εἶναι, ὁμολογήσῃ ἂν, πρῶτον μὲν μηδεμίαν αὐτῶν εἶναι ἐν ἡμῖν. Πῶς γὰρ ἂν αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἔτι εἴη; Φάναι τὸν Σωκράτη. Καλῶς λέγεις, εἰπῆν. Οὐκ οὖν καὶ ὅσαι τῶν ἰδεῶν πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν αἰετίν, αὐτὰ πρὸς αὐτὰς τῶν οὐσίαν ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ παρ

1 Εἰ τις φαίη μηδὲ προσήκειν αὐτὰ γινώσκεισθαι] In his fere binis omnis controversiæ cardo versabitur. Primum est: Ideas nobis esse incognitas, quod jam adversus Socratem demonstrare instituit Parmenides. Ajunt Platonicī, ideas ceu totidem in se nullo alio modo, quam per reflexionem, lucis instar ex umbra, veluti folis φάντασμα in aqua, (sicuti loqui amat Socrates Πολιτ. 2.) & αἰεὶ ἐν κινήσει εὐκρινεῖσθαι: "ὅταν γὰρ τὸ κινητότερον λάβωσιν, ait Iulianus imperator Orat. 5, "παρεφέρωμεν, ὡς εἰ πάντων τ' ὄντων μολίως ἀπομαζόμενοι,

"δεικνύμεν ἐκείνους τύπους. Olympiodorus in Phædon. MS. "ἐθέλοι γὰρ ἢ "ψυχὴ εἰδῶν τις ἰδίας, ταῦτα δ' ἀδύνατον ἐπίστασθαι ἐπιγνώσθαι (leg. ἐπιγνώσθαι) μὲν τὸ εἶδ' αὐτῶν, id est, animam ideas solummodo ex reflexione cognoscere, dum cum corpore unita cooperatur: unde Clemens Alexandrin: scribit animam "ἐξ ἐξωθεν πρὸς ἑαυτὴν ἵνα κινῆσθαι ἴαυτὴν ἢ, καὶ "ὁμιλήσῃ τῶν εἰδῶν. Claudam hanc commentationem mystica, quam Theurgi quæstionis hujus dant, expositione, quam multis Jamblichus, paucis vero Proclus tradit ad Parmenid.

Non igitur potest quicquam speciei esse confimile, nec species alii cuiquam. Si vero non, alia semper præter hanc emerget species, & si hæc cuiquam sit similis, tum rursus alia, & nunquam cessabit nova species esse, etiam si species similis sit illi, quocum communicat. Verissime dicis. Non igitur entia singularia similitudine participant ideis suis, sed aliud quid quærendum, quo participare possint. Videtur.

Viden ergo, (dixisse Parmenidem) o Socrates, quanta exinde oriatur dubitatio, si quis species ipsas secundum se ipsas distinguat? Maxima. Hinc scito (dixisse Parmenidem) te non apprehendere, quanta sit ambiguitas, si unamquamque speciem separatim ab aliis ponas. Quomodo vero? dixisse Socratem. Alia quidem bene multa (respondisse Parmenidem) sed hoc est maximum: si quis nimirum neque nosci species oportere contenderet, tales si sint, quales eas esse debere diximus; talia opponentem nemo forsitan convincere possit, quod a vero oberret; nisi quidem multarum rerum peritus sit qui dubitet, nec infelicis ingenii, velit autem urgere & insectari eum, qui multis & longe petitis argumentis contrarium adstruere conetur: persuaderi autem non poterit, qui ideas non posse cognosci, contendat. Quomodo vero, o Parmenides? dixisse Socratem. Quandoquidem, o Socrates, existimo te æque, ac quemvis alium, qui specierum essentiam ipsam secundum se ipsam statuat, concessurum, primo quidem, nullam speciem in nobis esse. Quomodo enim tum amplius ipsa secundum se ipsam esset? dixisse Socratem. Recte dicis, (reposuisse Parmenidem) Nonne quæcunque species ad se invicem tales sunt, quales sunt, eadem etiam ad se ipsas essentiam habent, non autem ad

menid. MS. fol. 182: "Εἰ θεολογικώτερον ἐθέλωσι λέγειν, ὅτι μᾶλλον τῶν ἰοιρῶν οὐδὲν ἀνασφαινοῦναι, δαίμωνισσι, ὅτι τὰ τέτταρον ἐπίκεινα ὄντα καὶ ἐξηρημάκη, οἷά ἐστι τὰ νοητὰ τε καὶ νοητῶν κρείττω τ' ἡμῶν τῆρας ἐπι γλώσσας κρηνηρθεύουσιν γὰρ ὡς ψυχὰς τελείας, καὶ συμπληθεύουσιν, καὶ ἰσομήρησι τοῖς δώδεκα ἡραμῶσι, ἐπὶ τὴν οὐκείων ἀνάγει θεωρίαν, ἵσως οὐκ ἂν ἀμείβετο τ' ἐδθηαστικῶς ὁ Πλάτων." 2. Εἰ μὴ πολλῶν μὲν τύχη ἀπειρος ἂν ὁ ἀμφισπῆτων καὶ μὴ ἀφύνης] In Cod. MS. Procli scriptum invenit. "Εἰ μὴ πολλῶν ἂν τύχη ἀπειρος ἂν ὁ ἀμφισπῆτων καὶ μὴ ἀφύνης. Quid si tertium

eligerem, & legendum contendere, εἰ μὴ πολλῶν μὲν τύχη ἀπειρος ἂν ὁ ἀμφισπῆτων, καὶ μὴ ἀφύνης? Id sane hoc suadere & urgere videtur ipse contextus: Qui enim dubitaret diu, rerum ignarus & excors? Quomodo urgeret adversarium objectionibus & ureret? & quid tandem opus multis & longe petitis argumentis, telis & armis ad expugnandum inermem: quem vel ipse adspectus armorum perterrefaceret, qui vel uno audito argumento pressio ore obmutesceret?

ἡμῖν εἶπε ὁμοιώματα, εἴτε ὅπῃ δὴ τις αὐτὰ τίηται, ὧν ἡμεῖς με-
 τεχοντες, εἶναι ἕκαστα ἐπονομαζόμεθα; Τὰ δὲ παρ' ἡμῖν ταῦτα
 ὁμώνυμα ὄντα ἑκείνοις, αὐτὰ αὐτὸς πρὸς αὐτὰ ἐστίν, ἀλλ' ἔτι πρὸς τὰ
 εἶδη, καὶ ἑαυτῶν, ἀλλ' ὅσα ἑκείνων, ὅσα αὐτὸ ὀνομάζεται ἕτω. Πῶς
 λέγεις; (Φάναι τὸ Σωκράτην) Οἷον, (Φάναι τὸ Παρμενίδην) εἶ-
 πὶς ἡμῶν ἔστι δεαπότης, ἢ δ' ἄλλος ἐστίν, καὶ αὐτὸς δεαπότης δὴ πᾶς, ὅ ἐστι
 δεαπότης, ἑκείνους δ' ἄλλος ἐστίν, καὶ δὲ αὐτὸς δ' ἄλλος, ὅ ἐστι δ' ἄλλος, δε-
 απότης ὁ δεαπότης, ἀλλ' ἄνθρωπος ὢν, ἄνθρωπος ἀμφοτέρω παῦ-
 τὰ ἐστίν· αὕτη δὲ δεαποτεία, αὕτης δεαλείας ἐστίν ὅ ἐστι, καὶ δεαλεία
 ὡσαύτως, αὕτη δεαλεία αὕτης δεαποτείας. ἀλλ' ἔτι ἐν ἡμῖν πρὸς
 ἑκείνα τὴν δυνάμιν ἔχει, καὶ δὲ ἑκείνα πρὸς ἡμᾶς, ἀλλ' ὃ λέγω
 αὐτὰ αὐτῶν καὶ πρὸς αὐτὰ ἑκείνά τε ἐστίν, καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ὡσαύτως
 πρὸς ἑαυτὰ ἢ καὶ μανθάνεις ὃ λέγω; Πάνυ γ' (εἰπὼν τὸ Σωκρά-
 τη) μανθάνω. Οὐκ ἔν ἐπιστήμη (Φάναι) αὕτη μὲν ὅ ἐστιν ἐπιστήμη,
 τὴν ὅ ἐστιν ἀλήθεια, αὕτης ἂν ἑκείνης εἴη ἐπιστήμη, ἢ ἔτι; Πάνυ γ.
 Ἐκάστη ἢ αὐτὴ τῶν ἐπιστημῶν, ἢ ἐστίν ἕκαστος τῶν ὄντων, ὅ ἐστιν, εἴη ἂν
 ἐπιστήμη, ἢ ἔτι; Ναί. Ἡ ἢ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη, καὶ τὴν παρ' ἡμῖν ἂν
 ἀληθείας εἴη; Καὶ αὐτὴ ἕκαστη ἢ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη, τῶν παρ' ἡμῖν
 ὄντων ἕκαστος ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι ἐστίν; Ανάγκη. Ἀλλὰ μὲν
 αὐτὰ γὰρ τὰ εἶδη, ὡς ὁμολογεῖς, ἔτι ἔχομεν, ἔτι παρ' ἡμῖν οἰοῦνται
 εἶναι; Οὐ γὰρ ἔν. Γινώσκεται ἢ γὰρ πᾶς ὑπὸ αὐτῶν ἔτι εἶδους τῶν
 τῶν ἐπιστήμης, αὐτὰ τὰ γῆνη ἂν ἐστίν ἕκαστα; Ναί. Ὁρα ἡμεῖς ὅσα
 ἔχομεν. Οὐ γάρ. Ὁὐκ ἄρα ὑπὸ γὰρ ἡμῶν γινώσκονται τῶν εἰδῶν
 καὶ δὲ ἐπειδὴ αὕτης ἐπιστήμης καὶ μετέχομεν. Οὐκ ἔοικεν. Ἀγνοῦνται
 ἄρα ἡμῖν ἐστίν καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὅ ἐστι, καὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ πάντ' ἂν δὴ
 ὡς ἰδέας αὐτὰς ἔσται ὑπολαμβάνομεν. Κινδυνεύει. Ὁρα δὴ ἐπὶ
 τῆς δεινότερον τὸδε. Τὸ ποῖον; Φαίης ἂν πᾶς, εἴπερ ἐστίν αὐτὰ
 τὴν γῆνην ἐπιστήμης, πολλὸν αὐτὸ ἀκρεβέστερον εἶναι, ἢ τὴν παρ'
 ἡμῖν ἐπιστήμην, καὶ κάλλει, καὶ πάντ' ἂν τὰ ἄλλα οὕτως; Ναί.

I Εἰσὶ δὲ αὐτῶν τῶν ἐπιστημῶν, ἢ ἐστίν
 ἕκαστος τῶν ὄντων, ὅ ἐστι] Scientiæ obje-
 ctum est id quod revera est, τὸ ὄντως
 ὄν, quo ab opinione differt Plato
 Πολιτ. 5; “Ἡ γῆσις inquit Dama-
 scius περὶ Ἀρχῶν, τῶν γενεῶν ἀπομνησθῆναι ἐστίν,
 “ὡς ὄντων, ἢ ὑπαρχόντων, ἢ ἔτι ἐνὸς μετε-
 “χόντων, τὸ δὲ δέξασθαι ὅσα ὄντων, ὡς ὄν-
 “των, quæ vero definitio opinio-
 nis, falsæ potius competit quam ve-

re opiniononi, ita enim veram opi-
 nionem describit, sed distinguit a
 scientia, Proclus in Timæum: “Ἡ
 “ὀρθὴ δὲ δέξασθαι τῆς ἐπιστήμης, ἢ τὴν
 “ὅτι γινώσκονται μόνον, ἐκείνης δὲ τῶν αἰ-
 “πάν ἡμεῖς δαυκαμῆρας. Binam re-
 rum cognitionem acquirendi ra-
 tionem tribuebant animæ Plato-
 nici cum Eleaticis, ἀλλ' ὀρθάνη & διὰ
 λόγῳ, quam Pythagoræ τὸ ψυχῆς τῆ
 αὐτῆ

hæc nostra, five simulacra, five quocunque demum modo ea constituas, quorum dum participia reddimur, singula denominamur? nostra autem, quæ eadem cum illis nomina habent, vicissim ad se ipsa sunt, non autem ad species, sui ipsorum, non illarum, quæ communi cum illis nomine insigniuntur. Quomodo ais? dixisse Socratem. Veluti, (dixisse Parmenidem) si quis nostrum alicujus dominus aut servus sit, non domini ipsius, qui ipse dominus est, servus est, nec vicissim ejusdem servi, qui ipse idem servus est, dominus est, sed qua homo, hæc utraque est; ipsa autem dominatio relatione servitutis est quæ est, & ipsa vicissim servitus consimili se modo habet ad dominationem. Sed hæc nostra in illas non habent potestatem, neque illæ in nostra: sed, quod dico, illæ sunt sui ipsarum, & ad se, & sic nostra vicissim ad se ipsa: Scis quid dicam? Scio & intelligo, dixisse Socratem. Nonne & scientia (dixisse Parmenidem) quatenus est talis, ejus esset quod revera est? Omnino quidem. Unaqueque vero scientia quæ est, essetne scientia uniuscujusque quod est, nec ne? Esset certe. Nostra vero scientia, nonne ejus, quod penes nos esset, notitia esset? & quælibet scientia cujullibet entis, quod penes nos sit? Necessè est. At vero, species (ut concedis) neque habemus, nec in nobis esse possunt? Non profecto. Numquid scientiæ specie (*idea*) singula genera cognoscuntur? Certe. At quam non habemus? Non sane. Nulla ergo species a nobis cognoscitur, cum nec scientiæ simus participes. Nulla, ut videtur. Ignotum itaque nobis est ipsum *Pulchrum*, *Bonum*, & cetera quæ ceu totidem species supponimus. Ita videtur. Considera vero hoc, quod majus est. Quidnam? Dicafne forte, si quod est *scientia genus*, id præstantius multo esse hac nostra scientia, & sic de Pulchritudine, & ceteris omnibus? Etiam.

αὐτῆ δυνάμει, & τὴν Ἐπιπέδου vocabant, apud Themistium in Lib. 1. de Anima.

2. Οὐκ ἄρα ὑπὸ τῆ ἡμῶν γρηγόρηται τῶ εἶδεν ἔδεν, ἐπαυθὶ &c.] Si non alterutra cognoscendi via cognoscuntur *idea*, quin imo si necdum *idea*, quæ nostram gigneret scientiam, nobis inest, quomodo tum cognoscamus *ideas*? Olympiodorus in Phædon. tertium cognoscendi modum animæ tribuit: "αἴσῃς γὰρ ἔστι ἐνεργεῖν τὸ ψυ-

χῆς, ἢ γὰρ αἴσῃς τὴ δόξα ἐπιπέδου τὴ αἰσθητῆ, ἢ αἴσῃς ἰαυτῶν δὲ ἰαυτῆς πῶν-
 " τῆ τῶ ὄντων ὄραται, διότι πῶν μὲρ φῶν ἄ-
 " γαλμῶ ἐστὶ, πῶν τῶ τῶ ὄντων ἰχθῶν λῶ-
 " γῶν, (videtis quæ Plutarchus de Crantoris scholæ sententia annotet, Lib. de Procreat. Animæ ex Timæo)
 " ἢ αἴσῃς τὸ ἰαυτῶν ἀνατείνου τῶς ἰδῶς
 " ὄραται. Primam vocant τὴν πολι-
 κῶν, secundam κρημνιστικῶν, tertiam
 qua paradigmata contemplatur, ἡω-
 ρητικῶν.

Οὐκᾶν, εἴπερ τι ἄλλο αὐτῆς Ἰπσιήμης μετέχει, ἢ ἄν τινα μᾶλλον ἢ Θεὸν Φαίης ἔχειν τὴν ἀκρεβειάτην Ἰπσιήμην; *Ανάγκη.* Ἀρ' ἔν οἷός τε αὐ ἔσται ὁ Θεὸς τὰ παρ' ἡμῖν γινώσκων, αὐτὴν ἐπισημῶν ἔχων; *Τί γάρ ἔ;* ὅτι (ἔφη ὁ Παρμενίδης) ὠμολόγηται ἡμῖν, ὡ Σώκρατες, μήτ' ἐκείνα τὰ εἶδη πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν τὴν διώαμιν ἔχειν, ἢ ἔχει, μήτε τὰ παρ' ἡμῖν πρὸς ἐκείνα, ἀλλ' αὐτὰ πρὸς αὐτὰ ἐκάτερα. ὠμολόγηται γάρ. Οὐκ οὐκ εἰ πρὸς τὴν Θεῶν αὐτῆ ἐστὶν ἡ ἀκρεβειάτη διασποτή, καὶ αὐτὴ ἡ ἀκρεβειάτη Ἰπσιήμη, οὐτ' ἂν ἡ διασποτή ἢ ἐκείνων, ἡμῶν ποτὶ ἂν διασποσειεν, ἔτ' ἂν ἡ Ἰπσιήμη ἡμᾶς γνοίη, ἔδ' εἰ τι ἄλλο τῶν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ ὁμοίως ἡμεῖς ἐκείνων ἢ ἀρχομεν τῇ παρ' ἡμῖν δεξιῇ, ἔδ' εἰ γινώσκομεν ἔθ' οἷς ἔδ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἰπσιήμῃ. ἔκείνοί τε αὐ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἔτι διασποτῶν ἡμῶν εἰσιν, ἔτι γινώσκουσι τὰ ἀνθρώπινα πρᾶγματα, Θεοὶ ὄντες. Ἀλλὰ μὴ λίαν (ἔφη) θαυμαστὸς ὁ λόγος, εἰ τις τὸν Θεὸν διπλοῦσθαι τὸ εἶδέναι; Ταῦτα μὲντοι, ὡ Σώκρατες, (ἔφη ὁ Παρμενίδης) καὶ ἐπὶ ἄλλα πρὸς τέτοις πάνυ πολλὰ ἀναγκαῖον ἔχειν τὰ εἶδη, εἰ εἰσιν αὐτῶν αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων, καὶ ὀρεῖται τις αὐτό τι ἐκάστον εἶδ' ὅ, ὥστε διπλοῦν τι τ' ἀκρόνται, καὶ ἀμφοισθητῖν, ὡς ἔτι ἐστὶ ταῦτα, ἔπει ὅτι μάλιστα εἶη, πολλὴ ἀνάγκη αὐτὰ εἶναι τῇ ἀνθρώπινῃ φύσει ἀγνωστα, καὶ ταῦτα λέγουσθα, δοκεῖν τι τι λέγειν, καὶ ὁ ἄρτι ἐλέγομεν, θαυμαστὸς ὡς δυσυναπήσον εἶναι, καὶ ἀνδρὸς πάνυ μὲν εὐφύεος, ἔθ' δυνησομῶν μαθεῖν, ὡς ἐστὶ γῆρος τι ἐκάστω, καὶ ἔστ' αὐτῇ καθ' αὐτήν· ἐπὶ ἣ θαυμαστοτέρη ἔθ' εὐρήσοντος, καὶ ἄλλον δυνησομῶν διδάσσει, πάντες ταῦτα ἰκανῶς διδασκωνοσάμενον. Συγχωρῶ σοι, ἔφη, ὡ Παρμενίδη, ὁ Σώκρατης, πάνυ γάρ μοι κατὰ νῦν λέγεις.

Ἀλλὰ μέντοι (εἶπεν ὁ Παρμενίδης) εἰ δὴ γέ τις, ὡ Σώκρατες, αὐ μὴ ἐάσθ' εἶδη τ' ὄντων εἶναι, εἰς πάντα τὰ δὴ νῦν καὶ ἄλλα πιαῦται διπλοῦσθαι, μὴ δὲ ὀρεῖται εἶδ' ὅ ἐνὸς ἐκάστω, οὐδ' ὅτι τρεῖς τὴν Διαινοίαν, ἔξει, μὴ ἐὼν ἰδέαν τῶν ὄντων ἐκάστω τ' αὐτὴν αἰεὶ εἶναι, καὶ ἔτω τ' τὴν Διαινοίαν διώαμιν, παντοῦπασιν Διαινοθερεῖ. τὴν πιαῦτα μὲν οὐ μοι δοκεῖς καὶ μᾶλλον ἠδ' ἡδ' ἄ. Ἀληθῆ λέ-

I Εκείνοί τε αὐ καὶ τ' αὐτὸν λόγον ἔτι διασποτῶν ἡμῶν εἰσιν, ἔτι γινώσκουσι τὰ ἀνθρώπινα πρᾶγματα.] In secunda dubitatione hic versatur Parmenides, nimirum τὰ τοιαῦτα esse ἀνοητά, quae

hoc fere sophismate tota constat. Si Dii sua natura sunt Domini & scientes, nulla relatione habita ad nos; neque imperium habent in nos, aut nostra corrumpunt; Atqui; Ergo. Faciunt

hic

Nonne, si quid unquam scientiæ sit particeps, neminem magis, quam Deum dicas exquisitissima præstare scientia? Necessè est. At vero tali scientia instructus Deus, poteritne hæc nostra cognoscere? Quidni? Quoniam (dicebat Parmenides) convenit inter nos, o Socrates, neque species illas in hæc nostra vim suam, qua gaudent, habere, neque hæc nostra in illas, sed utraque ad semet ipsa referri. Convenit. Non itaque, si penes Deum summum sit imperium, & præstantissima scientia, illarum dominatio in nos dominaretur, neque scientia nos nossent, aut aliud quicquam quod penes nos sit: sed nos pariter etiam non imperabimus illis imperio nostro, nec nostræ ope scientiæ, divini aliquid cognoscemus: illi autem vicissim, nec domini nostri sunt, nec humana norunt, tanquam Dii. Sed nonne valde admirandum foret, Deum scientia privare velle? Hæc quidem & alia bene multa, o Socrates (dicebat Parmenides) necessario accidunt speciebus, si quidem rerum ideæ sint, & si quis eas singulas seorsim ab aliis separet; adeo ut qui hæc audiret, dubitaret, num sint istiusmodi species; aut si vel maxime sint, necessè sit eas humanæ naturæ incognitas esse: ita ut qui id dicat, aliquid dicere videatur, & quod modo ante dicebamus, persuasum & creditum sit difficilis quæstio, cordati-que hominis, percipere posse, *genus esse uniuscujusque entis, insimul & substantiam esse ipsam secundum se ipsam*: sed adhuc majori admiratione digni viri erit, qui cum id ipse jam invenerit, alium quoque docere possit, apte omnia discernere. Assentior tibi, o Parmenides, (dicebat Socrates) prorsus enim ex animi mei sententia loqueris.

Veruntamen (dicebat Parmenides) si quis contra, o Socrates, species rerum auferret, omnium illorum quæ nunc explicavimus, & aliorum ratione habita, nec uniuscujusque speciem discerneret, haud sane habebit, quo animum convertat, dum neget ideam uniuscujusque semper esse eandem: atque adeo universam differendi facultatem funditus evertet: sed idem & tu mihi maxime sensisse videris. Vera di-

huc Damascii verba *Ἐπι Αρχῶν* MS. fol. 90. "Καὶ, ἐὶ οἶόντι φάσκει, ὡς τὸ ποιῆσαι τὸ πικροζῶδρον, ἔ τὸ αἰπατὸν, καὶ τὸ ὀρεκλῆστον, καὶ τὸ γρησπυρῶν, τὸ αἰ-
"ποι ἰαυτὸ ὡς πικρὸν γρησπυρῶν καὶ ὀρεκλῆστον,
"ἔ αἰποι καὶ πικροζῶδρον. Bene vero monuit Proclus, Parmenidem "τῇ σπῆ-
"σῃ, τῶν ὑπεροχῶν τ' διαστοχῆς καὶ γῆ-

"ποι Diis tribuere, quod^o solemne est ipsi & veteribus Theologis omnibus, nam negationibus & privationibus potius, quam assertionibus seu affirmationibus de Divinis loqui amabant, qua de re alibi pluribus agimus.

γους, Φάναι. ἴ Τί ἔν ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι; πῆ τρέψῃ, ἀγνοικυμίων τῶντων; Οὐ πάνυ μοι δοκῶ καθορᾶν ἐν γε τῷ παρόντι. Πρῶτὸ γὰρ (εἰπεῖν) πρὶν γυμναδιῶσαι, ὡς Σωκράτης, ὁρᾶξαι δὴ χεῖρες καλὸν τε τί ἐ δίκαιον, καὶ ἀγαθόν, καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν εἰδῶν, ἐνευόησαι γὰρ καὶ πρώην σὲ ἀκρίαν διαλεγομένης ἐνταυτὲ Αλεξοπέλει τῶδε. καλὴ μὲν ἔν καὶ θεία, εὖ ἰσθι, ἡ ὁρμῆ, ἢ ὁρμᾶς δὴτὶ ἐπὶ λόγους, ἔλκυσσιν ἢ στυτῶν, καὶ γυμνασσιν μᾶλλον δια τῆς δοκίμης ἀρχῆς εἶναι καὶ καλῆς μὲν ἔστω τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας, ἕως ἐπὶ νέος εἶ. εἰ δὲ μὴ, σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια.

Τίς ἔν ὁ τρόπος (Φάναι) ὡς Παριμιδίδη, τῆ γυμνασίας; Οὐτος, εἶπεν, ὄνπερ ἠέκοις Ζήνωνος, πάλιν τῶτό γε σὲ ἐ πρὸς τῶτο ἠγαθῶν εἰπέντος, ὅτι σὺ εἶας ἐν τοῖς ὀρωμύχοις, ἐδὲ πρὸς ταῦτα τὴν πάλιν δὴ σκοπεῖν, ἀλλὰ πρὸς ὀκείνα, ἀ μάλιστα τίς ἀν λόγῳ λάβοι, καὶ ἤδη ἀν ἠγήσατο εἶναι, δοκεῖ γὰρ μοι (εἶφη) ταῦτα γε ἐδὲν χαλεπὸν εἶναι, καὶ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ ἄλλο ὅτι ἐν τὰ ὄντα πάροχοντα ἀποφαίνεν. Καὶ καλῶς γ, εἶφη, καὶ δὲ καὶ τὸδε ἐπὶ πρὸς τῶτό ποιῆν, ἢ μὴ μόνον εἶ ἐστὶν ἑκάστῳ ὑποδύμενον, σκοπεῖν τὰ συμβαίνοντα ἐκ τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ καὶ εἰ μὴ ἐστὶ τὸ αὐτὸ τῶτο ὑποθέσασθαι, εἰ βέλει μᾶλλον γυμναδιῶσαι. Πῶς λέγεις; Φάναι, οἷον, εἶφη, εἰ βέλει πρὸς ταύτης τῆς ὑποθέσεως, ἢν Ζήνων ὑπέθετο, εἰ πολλὰ ἐστὶ, τί καὶ συμβαίνεν καὶ αὐτοῖς πολλοῖς πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς τὸ ἐν, καὶ τῶ ἐνὶ πρὸς τε αὐτὸ, καὶ πρὸς πρὸς πολλὰ, καὶ αὐ, εἰ μὴ ἐστὶ πολλὰ, πάλιν σκοπεῖν, τί συμβήσεται καὶ τῶ ἐνὶ, καὶ τοῖς πολλοῖς, καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἀλλήλα. καὶ αὐτὸς αὐ, ἐὰν ὑποθῆ, εἰ ἐστὶν ὁμοιότης, ἢ εἰ μὴ ἐστὶ, τί ἐφ' ἑκατέρως τῆ ὑποθέσεως συμβήσεται, καὶ αὐτοῖς τοῖς ὑποθετοῖς ἐ τοῖς ἀλλοῖς, καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἀλλήλα, καὶ πρὸς ἀνομοίᾳ ὁ αὐτὸς λόγος, καὶ πρὸς κινήσεως, καὶ πρὸς εἰσεσεως, καὶ πρὸς γενέσεως καὶ φθορᾶς, καὶ πρὸς αὐτὰ ἔ εἶναι, καὶ πρὸς μὴ εἶναι, ἐ ἐνὶ λό-

I Τί οὐδὲ ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι; πῆ τρέψῃ ἀγνοικυμίων τῶντων;] Causis & principiis ignotis, quæ tum erit rerum cognitio, quæ scientia, quæ sapientia? “Η γὰρ ἐπιτήμη γνώσις ἐστὶ τῆ ἀπίας λογισμῶν διδασκαλία, Socrates “in Menone. Non multus ero in recensendis Platonicorum argumentis, pro necessaria existentia idearum: sufficiat Julianus imperator,

orat. quinta de ideis hunc in modum differens. “Τὸ χρεῖον γὰρ ἐστὶ πρὸς ταῦτα τὰ γυμναδιῶσαι; πρῶτον ἢ ἀκρίαν καὶ ἠγῶν; πρῶτον δὲ ἢ κατὰ γῆρας; ἢ ὄντι; “ἐν ὀρωμύχοις; εἰδῶσι διαφεύξεται; εἰ μὴ πρὸς εἶναι πρὸς πρὸς ἀνομοίᾳ; εἰ πρὸς ἀνομοίᾳ; “γὰρ πρὸς ἀνομοίᾳ, πρὸς ἄς ἐστὶν ἀνομοίᾳ; “στῆναι, ἐπὶ κατὰ ἀνομοίᾳ τὰ ὁμοίᾳ πρὸς πρὸς ψυχῆς.

cis, respondisse Socratem. Quid tum facies de Philosophia? Quò te vertes iis ignoratis? Nondum satis perspectum habere mihi videor. Ante enim, quam te satis exercitaris (dixisse Parmenidem) definire conaris, quid sit *Pulchrum*, quid *Iustum*, quid *Bonum*, & quælibet aliarum specierum; hoc enim jam antea adverti, cum te cum Aristotele hoc colloquentem audirem. Egregius quidem & pene divinus est, crede mihi, iste animi tui instinctus, quo ad disputandum impelleris, sed collige te, & magis magisque exerce in ea scientia, quæ plerisque inutilis esse videtur & garrulitas audit, dum juvenis es; alioquin veritas te fugiet.

Quænam ergo est (dixisse Socratem) cedo o Parmenides, ista sese exercitandi via? Illa, (dicebat) qua Zenonem disputantem audiebas: verum præterea hoc in te, dum cum eo differeres, mirabar, quod diceres, te non in iis solum, quæ sub visum cadunt, vel circa ea dubitationem figi sinere, sed etiam in illis, quæ quis ratione concipiat, & revera esse existimet. Videtur enim mihi (dicebat Socrates) hoc modo non difficulter probari posse, ea similia esse & dissimilia, & alia qualicunque affectione affecta. Et præclare quidem, dicebat Parmenides. Sed hoc etiam insuper præstandum: considerandum nimirum non solum, *si sit*, quælibet fuerit suppositum, quænam ex eo eveniant; sed etiam supponendum: *si non sit*, si quando magis velis exercitari. Quomodo dicis? regessisse Socratem. Veluti (dicebat Parmenides) si de illo supposito, quod Zeno supponebat, *an sint multa*, disquiras, considerandum tibi est, quid evenire debeat, tum multis ad se ipsa, & ad unum, tum, quid uni ad se ipsum, & ad multa; & vicissim, *si non sint multa*, videntur, quid eventurum, & uni, & multis, tam ad semet ipsa, quam ad invicem. Denuo, cum supposuerit, *an sit similitudo*, aut *si non*, quid ex utraque suppositione eveniat, tam suppositis ipsis, quam aliis omnibus, ad se æque, ac ad invicem, & *dissimilis* eadem est ratio, & *motus*, & *status*, & *generationis* & *corruptionis*, & *τὸ εἶναι*, & *non εἶναι*, atque, ut uno

2 Μὴ μόνον εἶναι ἔχουσιν ἰσοπέδητον, σκεπτικὴν καὶ συμβαίνουσαν &c.] Sic de Platone Diogenes Laërt. "Ποιῦ μὲν ὅτι δὴ τὰς ἀποδείξεις πλείονα χρῆται τῶν ἰσοπεδῶν ἢ τῶν μεγεθῶν, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ἰσοπέδητος, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ἰσοπέδητος, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ἰσοπέδητος, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ἰσοπέδητος."

"ἵνα οἰκείως ἐπιφέρων. Δύο δὲ τὸ ἰσοπεδῶν εἶναι τῶν ἰσοπέδων, ὅτι κατ' ἰσοπέδον, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν ἰσοπέδητος. Confer Theophrastum & Eudemum, apud Simplicium in Aristotel. Libr. Natural. Auscultat. p. 25 & 26. Sed de figura Epagoge videlicet Alcinoium.

γαρ ὡς εἶ οὔτε ἂν αἰεὶ ὑποθῆ, ὡς ὄντ' ἔστι καὶ οὐκ ὄντ' ἔστι, καὶ ὅτι ἄλλο πάσης πάχοντος, δεῖ σκοπεῖν τὰ συμβαίνοντα πρὸς αὐτὸ, καὶ πρὸς ἕκαστον τῶν ἄλλων, ὅ, τι ἂν προσέλη, καὶ πρὸς πηλείω, καὶ πρὸς ζύμπαντα ὡσούτως, καὶ τὰ ἄλλα αὐτὸς πρὸς αὐτὰ τε καὶ πρὸς ἄλλο ὅ, τι ἂν αἰεὶ προσαιρῆ; εἴαν τε ὡς ὄν ὑποθῆ ὅ ὑπετίθεσθαι, εἴαν τε ὡς μὴ ὄν, εἰ μέλλεις τελείως γυμνασάμεν, κυρίως διόψεσθαι τὸ ἀληθές.

Ἀμήχανόν γ', ἔφη, λέγεις ὦ Παριμίδη πραγματείαν, καὶ ἔσφόδρα μανθάνω; ἀλλὰ μοι τί ἔστι δήλητες, αὐτὸς ὑποθέμενός τι, ἵνα μάλλον καταμάθω; Πολὺ ἔργον (φάναι) ὦ Σώκρατες, προσετίθεις, ὡς τηλικῶδε. Ἀλλὰ σὺ (εἰπεῖν τὸν Σωκράτη) Ζεύων, τί οὐ δήλητες ἡμῖν; Καὶ τὸν Ζεύωνα, ἔφη, γελᾶσάντα φάναι, αὐτὸς ὦ Σώκρατες δεώμεθα Παριμίδεα, μὴ γὰρ ἔστι Φαῦλον ἢ ὁ λέγει, ἢ ἔχει ὄρασι ὅσον ἔργον προσετίθεις, εἰ μὴ ἔστι πηλείως ἡμεῖν, οὐκ ἂν ἄξιον ἦν δεῖσθαι, ἀπρεπῆ γὰρ τὰ τοιαῦτα πολλῶν ἐναντίον λέγειν, ἄλλως τε καὶ τηλικῶτα, ἀγροῦσι γὰρ οἱ πολλοί, ὅτι ἄνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης ἀδύνατον ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ, ἔστιν ἄξιον, ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Παριμίδη, Σωκράτη σωδέομαι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἀκέρω διὰ χροῖας. Ταῦτα δὲ εἰπόντ' ἔστι Ζεύωνος, ἔφη ὁ Ἀντιφῶν, φάναι τὸν Πυθόδωρον, αὐτὸν τε δεῖσθαι τὸν Παριμίδεα, καὶ τὸν Ἀριστοτέλιν, καὶ οὐδὲν ἄλλως, ἐνδείξασθαι ὁ λέγει, καὶ μὴ ἄλλως πειθῆναι. Τὸν οὖν Παριμίδην, ἀνάγκη φάναι πείθεσθαι, καίτοι δοκῶ μοι ἰ τὸ πρὸ Ἰβυκίαι ἵππεα πεπινθέναι, ὡς ἐκείνος ἀθλητῆς ὄντι ἔστι πρὸς τυτῶν ὑφ' ἄρματι μέλλοντι ἀγωνισθῆναι, καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμοντι τὸ μάλλον, ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκων ἔφη καὶ αὐτὸς, ἔγωγε πρὸς τυτῶν ὄν, εἰς τὸ ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἵεναι, καὶ γὰρ μοι δοκῶ μεμνημένος μάλα φοβεῖσθαι, πῶς χρὴ τηλικῶνδε ὄντα διανεῦσαι πειθόντι τε καὶ πρὸς τυτῶν πηλείω λόγων, ὅμως δὲ (δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι) ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνωνος λέγει, αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν. Πόθεν οὖν δὲ χρὴζόμεθα, καὶ τί πρὸς τυτῶν ὑποθεσόμεθα; ἢ βούλεσθε, ἐπειδὴ περὶ δοκεῖ πραγματεῖαν παρὰ τὴν παρὰ τὴν, ἀπ' ἐμῶν ἀρχῶν, καὶ τῆς ἑμαυτῶν ὑποθέσεως, ὡς τὸ εἶνός αὐτὸ ὑποθέμεν, εἴτε ἐν ἔστιν, εἴτε μὴ ἐν, τί χρὴ συμβαίνειν; Πάνυ μὲν οὖν, φάναι τὸν Ζεύωνα. Τίς οὖν (ἔ-

1 Τὸ ἔστι Ἰβυκίαι ἵππεα] Ibyci, Rheginensis Poëtae, a quo simile illud equi mutuatur Parmenides, memi-

nere Cicero Tuscul. Quæstion. Lib. 4. Pausan. Corinth. Lib. 2, Suidas, & Erasmus in Adagiis. Notæ sunt

verbo complectar, quodcunque supponatur, aut esse, aut non esse, aut alia qualicunque affectione affectum, considerandi sunt eventus, tum ratione ipsius, tum uniuscujusque aliorum, quodcunque elegeris, & ad plura, & omnia similiter: & ita vicissim alia, quo se modo habeant ad se ipsa, & ad aliud, quodcunque eligas, sive tanquam ens supponas, id quod supposuisti, sive tanquam non ens, si pro virili exercitari, & verum penitus dignoscere velis.

Arduum nimis opus imponis, o Parmenides (dicebat Socrates) neque dum te satis intelligo; sed cur non aliquid supponis, & ipse pertractas, ut clarius intelligam? Multum operis (dixisse Parmenidem) imponis mihi, tam seni! Quin ergo tu, o Zeno, (dixisse Socratem) aliquid nobis pertractas? Et tum Zenonem (narrabat) ridentem dixisse: Parmenidem oremus, non enim leve est, quod dicit; ane vides quantum imponas negotii? Si quidem plures interessemus, iniquum esset tale quid efflagitare, nam indecorum est, coram multis testibus de ejusmodi rebus agere, præsertim tam seni. Latet enim multos, non posse quenquam sine tali per omnia discursu, & pererratione, veritatis fieri compotem, & intelligentiam adipisci. Ego te ergo, o Parmenides, una cum Socrate oro, ut mihi quoque audire liceat, quæ diu non audivi. Ita cum rogasset Zeno, (dicebat Antiphon) narraffe Pythodorum, se quoque, & Aristotelem, ceterosque qui aderant, orasse Parmenidem, suam ut sententiam exponeret, nec sibi denegaret. Tum Parmenidem, mos vobis gerendus est (dixisse) etsi in id mihi incidisse videar, quod Ibyceo equo accidit, ad quem, & Athletam, & seniore, currus certamen subiturum, eventum autem propter experientiam pertimescentem, sese comparans Ibycus, dicebat, *ita & ego tam senex ad amores meos redire cogor*: Sic & mihi valde reformidare videor, cogitans, quò demum modo ego tam grandis natu tantum tantarum rerum pelagus tranare queam: obsequendum tamen est, maxime cum & Zeno roget, iidem enim sumus. Unde igitur ordiemur? Quid primum supponemus? An vultis, postquam visum, laboriosum ludere ludum, a me incipiam meaque hypothesi, supponens de ipso uno, *sive unum sit, sive non sit*, quid evenire debeat? Maxime, dixisse Zenonem. Quis ergo (dixisse

Αἱ ἰόντες γέροντες, quæ Græcis in pro- epigrammata p. 278. & 279. Edit.
verbium abiire teste Suida. Et in Steph.
Anthologia duo in eum prostant

πειν) μοι δότοκρινεΐται; ἢ ὁ νεώτατος; ἤμιστε γὰρ ἂν πολυπραγμονῆ, καὶ ἂ οἶσται μάλιστα ἂν δότοκρῖνοιτο, καὶ ἅμα ἐμοὶ ἀνάπαιλα ἂν εἴη ἢ ἐκείνους δότοκρῖνοις. Ετοιμός σοι, ὦ Παρμενίδη (φάναϊ τῆτον τὸν Ἀριστοτέλλω) ἐμὲ γὰρ λέγεις, τὸν νεώτατον λέγων, ἀλλ' ἐρώτα ὡς ἀπροκρινεΐμεός δῃ.

¹ Εἶεν, φάναϊ. Εἴ ἐν ἐστίν, ἄλλοτι ἐκ ἂν εἴη πολλὰ τὸ ἐν; Πῶς γὰρ ἂν; Οὔτε ἄρα μέρος αὐτῆς, οὔτε ὅλον αὐτὸ δεῖ εἶναι. Τί δῃ; Τὸ μέρος ὡς μέρος ὅλας ἐστὶ; Ναί. Τί δὲ τὸ ὅλον; ἔχει ἢ ἂν μέρος μὴδὲν ἀπῆ, ὅλον ἂν εἴη; Πάνυ γε. Ἀμφοτέρως ἄρα τὸ ἐν ἅκ μερῶν ἂν εἴη, ὅλοντε δὲ καὶ μέρη ἔχον. Ἀνάγκη. Ἀμφοτέρως ἂν ἄρα οὕτω τὸ ἐν πολλὰ εἴη, ἀλλ' οὐχ ἓν. Ἀληθῆ. Δεῖ δὲ γε μὴ πολλὰ, ἀλλ' ἐν αὐτὸ εἶναι. Δεῖ. ² Οὐτ' ἄρα ὅλον ἔσται, οὔτε μέρη ἔξει, εἰ ἐν ἔσται τὸ ἐν. Οὐ γάρ. Οὐκ οὐ εἰ μὴδὲν ἔχει μέρος, οὐτ' ἀρχῆ, οὔτε τελευτῆ, οὔτε μέσση ἔχει, μέρη γὰρ ἂν ἤδη αὐτοῦ τὰ πιαῦτα εἴη. Ὁρθῶς. Καὶ μὴ τελευτῆ γε καὶ ἀρχῆ, πῶρας ἐκάστου. Πῶς δ' οὐ; ³ Ἀπειρον ἄρα τὸ ἐν, εἰ μήτε ἀρχῆ, μήτε τελευτῆ ἔχει. Ἀπειρον. ⁴ Καὶ ἀνευ σχήματος ἄρα, ἔτε γὰρ ἂν ἐργυγύλου, οὔτε εὐθεΐ-

1 Εἶεν, φάναϊ.] Parmenides de uno omnium rerum initio disputaturus, primo, quod nunc exorditur, supposito, cuncta ab uno removet, ut unum a rerum universitate exemptum, & supra omnia esse demonstraret; “Ο Πλάτων inquit Damascius, “ἰ Παρμενίδη καὶ τὴν πρῶτην ἐρώτησιν, “τα πᾶσι λόγοις ἐνὸς ἀνίλων, καὶ τὸ εἶναι ὡς ἀπειρον αὐτὸ μόνον ἀφῆσιν, γε “γυμνάσιον λόγοι τῶν ἄλλων ἀπάντων. Confimili modo de uno differuisse Xenophanem auctor est Simplicius ad Physic. Aristotel. Et cum perdifficilis & per obscura sit de primo Principio quaestio, quae veluti lucem homini eripiat, & noctem oculis offundat, a plerisque veterum Theologorum hoc modo disputatum credo. Constat Aegyptiorum vox σκοτεινῶς ἀγνωστον, & quod de nocte, tanquam omnium principio cecinit Orpheus

“Νύκτα Θεῶν γένεσθαι αἰσισμαί, ἢ δὲ
“καὶ ἄστρον

“Νὺξ γένεσις πάντων —
confer Johannem Antiochenum Chronograph. Lib 4.

² Οὐτ' ἄρα ὅλο' ἔσται, ἔτε μέρη ἔξει.] Si totum esset unum, partibus constaret, his vero sublatis, tollitur illud, (quod sit totum.) Sed distinguunt Platonici τὴν ἐλόγησιν ἢ ἐνός, a toto quodam materiali, quam vocat Damascius, τὴν πρῶτην ἐλόγησιν ἐξηρημένω τῶν πάντων. Et quamvis unum cuncta τὰ ἰουτῆ αequae ac τὰ αἰσθητῆ continere dicatur, quae ceu totidem partes ejus considerari possent, nihilo tamen minus dicitur τὸ ἄστρον, ἀμείσις, & sine partibus totum. Simplicius ad Epicictet. “Ἀνάγκη, inquit, τὸ πᾶστων καὶ κυρίως αὐτοῦ πᾶστων ὅλον ὑφίστασθαι εἶναι, καὶ ὅλον ὑφίστασθαι τὸ δὲ τῶν αἰσθητῶν, εἴδους ἀστρον καὶ εἶναι ἢ ἀλφειάσθαι, μερῶν γὰρ καὶ ἀλφειάσθαι ὑπάρχει, ἢ δὴ αὐτῶν ὅλον ὅλον ἐφαρμύσθαι. Hanc unius “ἐλόγησιν significat Parmenides δὲ δότοκρῖνοις “ἀπὸ γυμνάσιον ἡμῶν (lege ἡμῶν) τὴν οὐκ

Parmenidem) mihi respondebit? anne natu minimus vestrum? minimum enim negotii faceretur, & quæ ipse sentit, maxime responderet, & insuper ejus responsio mihi respiciendi tempus præberet. Præsto tibi sum, (tum cepisse Aristotelem) me enim compellas natu minimum compellando. Age ergo interroga, me respondentem habebis.

Agendum ergo (dixisse Parmenidem:) Si unum est, nonne profecto non multa erit unum? Qui enim esse possit? Neque igitur partem ejus esse aliquam, nec ipsum totum esse oportet. Curnam? Pars nimirum totius pars est. Certe. Quid autem est totum? Nonne cui pars nulla desit, id demum totum esset? Omnino. Utroque ergo modo unum constaret partibus, si totum sit, & si partes habeat. Necessè est. Utroque ergo modo unum multa potius est, quam unum. Verum est. Non autem debet esse multa, sed unum. Debet sane. Itaque nec totum erit, nec partes habebit, si unum fuerit unum. Non sane habebit. Nonne, si nullam habet partem, nec principio, nec medio, nec fine constat, hæc enim ejus partes essent. Recte. At vero finis & initium termini sunt uniuscujusque. Quidni? Infinitum ergo est unum, si nec principio nec fine constat. Infinitum. Ergo & sine figura, nec enim rotundæ particeps est figuræ, neque

“ου φύσιν, loquente ita Damascio MS. fol.16. In Sophist. citantur Parmenidis versus de uno “πάντων ἑνὸς κέλαι σφαιρῶς συνλιγνῶν ἕνα & alii duo, e quibus consequitur, unum medium admittere & extrema, atque adeo partibus constare: unde Simplicius ad Libr. Aristotelis περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως pag. 12. observat Platonem Parmenidem hoc nomine reprehendere, & tacite refutare, quo etiam procul dubio respexit Dionysius Halicarnassensis περὶ τῶν θεῶν ἑξ ἑκκαίδεκα χαρακτήρων ita de Platone scribens. “αὐτὸς τι ὁ Πλάτων Παρμενίδῳ, καὶ “προσέειπεν, ὅτι Ζεῦσι, καὶ τῶν ἄλλων “φυσικολόγων ἔστι ὀλίγως, ἡμωρητότας “ἀποδεικνύει βέλτεται, quæ confirmat Eusebii Præparat. Evangel. Lib. 14. Cap. 4.

3 Απειρον ἄρα τὸ ἐν, ἐ μῆτι δρχλῶ, μῆτι πλοῦσι ἔχει.] Damascius περὶ δρχλῶν. “Ἡ γὰρ δρχλῆ ἐ πῆλῳ πῆρας ἐνέστιν, Principium est πῆρας τὸ ἄνω, finis

autem πῆρας τὸ κάτω, sed neutrum competit uni: “Μονας, inquit Macrobius, initium est finisque omnium, neque tamen ipsa principii aut finis sciens. In Somn. Scipion. Lib. 1. Cap. 6. hinc τὸ ἐν passim Damascio “ἀπειρον, ἀπερίληφτον, ἀπερίληπτον, & Socrates in Philebo, unum finito æque ac infinito præponit, tanquam utroque majus.

4 Καὶ ἄνω χῆματος ἄρα] Si τὰ πῆρα tolle, τὸ χῆμα destruas. “τὸ χῆμα ἐστὶν ἢ ἐπιφάνεια ἢ ἀεὶ ἀρχὴ τῆ σῶματος. Stob. Eclog. Physic. hinc corporibus finitis tantum competit non autem uni, videtis Aristotelem de Xenophané Zenone & Gorgia. Cap. 4. Erant tamen quidam orientis populi, qui Deum non omni Schemate destitutum esse vellent, de quibus alibi agemus. Damascius fol. 224. Quærit πὶ τὸ χῆμα νοητῶν, & respondet “πῶ δὲ ὅλης ἀεὶ ἀρχῆων “εἶναι τῆς ἐστίας, καὶ ἢ ὁ τῶς αὐτοπερί-
E χαρῶν

μετέχει. Πῶς; ¹ Στρογγύλον γέ πρ ἐπὶ τῷτο, ἔ' ἂν τὰ ἐχράτα πρ-
ταχῆ δὸπο ἔ' μέσθ ἴσον ἀπέχη. Ναί. Καί μὲν εὐθύ γε, ἔ' ἂν τὸ μέ-
σον ἀμφοῖν τῶν ἐχράτων ἐπίπεσθαι ἦ. Οὕτως. Οὐκ ἔν μέρη ἂν ἔχει
τὸ ἐν, καὶ πολλ' ἂν εἴη, εἴτ' εὐθεῖα ὀχήματος, εἴτε περιφερῆς μετέ-
χει; Πάνυ μὲν ἔν. Οὔτε ἄρα εὐθύ, ἔτε περιφερῆς ἐστίν, ἐπέπερ ἔδὲ
μέρη ἔχει. Ορθῶς. Καί μὲν τοῖστων γε ὄν, ἔδαμῆ ἂν εἴη, ἔτε γάρ
ἐν ἄλλω, ἔτε ἐν ἑαυτῷ εἴη. Πῶς δῆ; Ἐν ἄλλω μὲν ἐν, κύκλω πρ
ἂν περιέχοιτο ἕτω σκείνη, ἐν ᾧ ἂν εἴη, καὶ πολλαχῆ ἂν αὐτὸ ἀπιοι-
το πολλοῖς τῆ δὲ ἐνός τε καὶ ἀμερῆς καὶ κύκλου μὴ μετέχοντος
ἀδιώατον πολλαχῆ κύκλω ἀπιοιταί. Ἀδιώατον. Ἀλλὰ μὲν αὐ-
τόγε ἐν ἑαυτῷ ὄν, ² καὶ ἑαυτὸ εἴη περιέχον, ὄν ὅσθ ἄλλο, ἢ αὐ-
τὸ, εἴπερ καὶ ἐν ἑαυτῷ εἴη ἐν τῷ γάρ τι εἶναι μὴ περιέχοντι
ἀδιώατον. Ἀδιώατον γάρ. Οὐκ οὐκ ἕτερον μὲν ἂν τι εἴη αὐτὸ τὸ
περιέχον, ἕτερον δὲ τὸ περιεχόμενον; ἔ γάρ ὅλον γε ἀμφοῖν ταυ-
τὸν ἄμα περιέσεται καὶ ποιήσει, καὶ ἔτω τὸ ἐν ὅσθ ἂν εἴη ἐπὶ ἐν,
ἀλλὰ δύο. Οὐ γάρ οὐκ. Οὐκ ἄρα ἐπὶ πρ τὸ ἐν, μήτε ἐν ἑαυτῷ
μήτε ἐν ἄλλω ἐνόν. Οὐκ ἔστιν. Ὅρα δῆ, ἔτως ἔχον, εἰ οἶόν τε εἶπ
ἐστῖναι, ἢ κινεῖσθαι. Τί δῆ γάρ ἔ; Ὅτι κινεῖσθαι πρ, ³ ἢ φέροιτο,
ἢ ἀλλοιοῖτο ἂν αὐτὰ γάρ μόναι κινήσεις. Ναί. Ἀλλοιοῖσθαι δὲ
τὸ ἐν ἑαυτῷ, ἀδιώατόν πρ ἐν ἐπὶ πρ εἶναι. Ἀδιώατον. Οὐκ
ἄρα κατ' ἀλλοίωσιν γε κινεῖται. Οὐ φαίνεται. Ἀλλ' ἄρα τῷ φέ-
ρεσθαι; Ἰσως. Καί μὲν, εἰ φέροιτο τὸ ἐν, ἦτοι ἐν τῷ αὐτῷ ἂν
περιφερόιτο κύκλω, ἢ μεταλλάττοι χώραν ἕτεραν ἐξ ἕτερας. Ἀ-
νάγκη. Οὐκ οὐκ, κύκλω μὲν περιφερόμενον, ὅτι μέσου βεθεκέ-
ναι ἀνάγκη, καὶ τὰ περὶ τὸ μέσον φερόμενα ἄλλα μέρη ἔχου
ἑαυτοῦ; ᾧ δὲ μήτε μέσου, μήτε μερῶν προσήκει, τίς μηχανὴ τῷ-
το κύκλω ποτὲ ὅτι τῷ μέσου ἐνεχθῆσθαι; Οὐδεμία. Ἀλλὰ δῆ
χώραν ἀμείσον ἄλλοτ' ἄλλοθι γίνεσθαι, καὶ οὕτω κινεῖται; Εἴ-

“ γρηφῆ ἔσκει. Sic ex illorum sen-
tentia respondet, qui nec Deum si-
ne forina esse volebant.

1 Στρογγύλον γέ πρ ἐπὶ τῷτο &c.]
Cicero de Natura Deor. Lib. 2.
Cumque duae formae praestantes sint, ex
solidis globus, (sic enim σφαῖρας inter-
pretari placet) ex planis autem circulus
aut orbis, qui κύκλω graece dicitur, his
duabus formis consistit solis, ut omnes ear-
um partes sint inter se simillimae, a me-

diocque tantum absit extremitas, quantum
idem a summo.

2 Καὶ ἑαυτὸ εἴη περιέχον] Lego καὶ
ἑαυτὸ εἴη περιέχον, quam lectionem
ipse contextus efflagitat.

3 ἢ φέροιτο, ἢ ἀλλοιοῖτο ἂν αὐτὰ γάρ
μῆσθαι κινήσεις.] Galenus primum mo-
tus genus vocat τῷ τοπικῷ κινήσει,
secundum vero τῷ φυσικῷ. Unum
est immobile ex sententia Parmeni-
dis & Melissi; tale nuncupatur a Par-

Par-

rectæ. Cur? Rotundum nimirum est, cujus extrema a medio æqualiter distant. Etiam. Rectum vero, cujus medium utrique extremo e regione est. Sic est. Nonne partibus constaret unum, si vel rectæ, vel rotundæ figuræ esset particeps? Omnino quidem. Igitur neque rectum est unum, neque circulare, cum partium sit expers. Recte. At vero si tale sit, nusquam esset, nam nec in se ipso, nec in alio esset. Quamobrem? Si quidem in alio esset, circulo ab eo comprehenderetur in quo esset, multisque locis tangeretur: Unum autem partium, nec non circularis figuræ expers, multis locis circulo tangi non potest. Non potest. At si ipsum in se ipso esset, se ipsum etiam contineret, cum non aliud sit quam ipsum, siquidem in se ipso esset, nihil enim potest esse in aliquo, quin ab eo, in quo est, contineatur. Non potest. Nonne aliud esset quod contineret, aliud vero, quod contineretur? non enim idem totum utraque hæc simul pateretur & ageret, adeoque unum non amplius unum, sed duo esset. Non sane esset. Nusquam igitur est unum, si nec in se sit, nec in alio. Nusquam. Vide quæso, num unum ita comparatum stare possit aut moveri. Quidni possit? Quandoquidem, quodcumque movetur, vel fertur vel alteratur, hæc enim sola sunt motus genera. Certe. Quod si vero unum a se ipso alteretur, jam non unum esse potest. Non potest. Itaque non movetur alteratione. Non, ut apparet. Numquid ergo latione? Fortassis. At vero unum si ferretur, vel in eodem circulo circumferretur, vel alium cum alio locum commutaret. Necessè est. Nonne quod circulo circumfertur, in medio firmum stare debet, aliasque sui partes habere, quæ circa medium volvuntur? Cui vero nec medium, nec pars ulla competit, quomodo illud cogitari potest circulo circa medium ferri? Nullo modo. At si locum commutet, numquid alibi fit, atque ita movetur.

Parmenide in verbis quos adfert Simplicius in Libr. 1. pag. 9. Aristotel Natural. Auscultation, quosque sine dubio in mente habuit Sextus Empyricus Pyrrhon. Hypothes. Lib. 3. Cap. 8. ubi περί μὴ κινήσεως tres discrepantes refert opiniones. Ita vero canit Parmenides apud Simplicium

“ Αὐτίς ἀκίνητον μεγάλων ἐὸ πείρασι
“ διομένων

“ Ἐστὶ ἀναρχον, ἀπαιετον, ἐπι γίνεσις
“ καὶ ὄλεθρον

“ Τῆδὲ μέγ’ ἐπ’ ἀλλήλοισιν, ἀπαιεσι δὲ
“ πείσεσι ἀληθῆσι.

Addit jam rationem Parmenides cur unum sit immobile

“ Οὕτως ἐμπυδι αὐθι μέγ’, κραττηρὴ γδ
“ ἀνάγκη

“ Πείρατ’ ἐὸ διομοίωσιν ἔχει, τὸ μὴ
“ ἀμφίσι ἰεργά.

πέρ γε δή. Οὐκ ἔν εἶμαι μὲν πρᾶ ἐν τινι αὐτῷ, ἀδύνατον ἐφάνη; Ναί, Ἄρ' ἔν γίγνεται ἐπὶ ἀδυνατώτερον; Οὐκ ἐνοῶ ὅπῃ. Εἰ ἐν τῷ γίγνεται, ὅσα ἀνάγκη μῆτέπω ἐν σκένῳ εἶναι, ἐπὶ ἐγγιστόμῃον, μῆ τί τι ἔξω σκένῳ παντῶ πασιν, ἔπερ ἤδη ἐγγίγνε; Ἀνάγκη. Εἰ ἄρα τί ἄλλο πείσει, τῆτο σκένῳ ἂν μόνον πάσχοι, ἔ μέρη εἴη· τὸ μὲν γὰρ ἂν τι αὐτῷ, ἤδη ἐν σκένῳ, τὸ δὲ ἔξω εἴη ἅμα, τὸ δὲ μὴ ἔχον μέρη, ἔχ' οἷόν τε πρᾶ ἔσται πρόπω ἔδενι ὅλον ἅμα μῆτε ἐντὸς εἶναι πινός, μῆτε ἔξω. Ἀληθῆ. Οὐ ᾗ μῆτε μέρη εἴσι, μῆτε ὅλον πωγχανεὶ ὄν, ἔ πολὺ ἐπὶ ἀδυνατώτερον ἐγγίγνεται πρᾶ; μῆτε κατὰ μέρη, μῆτε ὅλον ἐγγιστόμῃον; Φαίνεται. Οὐτ' ἄρα ποιῖον, ἔ ἐν τῷ γίγνεται, χωρὰν ἀλλάττει, ἔτε ἐν τῷ αὐτῷ περὶ φερόμῃον, ἔτε ἀλλοιζόμενον. Οὐκ εἴοικε. Κατὰ πᾶσαν ἄρα κίνησιν τὸ ἐν ἀκίνητον. Ἀκίνητον. Ἀλλὰ μὲν καὶ εἶναι γε φαμέν ἐν τινι αὐτῷ ἀδυνατῶν. Φαμέν γάρ. Οὐδ' ἄρα ποτὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἐστὶ. Τί δή; Ὅτι ἤδη ἂν ἐν σκένῳ εἴη, ἐν ᾧ τῷ αὐτῷ ἐστὶ. Πάνυ μὲν ἔν. Ἀλλ' ἔπε ἐν ἑαυτῷ, ἔτε ἐν ἄλλῳ οἷόν τε ἦν αὐτῷ ἐν εἶναι. Οὐ γὰρ ἔν. Οὐδέποτε ἄρα ἐστὶ τὸ ἐν ἐν τῷ αὐτῷ. Οὐκ εἴοικεν. Ἀλλὰ μὲν τότε μῆδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ὄν, ἔτε ἡσυχίαν ἀγει, ἔτε ἔσηκεν. Οὐ γὰρ οἷόν τε. Ἐν ἄρα, ὡς εἴοικεν, ἔτε ἔσηκεν, ἔτε κινεῖται. Οὐκοῦν δὴ φαίνεται γε. Οὐδὲ μὲν ταυτὸν γε ἔτε ἑτέρῳ, ἔτε ἑαυτῷ ἔσται, ἔδ' αὐ ἑτέρῳ ἔτε αὐτῷ, ἔτε ἑτέρῳ ἂν εἴη. Πῆ δὴ; Ἐτερον μὲν πρᾶ ἑαυτῷ ὄν, ἐνός ἑτερον ἂν εἴη, ἔ ὅσα ἂν εἴη ἐν. Ἀληθῆ. Καὶ μὲν ταυτὸν γε ἑτέρῳ ὄν σκένῳ ἂν εἴη, αὐτὸ δ' ὅσα ἂν εἴη, ὡς ἐδ' ἂν ἔτως εἴη, ὅπερ ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἑτερον ἐνός. Οὐ γάρ οὐκ. Ταυτὸν μὲν ἄρα ἑτέρῳ, ἢ ἑτέρῳ ἑαυτῷ ἔκ ἔσται; Οὐ γάρ. Ἐτερον δὲ γε ἑτέρῳ ἔκ ἔσται, ἔως ἂν ἦ ἐν. Ὁ γὰρ ἐνὶ πρῶσῃ ἑτέρῳ πινός εἶναι, ἀλλὰ μόνῳ ἐπ-

I Τὸ ἐν ἄρα, ὡς εἴοικεν, ἔτε ἔσηκεν, ἔτε κινεῖται] De Zenone ita refert Aristoteles Lib. de Xenophane, Zenone & Gorgia Cap. 3. "Τὸ δὲ ταῦτον ὄν ἐν τῷ Θεῷ εἶναι λέγει, ἔτε κινεῖται." "ἔτε κινεῖται εἶναι." ἀκίνητον μὲν γὰρ ἔτε εἶναι τὸ μὴ ὄν. ἔτε γὰρ αὐτῷ αὐτὸ ἑτερον, ἔτε σκένῳ ἔτε ἄλλο ἔλθειν. κινεῖται ᾗ τὸ πλείον ὄντα ἐνός, ἔτερον γὰρ ἐπὶ ἑτερον δαίν κινεῖται. Εἰ γὰρ ἔτε τὸ μὴ ὄν, ἔδεν ἂν κινεῖται." "ἔτερον." Τὸ γὰρ μὴ ὄν ἐδὲν ὄντα εἶναι. Εἰ δὲ ἔτε ἄλλο ἔτε μὴ ὄντα, πλείον αὐτῷ εἶναι ἐνός. Διὰ ταῦτα δὴ κινεῖται ᾗ ὄν τὰ δύο ἔτε πλείον ἐνός, ἔτε μὲν γὰρ ἀκίνητος εἶναι

τὸ ἐδεν. Τὸ ᾗ ἐπὶ ἀπεμείν, ἔτε κινεῖται. Hinc fallitur Cardinalis Bessarion Lib. 2. in Calymniator Platonis ita scribens. Sed distidebam in eo Parmenides & Xenophanes; hic enim id, quod tunc ita pr. valet, ut nunquam moveri possit, quietum etiam esse negabat, quod facere etiam videtur Plato in primo supposito. Tribuit hic Cardinalis Xenophani, quod illi nunquam in mentem venit; idem Aristoteles eodem libro docet, Xenophanem unum statuisse. "ἔτερον πλείον κινεῖται ἀκίνητος. Neque Platoni talis unquam stetit sen-

Si quidem ita? Nonne unum esse in aliquo, impossibile visum est? Etiam. Numquid tanto magis impossibile est, id fieri in aliquo? Non intelligo quomodo. Si quid in aliquo fit, necesse est nondum in illo penitus esse, siquidem adhuc in eo continue fiat: nec tamen prorsus extra illud, quandoquidem jam in eo fiat? Necesse est. Si itaque hoc alii cuiquam accideret, illi sane accideret, quod partibus constaret, tum enim alia ejus pars in eo, alia vero extra id esse posset: quod vero nullis partibus constat, nunquam totum in aliquo, aut extra esse poterit. Quod vero nec ullis partibus constat, nec totum est, nonne id multo minus in aliquo fieri potest? cum nec per partes, nec qua totum fieri possit. Ita videtur. Ergo nec aliquo eundo, nec ut in aliquo fiat, locum mutat unum, nec dum in eodem circumfertur, alteratur. Non videtur. Omni ergo motus genere immobile est unum. Immobile. At præterea diximus, quod unum non possit esse in aliquo. Diximus. Nunquam ergo in eodem est. Quamobrem? Quoniam jam in illo esset, in quo eodem est. Maxime. Sed nec in se ipso, nec in alio poterat esse unum. Non sane. Nunquam ergo unum est in eodem, neque quietem agit, neque stat. Non enim potest. Unum itaque, ut videtur, nec stat nec movetur. Non sane videtur. Nec insuper sibi, vel alteri erit idem, nec vicissim alterum, vel a se, vel ab alio. Qui ita? Si enim a seipso foret alterum, alterum esset ab uno, quo ipso jam non esset unum. Vera dicis. Sin vero alteri sit idem, illud esset, non vero ipsum unum, adeo ut nec hoc modo esse possit unum, sed alterum ab uno. Non sane. Quod si quidem idem sit alii, nonne alterum erit a se? Non potest esse. Alterum vero ab altero non erit, dum sit unum. Non enim convenit uni, alteri esse ab aliquo, sed soli illi quod alte-

sententia; Xenophanes cum Parmenide τὸ ἐν dicebat esse ἀκίνητον, & eodem modo de immobilitate unius, quo de ceteris ejus affectionibus disputabat: nec moveri dicebat nec stare, nec finitum esse nec infinitum, nec simile nec dissimile, & sic de ceteris, quod etiam faciebat Parmenides: Hoc ex Theophrasto docet Simplicius in Libr. 1. Natural. Aufcultat. Aristotel. fol. 5. "Μίαν δὲ πᾶσι θεοῦ, ἥτοι ἐν τῷ ἐν τῷ πᾶσι, καὶ ἐπὶ πεπερασμένον, ἐπὶ ἀπειρον, ἐπὶ κωλύ-

μῶν ἔτι ἡμέων, Ζενοφάνην τὸ Κολοφώνιον, τὸ Παρμενίδε διδασκαλον, ἰσοπίησιν, φησὶ ὁ Θεοφραστος. Sed tamen unum esse infinitum, sibi semper simile, & immobile, docuisse Xenophanem, Auctor est Aristoteles Cap. 1. & 2. Libr. de Xenophane Zenoné & Gorgia; unde in iis non a Parmenide dissentit.

3 Οὐ γὰρ ἐνὶ αὐτοῦ κεί, ἐπὶ τῷ πᾶσι ἴ-
 ναυ &c.] Vide nos supra. Dicunt Platonici "Τὸ ἐν παντί ἄμει ἐπὶ τῷ ἴσῳ."
 "Πᾶς ὡς ἐὶν ὁμοίτητι τῷ ὁρατῷ καὶ ἀνο-
 μιστητι.

ρω ἑτέρου, ἄλλω δὲ ἕδενί. Ορθῶς. Τῷ μὲν ἄρα ἐν εἶναι, οὐκ ἔσται ἕτερον, ἢ οἶει; Οὐ δῆτα. Ἀλλὰ μὲν, εἰ μὴ τῷ, ἔχ' ἑαυτῷ ἔσται, εἰ δὲ μὴ αὐτῷ, ἔδ' αὐτὸ αὐτὸ δὲ μηδαμῇ ὄν ἕτερον, ἕδενός ἔσται ἕτερον. Ορθῶς. Οὐδὲ μὲν ταυτὸν ἑαυτῷ ἔσται. Πῶς δ' ἔ; Οὐχ' ἤπερ τοῦ ἐνός φύσις, αὐτὴ δὴ πρὸς καὶ τοῦ ταυτέ; Τί δῆ; Οἱ οὐκ ἐπειδὴν ταυτὸν γνήσιον τῷ τί, ἐν γίγνεται. Ἀλλὰ τί μὲν; Τοῖς πολλοῖς ταυτὸν γενόμενον, πολλὰ ἀνάγκη γίγνεται, ἀλλ' ἔχ' ἐν. Ἀληθῆ. Ἀλλ' εἰ τὸ ἐν καὶ τὸ ταυτὸν μηδαμῇ διαφέρει, ὅποτε τι ταυτὸν ἐγίγνετο, αἰεὶ ἂν ἐν ἐγίγνετο, καὶ ὅποτε ἐν, ταυτὸν. Πάνυ γε. Εἰ ἄρα τὸ ἐν ἑαυτῷ ταυτὸν ἔσται, ἔχ' ἐν ἑαυτῷ ἔσται, καὶ ἕτως ἐν ὄν, ἔχ' ἐν ἔσται. Ἀλλὰ μὲν τῷ τὸ ἀδύνατον. Ἀδύνατον ἄρα καὶ τῷ ἐνί, ἢ ἑτέρου ἕτερον εἶναι, ἢ ἑαυτῷ ταυτὸν. Ἀδύνατον. Οὕτω δὲ ἕτερόν γε, ἢ ταυτὸν τὸ ἐν, ἔτ' ἂν αὐτῷ, ἔτ' ἂν ἑτέρῳ εἴη. Οὐ γὰρ οὐκ. Οὐδὲ μὲν ὅμοιον πῶς ἔσται, ἔδ' ἀνόμοιον, ἔθ' ἑαυτῷ, ἔθ' ἑτέρῳ. Τί δῆ; Οἱ τὸ ταυτὸν πρὸς ὑπερῆς, ὅμοιον. Ναί. Τοῦ δὲ γε ἐνός χωρὶς ἐφάνη τῷ φύσιν τὸ ταυτὸν. Ἐφάνη γάρ. Ἀλλὰ μὲν εἴτι πέποιθε, χωρὶς τοῦ ἐν εἶναι, τὸ ἐν, πλείω ἂν εἶναι πέποιθοι, ἢ ἐν, τῷ δὲ ἀδύνατον. Ναί. Οὐδαμῶς ἐστὶν ἄρα ταυτὸν ὑπερῆς εἶναι τὸ ἐν, οὔτε ἄλλω, ἔτε ἑαυτῷ. Οὐ φαίνεται. Οὐδὲ ὅμοιον ἄρα δυνατὸν αὐτὸ εἶναι, ἔτε ἄλλω ἔτε ἑαυτῷ. Οὐκ ἔοικεν. Οὐδὲ μὲν ἕτερόν γε πέποιθεν εἶναι τὸ ἐν, καὶ γὰρ ἕτω πλείω ἂν πέποιθοι εἶναι, ἢ ἐν. Πλείω γάρ. Τὸ γε μὲν ἕτερον ὑπερῆς ἢ ἑαυτοῦ, ἢ ἄλλω, ἀνόμοιον ἂν εἴη ἢ ἑαυτῷ, ἢ ἄλλω, εἴπερ τὸ ταυτὸν ὑπερῆς, ὅμοιον. Ορθῶς. Τὸ δὲ γε ἐν, ὡς ἔοικεν, οὐδαμῶς ἕτερον ὑπερῆς, ἕδαμῶς ἀνόμοιον ἐστὶν, ἔτε ἑαυτῷ, ἔτε ἑτέρῳ. Οὐ γὰρ οὐκ. Οὔτε ἄρα ὅμοιον, ἔτε ἀνόμοιον ἔθ' ἑτέρῳ, ἔτε ἑαυτῷ ἂν εἴη τὸ ἐν. Οὐ φαίνεται.

Καὶ μὲν τοῖσδε τῷ ὄν, ἔτε ἴσων, ἔτε ἀνίσων ἔσται, ἔτε ἑαυτῷ, ἔτε ἄλλω. Πῆ δῆ; ἴσων μὲν ὄν, τῶν αὐτῶν μέτρων ἔσται ἕκαστος, ὡς ἂν ἴσων ᾖ. Ναί. Μείζον δὲ πρὸς ἢ ἐλάττω ὄν, οἷς μὲν ἂν συμμετρὸν ᾖ, τῶν μὲν ἐλαττόνων πλείω μέτρα ἔξει, τῶν δὲ μειζόνων ἐλάττω. Ναί. Οἷς δ' ἂν μὴ συμμετρὸν, τῶν μὲν μικροτέρων, τῶν δὲ μειζόνων μέτρων ἔσται. Πῶς γὰρ ἔ; Οὐκ ἔν

“μοιότητι. Et omnia extra unum, seu cantur, πρὸς μὴ ἐν. Damascius πρὸς Ἀπαλλῶν, Parmenidi in sequentibus vocat fol. 267. “Οὐκ ἔν δὲ ἀπὸρρητόν, πῶς

rum est ab alio, sed nulli alii. Recte. Eò ergo, quod unum est, non erit alterum. Anne putas? Non certe. Atqui si non ab illo, nec a se ipso alterum erit. Sin autem non a se ipso, nec erit ipsum: ipsum autem cum profus non sit alterum, a nullo erit alterum. Recte. Nec tamen idem sibi ipsi erit. Quidni? Nonne quæ est *unius* natura, eadem etiam est ipsius *ejusdem*. Quare? Quoniam non, dum aliquod fit idem cum aliquo, unum efficitur. Sed quid ergo? Quod idem fit cum multis, id multa, non unum, fieri necesse est. Verum est. At si *unum* & *idem* nihil discreparent, quotiescunque aliquid *idem* fieret, toties etiam *unum* fieret, & quoties *unum*, toties *idem*. Et maxime quidem. Si igitur unum sibi met ipsi *idem* fuerit, non *unum* sibi met ipsi erit, atque adeo quod unum est, non erit unum. Sed hoc quidem fieri nequit. Hinc itaque unum neque alterum potest esse ab alio, nec idem cum se ipso. Non potest. Sic ergo nec secum, nec cum alio esset *idem*, nec *alterum* aut a se ipso, aut ab alio. Non profecto. Neque vero simile erit alicui, neque dissimile, nec sibi nec alii. Cur? Quia simile est, cui idem quid accidit. Certe. *Idem* vero se junctum esse ab uno natura sua, visum est. Visum est. Veruntamen, si quid uni accideret, præter id quod unum est, jam plura esse contingeret, quam unum. Id autem fieri non potest. Non profecto. Nunquam ergo accidit uni, ut idem sit vel secum, vel cum alio. Non videtur. Ergo nec simile aut sibi met ipsi, aut alteri esse potest. Non videtur. Neque tamen alterum esse potuit unum: ita enim plura esse contingeret quam unum. Plura sane. Quod autem alterum fit, vel a se, vel ab alio, id etiam dissimile, vel sibi met ipsi, vel alteri efficitur, siquidem quod *idem* esse recipit, simile fiat. Recte. Unum autem, uti visum, cum nunquam fiat alterum, nullo etiam modo dissimile est nec sibi, nec alteri. Non sane. Neque igitur simile, nec dissimile esset unum, nec sibi, nec alii. Non, ut videtur.

At vero cum tale sit, nec æquale, nec inæquale erit, nec sibi nec alii. Quomodo vero? Si quidem æquale fuerit, tot mensuris constabit, quot id constat, cui æquale fuerit. Certe. Quod autem majus vel minus est iis, quibuscum eadem mensura esse deberet, minoribus quidem plurimum, majoribus autem pauciorum mensurarum erit. Quidni? Nonne

“ ἡ αὐτὴ ἰσότης εἶναι αὐτὸν ἐν τῇ ἑαυτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις; ἢ μὴ τῶν ἐν ἑαυτοῦ ἰσότης ἐστὶν, “ ἢ ἐν ἑαυτοῦ, ἢ ἢ ἐν τοῖς ἄλλοις ἰσότης ἐστὶν
 “ τοῖς ἄλλοις; ἢ μὴ τῶν ἐν ἑαυτοῦ ἰσότης ἐστὶν, “ ὁλοῦντος.

im-

ἀδιώατον τὸ μὴ μετέχον τοῦ αὐτοῦ, ἢ μέτρων τῶν αὐτῶν εἶναι, ἢ ἄλλων ὀντινωσιῶ τῶν αὐτῶν; Ἀδιώατον. Ἴσον μὲν ἄρα οὐτ' ἂν ἐαυτῷ, ἔτε ἄλλω εἴη, μὴ τῶν αὐτῶν μέτρων ὄν. Οὐκ οὖν φαίνεται γε. Ἀλλὰ μὲν πλεονόντων γε μέτρων ὄν, ἢ ἐλαττόνων, ὅσων περ μέτρων, τοσούτων καὶ μερῶν ἂν εἴη, καὶ ἕτως αὐτὸς κέτι ἐν ἕσται, ἀλλὰ τοσαῦτα, ὅσα περ καὶ τὰ μέτρα. Ὁρθῶς. Εἰ δέ γε ἐνὸς μέτρου εἴη, ἴσον ἂν γίνοιτο τῷ μέτρῳ. Τοῦτο δὲ ἀδιώατον ἐφάνη, ἴσον τῷ αὐτῷ εἶναι. Ἐφάνη γάρ. Οὐτε ἄρα ἐνὸς μέτρου μετέχον, οὔτε πολλῶν, ἔτε ὀλίγων, ἔτε τοπαράπαν τοῦ αὐτοῦ μετέχον, οὔτε ἐαυτῷ ποτε, ὡς εἴκεν, ἕσται ἴσον, οὔτε ἄλλω, οὐδ' αὐτὸ μείζον, οὐδὲ ἐλαττον, οὔτε ἐαυτοῦ, ἔτε ἕτερος. Παντάπασιν μὲν οὖν ἕτω.

Τί δέ; πρεσβύτερον, ἢ νεώτερον, ἢ πῶς αὐτῷ ἡλικίαν ἔχει τὸ ἐν δεξιῇ τῷ δευατῶν εἶναι; Τί δὴ γὰρ ἔ; Ὅτι παρ' ἡλικίαν μὲν πῶς αὐτῷ ἔχον, ἢ ἐαυτῷ, ἢ ἄλλω ἰσότητι χρόνου, καὶ ὁμοίότητι μετέχει, ὡν ἐλέγομεν ἔμετῆναι τῷ ἐνί, ἔτε ὁμοίότητι, ἔτε ἰσότητι. Ἐλέγομεν γὰρ οὖν. Καὶ μὲν, καὶ ὅτι αὐτομοιότητος τε, καὶ ἀνισότητι οὐ μετέχει, καὶ τοῦτο ἐλέγομεν. Πάνυ μὲν ἔν. Πῶς οὖν οἷόν τε ἕσται πινος ἢ πρεσβύτερον, ἢ νεώτερον εἶναι, ἢ πῶς αὐτῷ ἡλικίαν ἔχειν τῷ, πῆσται ὄν; Οὐδαμῶς. Οὐκ ἄρ' ἂν εἴη νεώτερον γε, ἔδὲ πρεσβύτερον, ἔδὲ τ' αὐτῇ ἡλικίαν ἔχον τὸ ἐν, ἔτε αὐτῷ, ἔτε ἄλλω. Οὐ φαίνεται. Ἄρ' ἔν ἔδὲ ἐν χρόνῳ τοπαράπαν διώατ' ἂν εἶναι τὸ ἐν, εἰ πῆσται εἴη; ἢ οὐκ ἀνάγκη, εἰάν τι ἢ ἐν χρόνῳ, αἰεὶ αὐτὸ αὐτῷ πρεσβύτερον γίνοιτα; Ἀνάγκη. Οὐκ ἔν τότε πρεσβύτερον, αἰεὶ νεώτερος πρεσβύτερον; Τί μὲν; Τὸ πρεσβύτερον ἄρα ἐαυτῷ γιγνώσκον, (ἢ νεώτερον ἐαυτῷ ἀμα γίνοι), εἴπερ μέλλει ἔχειν, ὅτε πρεσβύτερον γίνοι). Πῶς λέγεις; Ὡς. Διάφορον ἕτερον ἕτερος ἔδεν δὲ γίνοιτα, ἢ δὴ ὄντος διαφόρου, ἀλλὰ ἔ μὲν ἢ δὴ ὄντος ἢ δὴ εἶναι, ἔ ἢ γερονότος γερονέναι, ἔ ἢ μέλλοντος μέλλειν. ἔ ἢ γιγνώσκον, ἔτε γερονέναι, ἔτε μέλλειν, ἔτε εἶναι πῶς τὸ διάφορον, ἀλλὰ γίνοιτα καὶ ἄλλως ἔκ εἶναι. Ἀνάγκη γάρ. Ἀλλὰ μὲν τότε πρεσβύτερον διαφορότης νεώτερος ἐστὶ καὶ ἔδενός ἄλλω. Ἐστὶ γάρ. Τὸ ἄρα πρεσβύτερον ἐαυτῷ γιγνώσκον, ἀνάγκη καὶ νεώτερον ἀμα ἐαυτῷ γίνοιτα. Εἴκεν. Ἀλλὰ μὲν καὶ μήτε πλεῖον ἐαυτῷ χρόνον γίνοιτα, μήτ' ἐλάττω, ἀλλὰ τ' ἴσον χρόνον καὶ γίνοιτα ἐαυτῷ καὶ εἶναι, καὶ γερονέναι καὶ μέλλειν ἕσται. Ἀνάγκη γὰρ ἔν καὶ ταῦτα. Ἀνάγκη ἄρα

impossibile est, quod non *ejusdem* est particeps, aut earundem cum aliquo mensurarum esse, aut alia quæcunque eadem admittere? Impossibile est. Neque igitur sibi, neque alii erit æquale, si non earundem sit mensurarum. Non profecto videtur. At vero, si plurium, si pauciorum sit mensurarum, quot mensuris, tot partibus etiam constabit, atque adeo rursus non erit unum, sed totidem, quot ejus sunt mensuræ. Recte. Sin autem unius mensuræ esset, æquale esset illi mensuræ: sed jam visum est unum non posse esse alicui æquale. Visum sane. Neque ergo unius est mensuræ unum, neque multarum, nec paucarum, neque, dum nullatenus *idem* recipit, nec sibi met ipsi, uti visum, æquale erit, nec alii, nec vicissim majus, aut minus, neque se ipso, neque alio. Ita est omnino?

Quid vero? Seniusne an junius fieri posse aliquo unum videtur, aut *ejusdem* ætatis esse? Quidni? Si enim *ejusdem* ætatis esset, si secum ipso, si cum alio, æqualitatem temporis, & similitudinem participaret, quas tamen unum non participare, in confesso est. Sic est. At vero hoc etiam inter nos convenit, quod nec inæqualitatis, nec dissimilitudinis sit particeps. Convenit omnino. Si ergo tale sit unum, quomodo tum vel senius, vel junius, vel *ejusdem* ætatis cum aliquo esse poterit? Nullo modo. Neque igitur junius, neque senius, neque *ejusdem* ætatis esset unum. nec secum ipso, nec cum alio. Non videtur. Nonne itaque nec in tempore ullo poterit esse unum, si tale sit? Anne enim necesse est, id, quod in tempore est aliquo, semet ipso semper fieri senius? Necesse est. Nonne autem, quod senius est, juniore semper est senius? Quid tum? Quod itaque se ipso fit senius, idem insimul & se ipso fit junius, si quid habere velit, quo fiat senius. Quomodo dicis? Hoc modo. Non debet unquam aliud ab alio fieri diversum, quando jam est diversum, sed jam esse diversum ab eo, quod est diversum, ab eo autem quod fuit, fuisse, & quod futurum est, futurum esse: ab eo vero quod fit diversum, nec fuisse debet, nec futurum esse, sed fieri, & non secus. Necesse est. At vero, quod senius est, differt a juniore, & a nullo alio. Differt. Ergo, quod se ipso fit senius, idem etiam se ipso junius fieri necesse est. Videtur. Quin etiam nec longiori tempore se ipso fieri debet, nec breviori, sed æquali tempore sibi met ipsi, fieri, & esse, & fuisse, & futurum esse. Necessaria enim hæc sunt. Necesse itaque

ἔστιν, ὡς εἴκοιεν, ὅσα γε ἐν χρόνῳ ἐστὶ, καὶ μετέχει τῶν ποιῶν, ἕκαστον αὐτῶν πλὴν αὐτῶν τε αὐτῶ ἡλικίας ἔχειν, καὶ πρεσβυτέρον τε ἑαυτῷ ἄμα καὶ νεώτερον γίγνεται. Κωιδιωεύει. Ἀλλὰ μὲν τῶν γε ἐν τῷ ποιῶν παθημάτων εἰδὲν μετῶν. Οὐ γὰρ μετῶν. Οὐδὲ ἄρα χρόνος αὐτῶν μέτεστιν, εἰδὲν ἐστὶν ἐν τινὶ χρόνῳ. Οὐκ ἔστι δὲ, ὡς γε ὁ λόγος εἶρε. ² Τί ἐν; Τὸ ἦν, ἔτε γέγονε, καὶ τὸ ἐγένετο, καὶ χρόνος μέτεστιν δοκεῖ σημαίνειν τὸ ποτὲ γεγονότος; Καὶ μάλα. Τί δὲ; Τὸ ἔσται, καὶ τὸ γνησεται, καὶ τὸ γνηθήσεται, καὶ τὸ ἐπειτα, καὶ μέλλοντος; Ναί. Τὸ δὲ δὴ ἐστὶ, καὶ τὸ γίγνεται, καὶ τὸ νῦν παρόντος; Πάνυ μὲν οὐ. ³ Εἰ ἄρα τὸ ἐν μηδαμῇ μηδενὸς μετέχει χρόνου, εἴτε ποτὲ γέγονεν, εἴτε ἐγένετο, οὐτ' ἦν ποτε, οὐτε νῦν γέγονεν, εἴτε γίγνεται, εἴτε ἐστὶν, εἴτε ἐπειτα γνησεται, εἴτε γνηθήσεται, εἴτε ἔσται. Ἀληθέςτατα. Ἐστὶν ἔν, ἐστίας ὅπως ἂν τι μεταξὺ ἄλλως, ἢ κατὰ τῶν π; Οὐκ ἔστιν. ⁴ Οὐδαμῶς ἄρα τὸ ἐν ἐστίας μετέχει. Οὐκ εἴκοιεν. Οὐδαμῶς ἄρα ἐστὶ τὸ ἐν. Οὐ φαίνεται. Οὐδὲ ἄρα ἔτως ἐστὶν, ὡς τε ἐν εἶναι, εἴη γὰρ ἂν ἦδη ὄν, καὶ ἐστίας μετέχον· ἀλλ', ὡς εἴκοιεν, τὸ ἐν εἴτε ἐν ἐστὶν, εἴτε ἐστὶν, εἴ δὲ τῶν ποιῶν λόγῳ πιστεύειν. Κωιδιωεύει. Ο δὲ μὴ ἐστὶ, τῶν π μὴ ὄντι, εἴη ἂν π, ἢ αὐτῶν, ἢ αὐτῶν; Καὶ πῶς; ⁵ Οὐδὲ ἄρα ὀνομά ἐστιν αὐτῶν, εἰδὲ λόγος, εἰδὲ πῶς ἐπισημη, εἰδὲ αἰσθησις, εἰδὲ δόξα. Οὐ φαίνεται. Οὐδὲ ὀνομάζεσθαι ἄρα, εἰδὲ λέγεσθαι, εἰδὲ δόξαζεσθαι, εἰδὲ γνωσκεισθαι, εἰδὲ πῶν ὄντων αὐτῶν αἰσθάνεται. Οὐκ εἴκοιεν. Ἡ διωατὸν ἔν πῶν τὸ ἐν ταῦτα ἔτως ἔχειν; Οὐκ ἔστιν ἐμοίγε δοκεῖ.

Ββλή ἐν ἐπὶ τὸ ὑποθέσιν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν, εἴαν τι ἡμῶν ἐπανιῶσιν ἀλλοῖον Φανῆ; Πάνυ μὲν ἔν ββλόμα. Οὐκ ἔστιν, ἐν εἰ ἐστὶ,

1 Ως γε ὁ λόγος εἶρε.] Cum Serrano scribendum puto ὁ λόγος αἰρεῖ, quod eleganter a Platone aliquoties usurpatur, & Æschini contr. Ctesiphont. aliisque non insolitum est.

2 Τί ἐν; Τὸ ἦν, καὶ τὸ γέγονε, καὶ τὸ ἐγένετο, καὶ χρόνος μέτεστιν δοκεῖ σημαίνειν] Plato tempus " πλὴν τοῦ αἰῶνος εἴκοιεν " κινήσεται, definiebat, unde Proclus in Timæum. " Ο χρόνος ἀπὸ πλὴν πῶς " τὸ αἰῶνα μίμησιν κυκλώσεται λέγεται, ὡς " καὶ ὁ ἔρως ἀπὸ πλὴν πῶς τὸ ἦν μίμησιν " σιν ἐμφανῶσεται (lege σφαιρωῶσεται) καὶ " εἴδη ἔχειν, τὸ ἦν, καὶ ἔσται, καὶ ὅσα τῶν " πῶς ὀμοφυλα. Sed non competit tempus uni, cujus natura est αἰσθησις,

εἰ μὴ σφαιρωῶσεται, scribente ita Plotino. Ennead. 6. Hæc monas, inquit Macrobius, est mens e summo enata Deo, que vices temporum nesciens in uno semper, quod adest, consistit evo. in Somn. Stipion. Lib. 1. Cap. 6.

3 Εἰ ἄρα τὸ ἐν μηδαμῇ μηδενὸς μετέχει χρόνου, εἴτε ποτὲ γέγονεν, εἴτε ἐγένετο] Sic Timæus. " Τὸ ἦν, τὸ δὲ ἔσται, πῶς " εἰ πλὴν ἐν χρόνῳ γένεσιν ἴσσω πῶς λέ " γωσθαι, κινήσεται γὰρ ἐστὶν. Τὸ δὲ αἰῶνος πῶς " ταῦτα ἔχειν ἀκλήτως, εἴτε πῶς ὄντως, " εἴτε πῶς πῶς πῶς γίγνεται &c. ad quæ verba Proclus ita commentatur. " Τῶν ταῦτα πῶς πῶς, φησὶν, ἀπὸ πῶς " πῶς, τῶν γένεσιν, ἢ μὴ τὸ ἦν, ἔτε τὸ ἔσται " πῶς.

est, ut videtur, ea, quæ in tempore sunt, & tale quid participant, sibi & paria esse ætate, & seniora insuper & juniora se ipsis fieri. Videtur. At vero uni nulla harum affectionum competeat. Nulla. Neque adeo tempus ipsi competit, neque est in aliquo tempore. Non sane, uti ratio evincit. Quid vero? *Erat, Fuit, Fiebat*, nonne participationem temporis præteriti designare videntur? Etiam, *Quid vero, Erit, Fiet, & Generabitur*, anne tempus futurum declarant? Certe. *Est vero, & Fit*, anne notæ sunt præsentis temporis? Utique. Si ergo unum nullo profus participat tempore, nec fuit unquam, nec fiebat, nec erat unquam, nec nunc fuit, nec fit, nec est, nec fiet imposterum, nec generabitur, nec erit. Verissime. Numquid ergo potest essentiæ esse particeps aliter, quam secundum istorum aliquod? Non aliter. Nullo ergo modo unum particeps est essentiæ. Non videtur. Non itaque ita est, ut sit unum, esset enim jam ens, & essentiæ particeps: sed uti visum, unum nec unum est, nec est, si qua rationi isti fides est adhibenda. Apparet. Ei vero quod non est, num ipsi aliquid, aut ipsius esse potest? At quomodo? Non ergo illi competit nomen, nec sermo, nec scientia, nec sensus, nec opinio. Non videtur. Unde nec nominatur unum, nec dicitur, nec opinione concipitur, nec cognoscitur, nec ab aliquo, ex iis quæ sunt, sentitur. Non sane videtur. Fieri ergo potest ut natura unius ita sit comparata? Non, ut mihi videtur.

Visne ergo ad suppositionem rursus a principio redeamus, considerantes, num quid forte retractantibus nobis aliter sese habere videatur? Volo equidem. Nonne, *si unum est*, dixi-

“δύτερον δὲ, τὸ πᾶν ἄλλο γίνεσθαι καὶ
 “ἄλλο ἑαυτὸν, τρίτον, τὸ γίνεσθαι ποτε, ἢ
 “νῦν γαργήσασθαι, ἢ ἐσσεύεσθαι ἑαυτὸν. Ve-
 rum unum hoc modo describit Parmenides apud Simplicium

“Ὀὐλον, μονοχρῶν, καὶ ἀτρεμέως ἡσθ’
 “ἀτίλατον.

“Οὐδὲ ποτ’ ἦν, ἐτ’ ἔσται, ἐπὶ νῦν ἔστι
 “ἢ μὲν πᾶν.

4 Οὐδαμῶς ἄρα τὸ ἐν ἐστίαι μετέχει.]
 Unum est supra essentiā, τὸ ὑπερ-
 σιον, ὑπερφύεις, sicuti vocatur Damascio
 πρὸς Ἰερζῶν, ubi prolixè de uno hoc
 superessentiali disputat. “*Ἀρχὴ πάν-
 των ἐν αὐτῷ ἔστι*. Ita collocatur
 etiam unum supra essentiā in So-
 phista. Plato 2do τῆς Πολιτ. “Τὸ

“ἀγαθὸν ἐπίκεινα τῆς ἐστίαι. quod ex
 Platone sumunt Damascius & Jam-
 blich. de Myster. Sed Bonum illis
 est duplex, τὸ μὲν ἐπίκεινα τῆς ἐστίαι, τὸ
 ἢ κατ’ ἐστίαι ὑπέρχον, quæ etiam unius
 est distinctio.

5 Οὐδ’ ἄρα ὀνομαζέσθαι αὐτῷ, ἐδὲ λό-
 γος &c.] Ita Parmenides canit de
 uno apud Simpl. & Bessarionem

“Nec dici ore potest, nostra nec
 “mente revolvi,

“Quod nihil est.

Adducit hæc Damascius ut τὸ ἀρρη-
 τον & τὸ ἀγνωστον unius demonstraret.

“Καὶ τί πνευμαστὸν, addit, ἐὰν ἀποδοί-
 “ξαις (scil. ἀφ’ ὧν λόγος, διὰ ὀνόματος &c.)

“τὸ ἐν οὐκ ἀρμόζουσι, ἀπρωπικαὶ γὰρ
 “ἔστι,

Φαμέν τὰ συμβαίνοντα παρὰ αὐτὸ, ποῖά ποτε τυγχάνη ὄντα, δημο-
λογητὰ πάντα; Οὐχ' ἔγω; Ναί. Οὐρα δὴ ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐν εἶ ἐστιν,
ἄρα οἰόντες αὐτὸ εἶναι μὲν, ἕσθας ἢ μὴ μετέχεν; Οὐχ' οἰόντες. Οὐ-
κέν ἢ ἢ ἕσθας ἕνός ἐστι ἂν, ἢ ταυτὸν ἕσθας τῷ ἐνί, ἢ γὰρ ἂν ἕσθας
ἦν ἕσθας ἕσθας, ἕσθας ἂν ἕσθας τὸ ἐν ἕσθας μετέχεν, ἀλλ' ὁμοίον
ἂν ἦν λέγειν ἐν τε εἶναι, ἢ ἐν, ἐν² νῦν ἢ ἕσθας αὐτὴ ἐστὶ ἢ ὑπαρξίς.
εἰ ἐν, πὶ ἕσθας συμβαίνειν, ἀλλ' εἰ ἐν ἐστὶν, ἕσθας ἔγω; Πάνυ μὲν οὐ.
³ Οὐκ ἔγω ὡς ἄλλο πὶ σημαίνειν τὸ ἐστὶ ἕσθας ἐν; Ανάγκη. Ἀρ' ἔν ἄλλο ἢ
ὅ, πὶ ἕσθας μετέχῃ τὸ ἐν, τῆτ' ἂν εἴη τὸ λεγόμενον ἐπειδ' ἂν τις συλ-
λήθῃ εἶπη ὅτι ἐν ἐστὶ; Πάνυ γε.

Πάλιν δὴ λέγωμεν, ἐν εἶ ἐστὶ, τί συμβαίνει, σκόπη ἔν ἐκ ἀνάγκη
καὶ ταύτῃ τῷ ὑποθέσειν τοῖσιν ὃν τὸ ἐν σημαίνειν, οἷον μέρη ἔχειν;
Πῶς; Ωδε. Εἰ τὸ ἐστὶ ἕσθας ὄντος λέγει, καὶ τὸ ἐν ἕσθας ὄντος ἐνός,
ἔστι δὲ ἢ τὸ αὐτὸ ἢ τε ἕσθας καὶ τὸ ἐν, τῶ αὐτῶ δὲ ἕσθας ἕσθας ὑποθέ-
μεθα τὸ ἐνός ὄντος, ἄρα ὅσα ἀνάγκη⁴ τὸ μὲν ὅλον ἐν ὄν εἶναι
αὐτῶ; τῆτ' δὲ γίνεσθαι μέρη τὸ, τε ἐν καὶ τὸ εἶναι; Ανάγκη.
Πότερον ἔν ἐκάτερον τῶ μέρων τῆτων, μέρη μόνον ὑποστρέφειν, ἢ ἢ
ἕσθας ὅλα μέρη, τὸ γε μέρη ὑποστρέφειν ἕσθας ὅλα; καὶ ὅλον ἄρα ἐστὶν,
ὃ εἶναι ἐν ἢ, καὶ μέρη ἔχει. Πάνυ γε. Τί οὐ; Τῶν μέρων ἐκά-
τερον τῆτων τὸ ἐνός ὄντος, τὸ, τε ἐν καὶ τὸ ὄν ἄρα ἀπολείπειν,
ἢ τὸ ἐν τὸ ὄν εἶναι μέρη, ἢ τὸ ὄν τῶ ἐνός μέρη; Οὐκ ἂν

¹ ἐστὶ καὶ συνημιτέρας (leg. συνημιτέρας)
² ἕσθας ὄντος.

I En εἶ ἐστι, ἄρα οἰόντες αὐτὸ εἶναι μὲν,
ἕσθας δὲ &c.] Hic latitat totius sup-
positi secundi tenor. In primo sup-
posito unum supra ens efferebat, &
a rerum universitate eximebat Parmenides;
in hoc secundo vero unum
vult cum essentia conjungi & quasi
coalescere. Varia genera entis enar-
rat Plato in Sophist. quæ cuncta fe-
re bino hoc ἕσθας ὄντος significatu com-
prehenduntur. Declarabat nimirum
ens primo τὸ ἀκρὸν οὐ τὸ ἰσότηρ, vel
secundo, omnia quæ sunt contra di-
stincte ad non entia. Pythagoræis
τὸ unum τὸ πρῶτον οὐ, ἢ πρῶτη ἕσθας di-
cebatur: sic aliquoties Archyt. apud
Simpl. Numen. apud Euseb. & Da-
mascius de uno, quod τὸ πρῶτον ὄν
sit, in primo Dial. nostri supposito

agi, toties adstruit. Hinc Hermias
gentium irrisor jure asseruit Parme-
nidem statuisse τῷ ἕσθας εἶναι esse,
etiamsi viri de Rep. Liter. meritis-
simi vel hoc nomine Hermiam re-
prehendere errorisque insinulare
non omiserint. Levis hæc est alter-
catio exiguique momenti, & ad-
missio duplici entis significatu, faci-
lis usque adeo Parmenidem inter &
Hermiam, & Doctos Criticos recon-
ciliatio.

² Νῦν δὲ ἕσθας αὐτὴ ἐστὶ ἢ ὑπαρξίς, ἢ
ἐν, πὶ ἕσθας συμβαίνειν] Excidisse videtur
unum ἐν, quod tamen ad constituen-
dam sententiam necessario requiritur.
Ego integram sententiam hanc
in modum legerem, νῦν δὲ ἕσθας αὐτὴ
ἐστὶ ἢ ὑπαρξίς, εἰ ἐν ἐστὶν, πὶ ἕσθας
συμβαίνειν, ἀλλ' εἰ ἐν ἐστὶν. Sic in verbis præceden-
tibus dixerat, ἀλλ' ὁμοίον ὡς εἶ λέγειν ἢ

mus, cujusmodi ea quæ illi accidant, esse oporteat? Itane? Profecto. Meditare vero a principio: *unum si sit*, num fieri potest *ut sit*, *essentia vero nequaquam participet*? Non potest. Nonne etiam *essentia unius* quidem esset, sed non idem quod ipsum *unum*: nam si idem esset, non sane ejus essentia foret, neque illud unum illa participasset, sed perinde esset dicere, *unum esse*, & *unum unum*. Nunc autem non hujusmodi est suppositio nostra, *si unum, quid eventurum sit*, sed, *si unum est*, Itane? Ita est omnino. Nonne ita supponitur, tanquam aliud significet illud *est*, quam quidem *unum*? Necessario. Num ergo, si quis summatim unum esse dicat, hoc aliud esset, quam quod essentia participat? Omnino.

Denuo vero dicamus, unum si sit, quidnam eventurum sit, age ergo adverte: ane necesse est hanc suppositionem tale supponere unum, quod veluti partes habeat? Quomodo? Hoc. Si *esse de uno ente* dicitur, *unum* vero de ente uno, non autem eadem sunt *essentia & unum*, sed ejusdem unius quod supposuimus, ane necesse, totum quidem *unum ens* ipsum esse, ejus autem partes esse *unum & esse*? Necessesse est. Num ergo utramque hanc partem, partem duntaxat appellemus, an vero totius partem? Totius. Totum ergo est, quod, si unum sit, partes etiam habeat. Omnino. Quid igitur? An partes hæ unius entis, *unum* scilicet & *ens*, ita se invicem deserunt, ut vel unum non sit pars entis, vel ens non sit pars unius? Non

πῆναι, καὶ ἐν ἐν, Sed jam non hoc modo instituendum putat esse hoc suppositum, verum illo, *εἰ ἐν ἐστὶ*. Constat vero, quam caute Philosophi de uno sint locuti, utne simplicitatem unius laderent, & hoc unum multa facerent, quod multa esse non posset, hinc Lycophron τὸ ἐστὶ ab uno removebat, referente Simplicio in Aristot. Lib. αὐτῆς φυσικῆς Ἀκροῦσ. fol. 19.
 “ Εὐνοῦντο δὲ καὶ οἱ ὕστερον, κρηναίης καὶ
 “ οἱ ὄρχηοι, μήποτε συμφορῆσιν αὐτοῖς
 “ ἄρξαι τὸ αὐτὸ ἐν εἶναι καὶ πολλὰ, διὰ οἱ
 “ ἢ τὸ ἐστὶ ἀφῆλλον, ὡσαύτῃ Δυκῶφρον, οἱ
 “ διὰ τὸ ἴδιον μετῆρῆθαι, ὅπῃ ἀνθρώπων
 “ πῶς ἐλθεῖν ἐστὶν, ἀλλὰ λελεύκωται.

3 Οὐκ ἐν ὡς ἄλλο π σημαῖον τὸ ἐστὶ τοῦ
 ἐ;] in MS. Procl. legitur τὸ ἐν ubi tamen omissum est ἢ. Hanc autem si retinere velles lectionem quam impressi omnes hactenus constanter servarunt, aut exprimendum, aut

subintelligendum tibi foret εἶναι, ne nimis dura sit loquendi ratio & auribus ingratissima. Mihi dudum alia ardebat Lectio, & ἴσως hæc hunc in modum instauranda videbatur.

“ Οὐκ ἐν ὡς ἄλλο π σημαῖον τὸ ἐστὶ τῆς ἴσως.
 4 Τὸ μὲν ἄλλο ἐν ἐν εἶναι αὐτῆ;] Lego αὐτῆ. Sensus vero hic est. Diferunt quidem ἢ ὅσια & τὸ unum; sed in hoc uno, quod in supposito nostro veluti conjunctum cum essentia exhibetur, necessario τὸ ἐν & τὸ ὅ) unita reperiuntur; inde ergo consequitur, τὸ unum duabus illis constare partibus, nimirum τῆ ὅσια & τῆς uno. Mirum autem in modum torquent & corrumpunt sensum Ficinus & Serranus interpretes.

5 Η ἴσως ἄλλο μὲν, τὸ μὲν μὲν πρὸς
 ρητοῖς τῆ ὅσια;] Clauditur hic sententia in MS. Procli, ita ut sequentia pro responsione ad præmissam interrogatio-

ἤη. Πάλιν ἄρα καὶ τῶν μορίων ἐκάτερον τό, τε ἐν ἴσχει καὶ τὸ ὄν, καὶ γίγνεται τὸ ἐλάχιστον ἐκ δυοῖν αὐτῶν μορίων τὸ μέρος, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἔτιως αἰεὶ, ὅ, τι περ ἂν μέρος γήνηται, πύτω τὸ μέρος αἰεὶ ἴσχει, ἴ τό, τε γδ' ἐν τὸ ὄν αἰεὶ ἴσχει, καὶ τὸ ὄν τὸ ἐν, ὡςτε ἀνάγκη δὴ αἰεὶ γιγνόμενον, μηδέποτε ἐν εἶναι. Παντάπασιν μὲν ἔν. ² Οὐκ οὐκ ἄπειρον ἂν τὸ πᾶληθ' ἔτω τὸ ἐν ὄν εἶη; Εοικέ γε.

Ἰθι δὴ καὶ τῆδε ἔπι. Πῆ; Οὐσίας Φαμὲν μετέχειν τὸ ἐν, διό ἐστιν ὄν; Ναί. Καὶ Διὰ ταῦτα δὴ τὸ ἐν ὄν πολλὰ ἐφάνη. Οὐτά. ³ Τί δὴ; αὐτὸ τὸ ἐν, ὅ δὴ Φαμὲν ἔσας μετέχειν, εἰαν αὐτὸ τῆ Διανοία μόνον καθ' αὐτὸ λάβωμεν, ἀνευ τῆτου, ἔ Φαμὲν μετέχειν, ἄρα γε ἐν μόνον φανήσεται; ἢ καὶ πολλὰ τὸ αὐτὸ τοῦτο; Ἐν, οἴμα ἐγωγε. Ἰδωμεν δὴ ἄλλο τι. Ἐτερον μὲν ἀνάγκη πῶ οὐσίαν αὐτὴ εἶναι, ἔτερον δὲ αὐτὸ, ἔπερ μὴ οὐσίας τὸ ἐν, ἀλλὰ ὡς ἐνὸς ἔσας μετέχειν. Ἀνάγκη. Οὐκ οὐκ, εἰ ἔτερον μὲν ἢ ἔσας, ἔτερον δὲ τὸ ἐν, ἔτε τῶ ἐν, τὸ ἐν τῆς ἔσας ἔτερον, ἔτε τῶ οὐσία εἶναι, ἢ οὐσία τοῦ ἐνὸς ἄλλο; ἀλλὰ τῶ ἐτέρῳ τε καὶ ἄλλῳ ἔτερα ἀλλήλων. Πάνυ μὲν οὐ. Ὡςτε οὐ ταυτὸν ἐστιν ἔτε τῶ ἐν, ἔτε τῆ οὐσία τὸ ἔτερον. Πῶς γάρ. Τί οὐκ εἰαν παρελώμεθα αὐτῶν ἔτε βέλει πῶ ἔσας καὶ τὸ ἔτερον, ἔτε πῶ ἔσας καὶ ἐν, ἔτε τὸ ἐν καὶ τὸ ἔτερον, ἄρ' οὐκ ἐν ἐκάσῃ τῆ παρεαίρεται παρεαίρεμεθα πῆ, ὡ ὀρθῶς ἔχει καλεῖσθαι ἀμφοτέρω; Πῶς; Ὡςτε. Ἐστι οὐσίαν εἰπεῖν; Ἐστ. Καὶ αὐτὸς εἰπεῖν ἐν; Καὶ τῆτο. Ἀρ οὐκ ἔχ' ἐκάτερον αὐτῶν εἶρηται; Ναί. Τί δ' ὅταν εἶπω ἔσας τε καὶ ἐν, ἄρα οὐκ ἀμφοτέρω; Πάνυ γε. Οὐκ οὐκ καὶ εἰαν ἔσας τε καὶ ἔτερον, ἢ ἔτερόν τε καὶ ἐν, καὶ οὕτω πανταχῶς ⁴ ἐφ' ἐκάσῃ ἀμφοῦ λέγω;

terrogationem accipi possint & debeant, frustra enim idem bis in una sententia repeteretur.

1 Τό, τι γδ' ἐν τὸ ὄν αἰεὶ ἴσχει, καὶ τὸ ὄν τὸ ἐν.] Cum Proclo legi velim τό, τι γδ' ἐν καὶ τὸ ὄν αἰεὶ ἴσχει, καὶ τὸ ὄν καὶ τὸ ἐν. Ita ut legam ipsa sententia efflagitat, quæ nunc jam unicuique patebit, sed nec a Ficino nec etiam Serrano ante intellecta fuit.

2 Οὐκ οὐκ ἄπειροι ἂν τὸ πᾶληθ' ἔτω τὸ ἐν ὄν εἶη;] Hæc efferebat Parmenides versu illo "Τῶ ξυσιγῆς πᾶν ἐστὶν ἐὸν γδ' ἐὸν πᾶληθ'." Illustrat Parmenidis

sententiam Simpl. in Lib. 1. Aristot. Nat. Aufc. p. 17. cujus verba adponere non gravabor "Ἐκ' ἐπεὶ καὶ αὐτὸ

"τὸ ἐν πολλὰ γῶν λέγεται ἄπειρ καὶ τὸ ὄν, "συσιγῆς, τίνα τῶσι λέγουσι εἶναι τὸ πᾶν. Λέγεται δ' ἐν, ἢ τὸ συσιγῆς, ἢ τὸ ἀδιαιρέτων, ἢ ὡν ὁ λόγος ὁ αὐτὸς καὶ ἐπ' ἐπ' πῆ εἶναι, ἄπειρ μῆνυ ἔ αἰνῶ. Εἰ μὲν τῶσι συσιγῆς, πολλὰ τὸ ὄν (forte τὸ ἐν,) εἰς ἄπειρον γδ' διαιρέτων τὸ πᾶν χῆς.

3 Τί δὴ; αὐτὸ τὸ ἐν, ὅ δὴ Φαμὲν ἔσας μετέχειν, εἰαν αὐτὸ τῆ διανοία μόνον] Duplex esse unum satis superque docet

fane. Utraque ergo pars & *unum*, & *ens* continebit, & unaquæque pars ex duabus ad minimum partibus componetur, eandemque ob causam, quæcunque pars sit, ea semper binas has partes comprehendet: *unum* enim & *ens* semper continebit, & vicissim *ens* & *unum*; unde, cum in quavis particula duo semper sint, necesse est nunquam unum esse. Omnino. Nonne hac ratione infinita multitudo *unum ens* foret? Videtur.

Age vero & hâc perge. Quâ? Diximus *unum essentia participare*, quatenus est ens? Diximus. Ideoque *unum ens* multa esse apparuit. Ita est. Quid vero? Si unum illud, quod essentia participans fieri diximus, solum secundum se ipsum intelligentia apprehendamus, seorsim ab eo, quo id participare diximus, numquid unum solum apparebit? an vero hoc ipsum etiam multa esse videbitur. Unum, ego quidem existimo. Videamus jam & aliud quid. Alterum quiddam esse necesse est ipsius essentiam, alterum vero id ipsum, si quidem non essentia unum, sed uno essentia participavit. Necesse est. Nonne, si alterum quidem est *essentia*, alterum autem *unum*, neque *unum* eo, quod unum est, alterum est ab *essentia*, nec *essentia* vicissim eo, quod *essentia* est, altera est ab *uno*? sed per id, quod per se est *alterum* & *aliud*, altera sunt ab invicem. Prorsus. Unde illud *alterum* nec *uni*, nec *essentia* idem est. Quo enim modo? Quid, si elegerimus ex istis sive *essentiam* & *alterum*, seu *essentiam* & *unum*, sive *unum* & *alterum*, nonne in qualibet assumptione quædam assumemus, quæ jure ambo appellari queant? Quomodo? Hoc. Licetne *essentiam* dicere? Licet. Et vicissim dicere *unum*? Et istud. Nonne ergo utrumque eorum dictum est? Dictum. Quid vero? quoties *essentiam* & *unum* compello, nonne toties ambo compello? Omnino. Nonne si *essentiam* & *alterum*, sive *alterum* atque *unum* compello, in illis singulis ambo dico?

Parmenides, vel τὸ ἀμίμητον, vel μιμητὸν sive μιμητῶν quatenus cum entibus communicat. Ita & Dei naturam dividebant veteres Philosophi. De Bono scribit Jambl. De Myst. Cap. 5. "Ἐστὶ δὲ ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν τὸ ἐπιπέδον τῆς ἑσίας, καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν ὑπέροχον, ubi & pluribus hac de re differit Jambl. Eadem erat essentia distinctio, considerabatur nimirum ἡ ἑστία, ἢ καθ' ἑαυτὸν μίμητον, ἢ καθ' ἑαυτὸν ἀμίμητον, ἢ

καθ' ἑαυτὸν ὑπέροχον ὡς πάντων ὄντων. Dam. περὶ Αρχ. fol. 216. Plurimum autem ad intelligendum Dialogum nostrum facit hæc unius distinctio. Nunc de superessentiali uno loquitur Parmenides, nunc autem de essentiali, & uti Jambl. ait "τὸ ἀπλῶς ἕσται καὶ τὸ πᾶσι ἕσται.

4 Εφ' ἕσται ἀμφοῖν λέγω] Legerem ἐκφῆσται.

Ναί. Ωδὲ ἂν ἀμφω ὁρθῶς προσεζωρεύησθον, ἀρα οἶόν τε ἀμφω
 μὴ αὐτῶ εἶναι, δύο δὲ μὴ; Οὐχ' οἶόν τε. Ωδὲ ἂν δύο ἦτον, ἐστὶ
 τις μηχανὴ μὴ ἔχ' ἐκάτερον αὐτοῖν ἐν εἶναι; Οὐδεμία. Τύττω
 ἀρα ἐπεὶ περ πᾶν δύο ἕκαστε συμβαίνει εἶναι, καὶ ἐν ἂν εἴη ἕκαστη.
 φαίνεται. Εἰ δὲ ἐν ἕκαστη αὐτῶν ἐστὶ, σιωτίζεντ' ὁ εὖς ὁποιοῦν
 ἦτινι ἐν συζυγία, ἔ τρία γίγνεται τὰ πάντα; Ναί. Τρία δὲ,
 ἔ περὶ τρία; καὶ δύο ἄρτια; Πῶς δὲ ἔ; Τί δέ; Δυσὶν ὄντων,
 σὺν ἀνάγκη εἶναι καὶ δὶς; Καὶ τριῶν ὄντων, τρεῖς; Εἴπερ ὑπάρ-
 χει τῶ δύο τὸ δὶς ἐν, καὶ τῶ τρία τὸ τρεῖς ἐν; Ἀνάγκη. Δυσὶν
 δὲ ὄντων καὶ δὶς, σὺν ἀνάγκη δύο δὶς εἶναι; Καὶ τριῶν καὶ
 τρεῖς, σὺν ἀνάγκη αὖ τρία τρεῖς εἶναι; Πῶς δὲ ἔ; ἴ Τί δέ;
 τριῶν ὄντων καὶ δὶς ὄντων, καὶ δυσὶν ὄντων καὶ τρεῖς ὄντων, σὺν
 ἀνάγκη τρία τε δὶς εἶναι καὶ δὶς τρία; Πολλή γε. Ἀρτία τε ἀρα
 δευράκις ἂν εἴη, καὶ περὶ τὰ περὶ τρίακις, καὶ ἄρτια περὶ τρίακις,
 καὶ περὶ τὰ ἄρτιακις. Ἔστιν ἔτως. Εἰ ἐν ταῦτα ἔτως ἔχῃ, οἶε τινα
 δευράκιον ὑπλείπεισθ' ὃν σὺν ἀνάγκη εἶναι. Οὐδαμῶς γε. Εἰ ἀρα
 ἐστὶν ἐν, ἀνάγκη ἔ δευράκιον εἶναι. Ἀνάγκη. ² Ἀλλὰ μὴ ἀριθμῶς
 γε ὄντος, πόλλ' ἂν εἴη, ἔ πᾶσι τοῖς ἀπειροῦ τ' ὄντων, ³ ἢ ἐκ ἀπειροῦ
 δευράκιος πᾶσι καὶ μετέχων ἐστὶς γίγνεται; Καὶ πάντω γε. Οὐκ ἐν εἰ
 πᾶσι δευράκιος ἐστὶς μετέχῃ, ἔ τὸ μῦρον ἕκαστην ἔ δευράκιος μετέχῃ
 ἂν αὐτῆς; Ναί. Ἐπὶ πάντα ἀρα πολλὰ ὄντα ἢ ἐστὶς νεμένηται, ἔ
 ἐθενὸς ἀποσταίει τ' ὄντων, ἔτε ἔ μικροτάτης, ἔτε ἔ μεγίστης, ἢ τῶ
 μ' αἰολοῖον ἐρεσθ'; ⁴ Πῶς γὰρ ἂν δὴ ἐστὶς γε τ' ὄντων τῶ ἀποσταίει; Οὐ-
 δαμῶς. ⁵ Καὶ ἀκεκερμαίνεται ἀρα, ὡς οἶόν τε, μικροτάτης καὶ μεγίστης

I Τί δέ; τριῶν ὄντων, καὶ δὶς ὄντων
 &c.] Mystera quærunτ Platonici in
 verbis his Parmenidis. Damascius
 vel ex eo tantum, quod, a quo nu-
 mero calculandi cepisset initium
 Parmenides, eodem etiam finem fe-
 cisset, colligit, Philosophum τὸ ἐπι-
 στήμιον τῆς ὁμοῦς πᾶσις indigitare.
 Sunt enim ex sententia Pythagoræo-
 rum in quavis πᾶσις, Μόνη, Προδὸς &
 ἐπιτροφή, & a qua Monade, veluti a
 suo oriuntur Principio Dii, ad ean-
 dem rursus convertuntur, & naturæ
 veluti impulsu feruntur. Uberius
 id exequitur Damasc. MS. fol. 216.
 sed ita exequitur, ut omnia super-

stitiose magis, quam vere dicta esse
 appareant.

² Ἀλλὰ μὴ ἀριθμῶς γε ὄντος, πόλλ' ἂν
 εἴη] Auctor Theologum. Arithmet
 (quem eruditissimus Jambl. editor
 Gale, Jamblichum esse autumat) "A-
 ριθμῶς αὐτὸς δευράκιος πᾶσις. Pythagoræi
 τὴν Μόνην & infinitam Διάδωσιν omne
 πᾶσις in sese πᾶσις & μετέχων
 continuasse credebant. Unita conti-
 nebatur multitudo in Monade, &
 discreta & infinita numero πᾶσις
 procedebat e Dyade, secundum il-
 lud Chaldeorum oraculum.

" Ἔστιν ἀριθμῶς ὁμοῦς πᾶσις πᾶσις.
 " κίλη ὄλως.

Certe. Quæ vero recte sunt ambo dicta, possuntne ea ambo esse, non autem duo? Non possunt. At quæ duo sunt, potestne aliqua iniri ratio, quin neutrum eorum sit unum? Non potest. Cum ergo ista duo simul sint, ideo certe unumquodque eorum erit unum. Viderur. Sin autem unum sit quodlibet illorum, & compositum, aut qualicumque nexu unum illis sit annexum, nonne summam cuncta fiunt tria? Maxime. Tria vero nonne sunt imparia? Quidni? Quid vero? Duo si sint, ane pariter necesse est ea bis esse? Et si tria, ter? si quidem duobus unum bis inest, tribus vero ter? Necesse est. Si vero duo sint & bis, nonne necessario bis duo sunt? Si tria & ter, nonne vicissim ter tria esse oportet? Quidni? Quid vero? si tria sint & bis, duo vero & ter, nonne necesse est tria bis esse, & bis tria? Necesse est omnino. Paria ergo pariter essent, & imparia impariter, & paria vicissim impariter, & imparia pariter. Ita est. Si hæc itaque ita se habeant, putasne ullum relinqui numerum, qui non inest illic necessario? Nullum. Si ergo est unum, necesse est etiam esse numerum esse. Necesse est. At vero si esset numerus, multa sane forent & infinita entium multitudo, aut nonne infinitus multitudine numerus essentia etiam sit particeps? Maxime. Nonne, si omnis numerus essentia participat, unaquæque etiam essentia pars essentia participabit? Certe. Per omnia itaque quæ multa sunt, essentia distribuitur, nec ab ente aliquo abest, sive minimo, sive maximo, atque hoc quidem quærere absolum foret, quomodo enim essentia ab aliquo ente abesset. Nullo modo. Distributa ergo est, quoad fieri potest, in minima, & maxima, & in

“Εἴην συρόμενος πρὸς τὸ ἀμυδροῖο πύ-
 ρος ἀγῆτος,
 “Κόσμον ἐνθρόνον κελιάμωσι.
 3 Η σὺν ἀπαιρῶ ἀεὶ μὲν πλῆθει καὶ
 μίτην ἑστίαι γίγνεται.] Numerus Platonis & Pythagoræ denotabat essentiam, “Ο ἀεὶ μὲν, inquit Damascius, ἀποφαίνει ἑστίαι. Sic omnis multitudo ex unitatibus constat ex eorundem sententia, vid. Them. in Lib. 1. de An. & Syrian. ad Metaph. Arist. Lib. 12. Cap. 5. Hinc in quocumque Partes dispesceretur numerus ex uno progrediens, in totidem etiam diffundi essentiam necesse esset. Si unigenitas partes sunt infinitæ,

infinitæ quoque erunt essentia partes, “ἑστὶ γὰρ τὰ μέρη τῆ ποιότητος ἑνῆδος,
 “ τοσαῦτα ἔστι ἑστίαι, τὸ τῶ ἐνὶ στοιχημα-
 τῆς, scribit Damascius.
 4 Πῶς γὰρ ἂν δι᾽ ἑστίαι γὰ τῶν ὄντων τῆ
 ἀποφατικῶν.] Dionysius vulgo Areopagita dictus, de Divin. Nom. Cap. 5. “Τὸ εἶναι ἑθὶς ποτε ἀπολείπεται τῶ ὄν-
 των, ὅτι γὰρ ἀπολείπει τὸ εἶναι, σὺν ἐστὶ
 “ τὸ ὄν.
 5 Κατασκευασμένη ἕνα ὡς οἶόν τε
 σμικρόταται.] In MS. Procli leg. εἰς
 σμικροτάτω, quæ mihi melior videtur, quam quidem hætenus recepta, esse Lectio.

καὶ πανταχῶς ὄντα, καὶ μεμερισται πάντων μάλιστα, καὶ ἐστὶ μέρη ἀπέραντα τῆς οὐσίας. Ἐχει ἕτω. Πλείετα ἄρα ἐστὶ τὰ μέρη αὐτῆς. Πλείετα μέντοι. Τί ἔν; Ἐστὶ τὸ αὐτῶν, ὃ ἐστὶ μὲν μέρους τῆς οὐσίας, ἐδ' ἐν μέντοι μέρος; Καὶ πῶς ἂν τοι τῆτο γήροιο; Ἀλλ' ἐπίπερ γε, οἴμοι, ἐστὶν, ἀνάγκη αὐτὸ αἰεὶ, ἐώσπερ ἂν ἦ, ἐν γέ τι εἶναι, μηδ' ἐν δὲ ἀδιώατον. Ἀνάγκη. Πρὸς ἅπαντι ἄρα ἐκάστω τῷ τῆς οὐσίας μέρει πρῶσται τὸ ἐν, ὅτι διπολειπόμῃνον, οὔτε σμικροπίρου, ἕτε μείζονος μέρους, ἕτε ἄλλα ἐδ' ἐνός. Οὕτως. Ἄρα οὐ ἐν ὄν, πολλαχῆ ἅμα ὄλον ἐστὶ; Τῆτο ἄθρει. Ἀλλ' ἄθρῶ, καὶ ὄρῶ ὅτι ἀδιώατον. Μεμεριστομῃνον ἄρα, εἴπερ μὴ ὄλιν, ἄλλως γάρ πε ἐδαμῶς ἅμα ἀπαισι πῆς τῆς οὐσίας μέρει παρέσται, ἢ μεμεριστομῃνον. Ναί. Καὶ μὲν τῶγε μεριστὸν πολλὴ ἀνάγκη εἶναι πρῶσται, ὅσπερ μέρη. Ἀνάγκη. Οὐκ ἄρα ἀληθῆ ἄρτι ἐλέγομεν, λέγοντες ὡς ἐπὶ πολλῆς μέρη ἢ οὐσία νενεμημῃνη εἶη, ἐδ' ἐ γδ' ἐπὶ πολλῆς ἕ ἐνός νενεμηται, ἀλλ' ἴσται, ὡς εἴοικε, τῷ ἐνί, ἕτε γδ' τὸ ἐν ἕ ἐνός διπολείπεται, ἕτε τὸ ἐν τῆ ὄντος, ἀλλ' ἐξισῶστον δύο ὄντα αἰεὶ πῶς πάντα. Παντάπαισι ἕτω φαίνεται. Τὸ ἐν ἄρα αὐτὸ κεκεραστισμῃνον ὑπὸ τῆς οὐσίας, πολλὰ τε καὶ ἄπειρα τὸ πολλῆτος ἐστὶ. φαίνεται. ² Οὐ μόνον ἄρα τὸ ἐν ἐν πολλὰ ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐν, ὑπὸ πῶ ὄντος δινεμημῃνον, πολλα ἀνάγκη εἶναι. Παντάπαισι μὲν οὐ.

Καὶ μὲν ὅτι γε ὄλα τὰ μόρια, μόρια, ³ πεπεραστομῃνον ἂν εἶη κατὰ τὸ ὄλον τὸ ἐν ἢ ἐ περιέχεται ὑπὸ ἕ ὄλα τὰ μόρια; Ἀνάγκη. Ἀλλὰ μὲν τῶγε πρῶστων πέρους ἂν εἶη. Πῶς δὲ ἕ; ⁴ Τὸ ἐν ἄρα ὄν, ἐν τε ἐστὶ πε καὶ πολλὰ, καὶ ὄλον καὶ μόρια, ἕ πεπεραστισμῃνον καὶ ἄπειρον πολλῆτος. φαίνεται. Ἀρ ἔν ἐκ, ἐπίπερ πεπεραστισμῃνον, καὶ

1 Οὐτε γδ' τὸ ἐν τῶ ἐνός διπολείπεται, ἕτε τὸ ἐν ἕ ὄντος. Quod non unum est, id non est, dicunt Platonici, quod nullum ens esse possit unitatis expert. Theurgi τὸ unum per omnes Deorum ordines veluti diffundi, eisdemque indivulso & inseparabili nexu continere volebant. Unum enim simul in omnibus eodem modo existit: hinc Jamblich. de Myster. Cap. 5. Sect. 1. "Κατ' ἀλλῶν 3 αὐτῆς "ἀφορμῶν, τὸ γέ ἡνῶμῃνον πᾶν, ὅσων ἂν ἦ, "καὶ ὁποῖον, καὶ τὸ νομῃμως ἰδρυμῃνον ὡς "ἰαυτῶ, πῆτε ἕ ἀμερισται ὑπὸ τῶν αἰπῶν, τὸ

"ἀκίνητον, ἕτω νομῃμῃνον, ὡς αἰπῶν εἶη "πῆσης κινήσῃτος. Sic de unitate tanquam secundo Deorum idiomate loquitur Jambl. prolixius agunt de unitate hac in Divinis, Proclus, Damascius, Simplicius, nec non Dionysius, quorum verba autem nunc non adscribam.

2 Οὐ μόνον ἄρα τὸ ἐν ἐν πολλὰ ἐστὶν] Mallet τὸ ἐν ὄν, ita quoque legerat Proclus, & Parmenides semper antea locutus erat.

3 Πεπεραστομῃνον ἂν εἶη καὶ τὸ ὄλον τὸ ἐν.] Aristoteles Metaph. Lib. 5. Cap.

omnia qualiacunque, maximeque omnium divisa est essentia, & infinitæ sunt essentiæ partes. Ita est. Plurimæ ergo sunt illius partes. Plurimæ quidem. Quid vero? Estne aliquid eorum, quod quidem pars essentiæ sit, & tamen sit nihil? Sed quo pacto id fieret? Verum si, ut arbitror, sit, necesse est semper, quamdiu est, unum aliquod esse, nihil vero esse non potest. Necesse est. Singulis ergo essentiæ partibus adest unum, partem nullam derelinquens, sive major illa pars sit, sive minor, sive quomocunque se habeat. Ita est. Anne ergo unum ens ubique simul est totum? diligenter id considera. Considero, atque id fieri non posse video. Divisum itaque est, nisi totum sit; neque enim aliter universis simul essentiæ partibus aderit, quam divisum. Ita est. At vero quod partibile est, id necessario totidem esse oportet, quot ejus sunt partes. Necessario. Falso itaque modo dicebamus, essentiam in plurimas partes esse distributam, quippe quæ non in plures partes divisa sit, quam quidem unum, sed in pares: neque enim *ens* derelinquit *unum*, nec *unum ens*, sed duo hæc per omnia penitus cœquantur. Ita omnino videtur. Unum itaque ab essentia distributum multa est, & infinita multitudo. Videtur. Non solum igitur unum ens est multa, sed etiam ipsum unum ab essentia distributum multa esse oportet. Oportet sane.

Quin etiam ideo, quod omnes partes totius partes sint, unum qua totum, definitum erit. Anne continentur a toto omnes partes? Necesse est. Quod vero continet, terminus est. Quidni? *Unum* ergo *ens*, unum quodammodo est & multa, & totum & partes, & finitum & infinitum multitudinc. Sic videtur. Nonne ergo, dum definitum est, extrema

26. quærit quid sit totum " τὸ συν-
 " χῆς inquit καὶ πεπερασμένον, ὅταν ἐν π
 " ἐκ πλείονων ἢ ὑπερχήντων, & rursus
 ubi differentiam unum inter & omne
 statuit " ἐπὶ τῷ πῶς ἐχρήσθη δόξῃ καὶ
 " μίσει ἐῖς ἓνα, ὅταν μὴ ποιῆ ἢ ἴ-
 " σις διαφορῶν, πᾶν ἕνα. ὅταν ἢ ποιῆ,
 " ὅλον. Confer Plat. in Soph. &
 Theæt. unde veram esse Parmenidis
 Thesin satis aperte cognosces.

4 Τὸ ἐν ἑσῶ ἂν, ἐν πῶ ἰσὶ πῶ καὶ πολ-
 λά &c.] Dupliciter considerandum
 esse unum adstruunt Platonici, tum
 in semet ipso, tum quatenus uni-
 versa extra se ad sui participationem

admittit. Hoc animo voluisse di-
 cunt Platonem, & inde jam ita dispu-
 tare: unum ens unum est, & multa,
 & totum & partes, & infinitum &
 finitum. Ex effectu ita judicatur
 unum, quod est causa horum om-
 nium. Damasc. ἐπεὶ Ἀρχῶν " πάντα,
 " inquit, διὰ τῷ ἐνὸς οἷον ἀμνηστῆται, καὶ
 " τὸ ἐν κυρίως αὐτὸν πῶ καὶ ὁμοῦ καὶ τί-
 " λῳ, αὐτὸ καὶ ἐχάστω, αὐτὸ ἴριγγῳ
 " ἀτίχως τῷ πάντων, καὶ τῶν πολλῶν μία
 " φύσις, καὶ ἡ ἀμεριστή κερυφὴ τῷ ὁπί-
 " στωσι πάντων, καὶ ἡ μίξις τῷ ἀμειοχῆ τῶν
 " ὁπίσσωσι ὅλων λεγόμενα.

ἑατάτα ἔχον; **Ανάγκη.** ἴ Τί δ' εἰ ὅλον, ἔ καὶ δρχλιὸν ἂν ἔχοι, ἔ μέσον καὶ τελοτύτι; ἢ οἷόν τ' πὶ ὅλον εἶναι ἀνευ τριῶν τέτων; καὶ τὰ ἐν ὅπῃ αὐτῶν ἰσοστατή² ἔθελήσειε τι ὅλον εἶναι; Οὐκ ἔθελήσῃ. Καὶ δρχλιὸν δὴ, ὡς εἴοικε, καὶ τελοτύτι, καὶ μέσον ἔχοι ἂν τὸ ἐν. Ἐχει. Ἀλλὰ μὴ τότε μέσον ἴσον τῶν ἑατάτων ἀπέχει, ἢ ἔ γάρ ἂν ἄλλως μέσον εἴη. Οὐ γάρ. Καὶ χήματος δὴ πνος ὡς εἴοικε, πνῆτον ὃν μετέχοι ἂν τὸ ἐν' ἤτοι εὐθεῖα, ἢ σρογγύλα, ἢ πνῆ μικτὴ εἴς ἀμφοῖν. Μετέχοι γὰρ ἂν.

Ἀρ ἔν ἔτως ἔχον, ἔκ αὐτὸ τε ἐν ἑαυτῷ ἔσται καὶ ἐν ἄλλῳ; Πῶς; Τῶν μερῶν πὰ ἕκαστον ἐν τῷ ὅλῳ ἐστὶ, καὶ ἀδὲν ἐκτὸς ἔ ὅλα. Οὐτῶ. Πάντα δὲ τὰ μέρη ἰσὸς τοῦ ὅλας περιέχεται; **Ναί.** Καὶ μὴ πάντα⁴ πάντα μέρη τὰ αὐτοῦ τὸ ἐν ἐστὶ, καὶ ἔτε τι πλεον, ἔτε ἐλαττον, ἢ πᾶντα. Οὐ γάρ. Οὐκ ἔν καὶ τὸ ἐν ἐστὶ; Πῶς δ' ἔ; Εἰ ἀρα πάντα τὰ μέρη ἐν ὅλῳ τυγχάνει ὄντα, ἐστὶ ἢ τὰ τε πάντα τὸ ἐν, καὶ αὐτὸ τὸ ὅλον, περιέχεται δὲ ἰσὸς τοῦ ὅλας τὰ πάντα, ἰσὸς ἔ ἑνὸς ἂν περιέχοιτο τὸ ἐν, καὶ ἔτως ἂν ἤδη τὸ ἐν αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ εἴη. Φαίνεται. Ἀλλὰ μὴτοι τότε ὅλον αὐτὸ σὺκ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐστὶν, ἔτε ἐν πᾶσιν, ἔτε ἐν τινι. Εἰ γάρ ἐν πᾶσιν, ἀνάγκη καὶ ἐν ἐνί' ἐν τινι γάρ ἐνί μὴ ὄν, σὺκ ἂν ἐπὶ πὰ διύαιτο ἐν γε ἀπασιν εἶναι' εἰ δὲ τέτο μὴ τὸ ἐν τῶν ἀπάντων ἐστὶ, τὸ δὲ ὅλον ἐν τῷτῳ, μὴ ἐνί, πῶς ἐπὶ ἔ ἐν γε πῶς πᾶσιν ἐν ἔσται; Οὐδαμῶς. Οὐδὲ μὲν ἐν πῶσι τῶν μερῶν. Εἰ γάρ ἐν πῶσι τὸ ὅλον εἴη, τὸ πλεον ἂν ἐν τῷ ἐλάττονι εἴη, ὃ ἐστὶν ἀδύνατον. Ἀδύνατον γάρ. Μὴ ὄν δ' ἐν πλεονοσι, μὴ δ' ἐν ἐνί, μὴ δ' ἐν ἀπασὶ τοῖς μέρεσι τὸ ὅλον, σὺκ ἀνάγκη ἐν

1 Τί δ' εἰ ὅλον, ἔ καὶ δρχλιὸν ἂν ἔχοι καὶ μέσον ἐ τελοτύτι;] Ad πῶς δρχλιὸν in Theologia Chaldaica respicere Platonem colligunt interpretes. Chaldaei, quos una cum Phoeniciis & Aegyptiis διατριπικὸς τῶν κριτῶν ἰσῶσι ἰσοστατων fuisse auctor est Damascius, Trina statuebant Principia unde oraculum apud Damascium

“ Ἀρχαῖς γάρ τρεῖσι ταῖς ἢ λαοῖς δουλοῦν ἀπασιν.”

“ Πᾶσι γάρ ἐν κρομμυ λάμπη τρεῖς ἢς Μοῖαι ἀρχαί.”

quae explicantur a Jambl. Sect. 2.

Cap. 7. “ Ἐν δὲ τούτοις τοῖς τρεῖσιν ἡροῖς

“ τρεῖς ἀπὸς ταῖς τρεῖς, δρχλιὸν ἔ μισοτύτι, καὶ

“ πλεον ὅλα τὰ γρη κριτικῶν. Ideo

veteribus Deus dicebatur “ δρχλιὸν καὶ μισοὶ καὶ πλοτύτι ἔχον, apud Plat. Lib. 4. de Leg. quae autem defumpta sunt ex Orpheo. Videtis Aristotel. Lib. 1. de Caelo.

2 Ἐθελήσειε τι ὅλον] Ex Cod. MS. Procli lego ἔθελήσῃ ἐπὶ ὅλον εἶναι.

3 Οὐ γὰρ ἂν ἄλλως μέσον εἴη.] Sophistico more Physice disputat de uno, quod ὑπερέσται ἐστὶ ἔ ὑπερφύσις. Alia est μισότης quae in unum convenit, quam a Sole edoctus docet Julianus Imperator Orat. 4. “ Μισοτύτι μὲ δὲ φροῦ, ἔ πῶς ἐν τοῖς σῶματις γεωμετρίας, ἔ πῶς ἰσῶσι ἀφεισῶσι τῶν ἀρχῶν, οἷον ἐστὶ “ γεωμετρίας τὸ ζῶον, ἢ φροῦ, ἐπὶ δὲ “ φροῦ καὶ ψυχρῶ τὸ κρομμυ, καὶ ὄσται “ τῶν.

quoque habet? Necessario. Quid vero, totum si sit, nonne principium quoque habeat, & medium, & finem? aut num totum aliquod sine tribus his esse potest? Et si vel unum eorum alicui desit, totumne id ulterius erit? Non erit. Atque adeo initium & medium & finem haberet unum. Haberet. At vero medium æquo undique ab extremis intervallo distat, non enim aliter esset medium. Non sane. Porro si tale sit unum, figuræ etiam cujusdam, uti videtur, particeps esset, sive rectæ, sive rotundæ, sive alterius ex utraque compositæ. Particeps sane esset.

Anne ergo tale si sit, ipsum in se ipso & in alio erit. Quomodo? Quælibet sane pars in toto est, neque ulla extra totum. Ita est. Singulæne partes a toto comprehenduntur? Etiam. Atqui omnes sui ipsius partes unum ipsum est, nec plus minusve, quam omnes. Ita est. Nonne etiam totum est unum? Quidni? Si igitur omnes partes toti insint, & omnes partes sint unum, unum vero ipsum totum, a toto autem contineantur singula; unum jam continebitur ab uno, adeoque unum in semet ipso erit. Videtur. Sed vero totum vicissim non est in partibus nec in omnibus, nec in una. Si enim in omnibus esset, necessario etiam in una foret: nisi enim in una aliqua esset, in omnibus certe esse non posset. Sin vero hoc quidem unum omnium est, totum autem non in hoc uno, quomodo tum in omnibus erit totum? Nullo modo. Neque etiam in aliquibus partibus: nam si aliquibus partibus totum ineffet, majus in minori erit, quod fieri non potest. Non potest. Cum itaque totum nec in pluribus, nec in una, neque etiam in omnibus partibus sit, anne necesse est

“ τοιαῦτα, ἀλλὰ τὸ ἐνωτικὸν καὶ συνά-
 “ γουσι τὰ διεσπῶτα ὅποιον τινὰ φησὶ
 “ Ἐμπειρικλῆς τὴν ἀρμονίαν, ἐξορίζων αὐ-
 “ τὴς παντελῶς τὸ νεῖκος.”

4 Πάντα μέρη τὰ αὐτῶ τὸ ἐν ἑστί, καὶ ἕ-
 πτι τι πλείον, ἔτε ἕλαττον, ἢ πάντα.] Quo-
 tuncunque sint partes, illæ una sumptæ
 unum totum constituunt, & tan-
 tundem semper erit totum, quippe
 quod partibus omnibus constet. Sic
 in Theologia Chaldaica ὁ νῦς dici-
 tur Σωσχοῦς, quod uti ajunt Plato-
 nici, e summo Deo multi & infiniti
 quasi exeant Deostri, quos unus tam-
 en Deus supremus contineat, &
 unum ex omnibus Deum efficiat.
 Uberius hæc præter ceteros exequi-

tur Damasc. fol. 235. unde Julianus
 Imp. Orat. 4. “ Σωσχοῖ τις ἑστὶ ἐν τῷ
 “ νοητῷ τῶν Θεῶν κρόμα πάντα πρὸς τὸ
 “ ἐν συντάττεισσι.”

5 Ἐν γὰρ τοῖς πᾶσι ἐν ἑστί;] Lego
 εἰς ἑστί, ita clarior fiet sententia. Sed
 præcedentia sine distinctionis nota-
 la scribo τὸ ὅλον ἐν τῷ μὴ ἐστί, quor-
 sum enim referres illud τῷ nisi ad
 ἐστί? Hactenus autem quasi invitum
 ab uno fuit divulgum. Proclus In-
 stit. Theol. Cap. 67. Πᾶσι ὁλότως ἢ
 πρὸ τῶν μερῶν ἑστί, ἢ ἐκ τῶν μερῶν, ἢ ἐν
 τῷ μέρει. Prima illa ὁλότως competit
 uni, ceteras duas ab uno removet
 Parmenides.

ἐτέρω τινι εἶναι, ἢ μηδαμῶς ἐπι εἶναι; Ανάγκη. ¹ Οὐκ ἔν μηδαμῶς μὲν ὄν, εἰδέν ἂν εἴη; ὅλον δὲ ὄν, ἐπειδὴ εἴη ἐν αὐτῷ εἶναι, ἀνάγκη ἐν ἄλλῳ εἶναι; Πάνυ γε. Ἡ μὲν ἄρα τὸ ἐν, ὅλον ἐν ἄλλῳ εἶναι ἢ δὲ τὰ πάντα μέρη ὄντα τυγχάνει, αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ, ² Ἐἴτω τὸ ἐν ἀνάγκη αὐτὸτε ἐν ἑαυτῷ εἶναι καὶ ἐν ἐτέρῳ. Ανάγκη.

Οὕτω δὴ πεφυκὸς τὸ ἐν, ἄρ σὺκ ἀνάγκη καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐστάναι; Πῆ; Ἐσηκε μὲν παρ, εἴπερ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ εἶναι ἐν γὰρ ἐνὶ ὄν, καὶ ἐκ τέττε μὴ μεταβαῖνον, ἐν τῷ αὐτῷ ἂν εἴη, ἐν ἑαυτῷ ὄν. Ἐστὶ γὰρ. Τὸ δὲ γε ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ ὄν, ἐσὼς δὴ πῶς ἀνάγκη αἰεὶ εἶναι. Πάνυ γε. Τί δέ; τὸ ἐν ἐτέρῳ αἰεὶ ὄν, οὐ, τὸ ἐναντίον, ἀνάγκη μηδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι; Μηδέποτε δὲ ὄν ἐν τῷ αὐτῷ, μὴδὲ ἐστάναι; μὴ ἐσὼς δὲ, κινεῖσθαι; Οὕτως. Ανάγκη ἄρα τὸ ἐν, αὐτὸ τε ἐν ἑαυτῷ αἰεὶ ὄν, καὶ ἐν ἐτέρῳ, αἰεὶ κινεῖσθαι τε καὶ ἐστάναι. Φαίνεται.

Καὶ μὲν ταυτὸν γε δεῖ εἶναι αὐτὸ ἑαυτῷ, καὶ ἕτερον ἑαυτοῦ, Ἐπὶς ἄλλοις ὡσαύτως ταυτὸν τε καὶ ἕτερον εἶναι, εἴπερ καὶ τὰ πῶσθεν πέπονθε. Πῶς; ³ Πᾶν πῶς πῶς ἅπαν ὡδὲ ἔχει ἢ ταυτὸν εἶναι, ἢ ἕτερον, ἢ, εἰ μὴ ταυτὸν ἢ, μὴδ' ἕτερον, μέρος ἂν εἴη τέττε, πῶς ὁ ἕτως ἔχει, ἢ ὡς πῶς μέρος ὅλον ἂν εἴη. Φαίνεται. Ἄρ ἔν τὸ ἐν, αὐτὸ αὐτῶ μέρος εἶναι; Οὐδαμῶς. Οὐδ' ἄρα ὡς πῶς μέρος, αὐτὸ αὐτῶ ὅλον ἂν εἴη πῶς ἑαυτὸ μέρος ὄν. Οὐ γὰρ οἶόν τε. Ἄλλ' ἄρα ἕτερον εἶναι ἐνὸς τὸ ἐν; Οὐ δὴτα. Οὐκ ἄρα ἑαυτῶ γε ἕτερον ἂν εἴη. Οὐ μὲντοι. Εἰ ἔν μὴτε ἕτερον μὴτε ὅλον, μὴτε μέρος αὐτὸ πῶς ἑαυτὸ εἶναι, σὺκ ἀνάγκη ἤδη ταυτὸν εἶναι αὐτὸ ἑαυτῷ; Ανάγκη. Τί δέ; Τὸ ἐτέρῳ δὲ αὐτὸ ἑαυτῶ, ἐν τῷ αὐτῷ ὄντῳ ἑαυτῷ, σὺκ ἀνάγκη αὐτὸ ἑαυτῶ ἕτερον εἶναι, εἴπερ καὶ ἐτέρῳ δὲ ἔσται; Ἐμοιγε δοκεῖ. Οὕτω μὲν ἐφάνη ἔχον τὸ ἐν, αὐτὸ τε ἐν ἑαυτῷ ὄν ἅμα καὶ ἐν ἐτέρῳ. Εφάνη γὰρ. Ἐτερον ἄρα (ὡς εἰκεν) εἴη ταύτη ἂν ἑαυτῶ τὸ ἐν. Εοικε.

1 Οὐκ ἔν μηδαμῶς ὄν, εἰδέν ἂν εἴη;] Plat. Soph. "Οτι δ, i. e. Παρμενίδης: " μὲν πῶς φησὶ, εἰ γὰρ μήποτε τέττε εἶδαι- " μὴ εἶναι μὴ ὄν. Ἀλλὰ σὺ τ' εἰ ἀφ' ὄδου " διζήσῃ εἴρη γὰρ νόημα. Sed in versibus quos ante jam adduxi Parmenides ipse τὸ unum, nihil esse dicit, unde Damasc. fol. 6. Διττὸν μὲ τὸ εἶναι τὸ μὴ εἶναι τὸ εἶναι πῶς.

2 Καὶ ἔτω τὸ ἐν ἀνάγκη αὐτὸ τε ἐν

ἑαυτῷ εἶναι καὶ ἐν ἐτέρῳ.] Duo sunt quae h. l. animadvertenda veniunt partim τὸ αὐτοπόσω ὄν unius, partim ὁ πῶσθεν δὲ ἐπιπροφῆ τῶν ἄλλων. Ita autem loqui amant Philosophi: unum abest & adest, cum entibus conjungitur quod tamen seorsim existit, suamque commiseri non patitur naturam unde Damascius πῶς μὴ εἶναι εἶναι hunc in modum describit, " εἶναι

ipsum vel esse in alio quodam, vel nusquam esse? Necessè est. Nonne vero, si nusquam sit, nihil penitus erit? totum vero si sit, nec tamen sit in se ipso, anne necessè est esse in alio? Necessè est. Quà igitur unum totum est, in alio est: quà vero omnia partes ejus sunt, & ipsum cunctæ partes, ipsum est in se ipso: adeoque necessè est unum ipsum in se ipso esse & in alio. Necessè est.

Talis vero cum sit natura unius, anne necessè est unum & moveri & stare? Quomodo? Stat nimirum, si quidem ipsum in se ipso est. Quod enim in uno est, neque ex eo egreditur, in eodem est, in semet ipso. Est profecto. Quod vero in eodem semper est, stare semper oportet. Oportet. Quid vero? quod semper est in alio, nonne id vice versa necessè est nunquam in eodem esse? Sin vero nunquam in eodem sit, neque stare? nisi vero stet, moveri? Ita necessè est. Necessè itaque est, unum, cum in se ipso semper sit & in alio, semper quoque stare ac moveri. Videtur.

Quin etiam idem debet ipsum sibi ipsi esse, & a se ipso alterum, & aliis similiter idem & alterum, si ea, quæ supra dicta sunt, illi accidant. Qua ratione. Sic enim fere omnia sese ad se invicem habent: vel eadem sunt, vel diversa ab invicem: vel, si neque eadem sint neque diversa, pars fane erit alicujus, ad quod ita sese habeant, aut tanquam ratione partitæ, sint totum. Apparet. Num ergo unum sui ipsius pars est? Nequaquam. Non igitur ratione sui ipsius totum erit, ac si pars sui sit. Neque enim esse potest. An forte alterum est unum ab uno? Non fane. Non itaque a se ipso esset alterum. Non certe. Si itaque nec alterum, nec totum, nec pars ipsum ad se ipsum est, nonne jam necessè est, unum sibi idem esse? Necessè est. Quid vero? quod alibi est, quam ipsummet in eodem existens, in semet ipso, nonne id necessario alterum est a se ipso, siquidem etiam alibi existat? Mihi quidem videtur. Hujusmodi plane patuit esse unum, quod in se ipso simul sit & in alio. Patuit profecto. Alterum ergo (uti visum) eo ipso unum esset a se ipso. Visum.

“είναι τὸ αὐτὸ ἐν ἄλλῳ γενησὶν ἰδιαιτέραν,
 “ἢ ἐν ἑαυτῷ, ὅπερ ποτὶ ὑφίστατο, ὅν λε-
 “γεμεν, ideo jam unum multa esse
 recte dixeris “λόγῳ γὰρ εἷς ἢ πολλοὺς,
 “inquit Plotinus, ἢ πᾶν τὸ ἐν ἐν. Καὶ
 “γὰρ τὸ ἐπὶ ἑαυτῷ καὶ ἡ ἐπιπέτης αὐτῷ:
 “ἢ γὰρ δὴ ἔμὴ ὄντῳ. Ἐτὸ δὲ ἐν τῷ ἐνὸς μὴ
 “χωρῶσθαι μὲν, Ἐπὶ αὐτῷ τὸ ἐν, παρίσταν

“ αὐτῷ ἢ τὸ αὐτῷ ἐν, καὶ τὸ ἐν ἐν αὐτῷ ἴφ’
 “ἑαυτῷ, conf. Ennead. 6. Lib. 9.
 Cap. 6.

3 Πᾶν πᾶσιν ὡς ἅπαν ὁδὸν ἔχει &c.]
 Aristotel. Lib. 10. Metaph. Cap. 3.

“ Πᾶν ὡς ἅπαν, inquit, ἢ ταυτὸ, ἢ ἄλ-
 “λο, Differunt ita a se invicem uni-
 versa, sunt sibi vel similia vel dissi-
 milia,

Τί ἔν; Εἰ τὰ πῶς ἕτερόν ἐστι, ἔχ' ἕτερα ὄντος ἕτερον ἔσται; Ανάγκη. Ἰ Οὐκ ἔν, ὅσα μὴ ἐν ἐστίν, ἀπαντ' ἕτερα τὰ ἐνός; καὶ τὸ ἐν τῶν μὴ ἐν; Πῶς δ' ἔ; Ἐτερον ἂν εἴη ἄρα τὸ ἐν τῶν ἄλλων. Ἐτερον. Οὐρα δ' ἡ αὐτό τε ταυτὸν καὶ τὸ ἕτερον, ἄρ οὐκ ἐναντία ἀλλήλοις; Πῶς δ' ἔ; Ἡ οὐκ ἐβελήσεται ταυτὸν ἐν τῷ ἕτέρῳ, ἢ ἕτερον ἐν ταυτῷ ποτὲ εἶναι; Οὐκ ἐβελήσεται. Εἰ ἄρα τὸ ἕτερον ἐν ταυτῷ μηδέποτε ἔσται, εἰδὲν ἐστὶ τῶν ὄντων ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ ἕτερον χρόνον εἰδενά. Εἰ γ' ὄντινοῦ εἴη ἐν τῷ, ἐκείνον ἂν τὸν χρόνον ἐν ταυτῷ εἴη τὸ ἕτερον. Οὐχ' ἔτως; Οὕτως. Ἐπειδὴ δὲ εἰδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἐστίν, εἰδέποτε ἐν τινὶ τῶν ὄντων ἂν εἴη τὸ ἕτερον. Ἀληθῆ. Οὐτ' ἄρα ἐν τοῖς μὴ ἐν, ἔτε ἐν τῷ ἐνὶ εἴη ἂν τὸ ἕτερον. Οὐ γάρ ἔν. Οὐκ ἄρα τῷ ἕτέρῳ γ' ἂν εἴη τὸ ἐν, τῶν μὴ ἐν, εἰδὲ τὰ μὴ ἐν, τὰ ἐνός ἕτερα. Οὐ γάρ. Οὐδὲ μὲν ἑαυτοῖς γε ἕτερον ἂν εἴη ἀλλήλων, μὴ μετέχοντα τὰ ἕτερα. Πῶς γάρ. Εἰ δὲ μήτε ἑαυτοῖς ἕτερα ἐστὶ, μήτε τῷ ἕτέρῳ, εἰ πάντῃ ἂν ἤδη ἐκφεύγοι τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων; Ἐκφεύγοι. Ἀλλὰ μὲν εἰδὲ τὰ ἐνός γε μετέχει τὰ μὴ ἐν. Οὐ γάρ ἂν μὴ ἐν ἦν, ἀλλὰ πῃ ἂν ἐν ἦν. Ἀληθῆ. Οὐδ' ἂν ἀρεθμοὶ εἴη ἄρα τὰ μὴ ἐν, εἰδὲ γάρ ἂν ἔτω μὴ ἐν ἦν πατάπασιν, ἀρεθμόν γε ἔχοντα. Οὐ γάρ οὐ. Τί δέ; Τὰ μὴ ἐν, ἐνός ἄρα μόρια ἐστίν; ἢ καὶν ἔτω μετέχει τὰ ἐνός τὰ μὴ ἐν; Μετέχειν. Εἰ ἄρα πάντῃ τὸ μὲν ἐν ἐστὶ, τὰ δὲ μὴ ἐν, ἔτ' ἂν μόριον τῶν μὴ ἐν τὸ ἐν εἴη, ἔτε ὅλον ὡς μόριον. ἔτε αὐτὰ μὴ ἐν τοῦ ἐνός μόρια, ἔτε ὅλα ὡς μόρια τῷ ἐνί. Οὐ γάρ. Ἀλλὰ μὲν ἔφαμεν, τὰ μήτε μόρια, μήτε ὅλα, μήτε ἕτερα ἀλλήλων, τὰ αὐτὰ εἶσομαι ἀλλήλοις. Ἐφαμεν γάρ. Φῶμεν ἄρα ἔ τὸ ἐν πρὸς τὰ μὴ ἐν ἔτως ἔχον, τὸ αὐτὸ εἶναι αὐτοῖς; Φῶμεν. Ἐ τὸ ἐν ἄρα, ὡς εἰσικεν, ἕτερόν τε

milia, eadem, vel diversa, sed aliquid tamen sit necessum est, quo differant, sicuti paulo post docebit Parmenides.

Ἰ Οὐκ ἔν ὅσα μὴ ἐν ἐστίν, ἀπαντ' ἕτερα ἔ ἐνός;] Quid per ea quæ non unum vocantur, intelligat Parmenides, factis superque liquet; entia nimirum sunt omnia singularia quæ alias τὰ ἄλλα seu τὰ πολλα in hoc nostro Dialogo vocantur. Pythagoræi unius nomine cunctas incorporeas & materiæ expertes substantias conjunctum appellabant, τὰ ἄλλα vero o-

mnes corporeas substantias nuncupabant. Proclus in Parmenid. MS. Lib. 5. fol. 32. " Ἐθός γ' ἦν πρὸς (lege " πρὸς) τοῖς Πυθαγορείοις, ἐν μὲν ὁμοιογενεῖ ἡ ἀσώματων ἢ ἡ ζωῶν ἐστίν. ἄλλα ἢ τῶν σωματικῶν, ἢ ἐν σωματικῶν ὑφιστηκίαν. Sed differunt hic τὰ ἄλλα ab uno, uti ἡ διάκρισις differunt ab unitate. Ita Damascius de hac, quam Parmenides statuit, differentia, aperte scribit. " Ἡδὲ ἡ ἕτερον " τῆς οὐκ ἀντικειμένης πρὸς τῶν ποσότητος " ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐν ὡς ἀξίωμα πρὸς ἐνὶ " σιν ἄπαντ' ἔ τὸ ἐν πάντῃ ἐστὶ κτ' τὸ ἦν " ἦν

Quid ergo? Si quid ab aliquo alterum sit, nonne alterum esset ab altero? Necessè est. Nonne, quæcunque non sunt unum, ea omnia altera sunt ab uno? & unum vicissim alterum est ab iis, quæ non sunt unum? Quidni? Alterum itaque esset unum ab aliis. Alterum. Vide vero: Anne alterum & idem sibi sunt invicem contraria? Quidni? Eritne ergo unquam idem in altero, aut alterum in eodem? Nunquam. Sin ergo alterum nunquam in eodem fuerit, nihil esset ex iis quæ sunt, in quo per tempus aliquod ipsum alterum sit, nam si per aliquod tempus in aliquo foret, per id tempus in eodem esset alterum. Nonne ita? Ita est. Quandoquidem vero nunquam sit in eodem, nunquam etiam in aliquo ente erit alterum. Vera dicis. Idcirco nec in iis quæ non sunt unum, neque in uno erit alterum. Non sane. Non ergo ipso altero unum esset alterum ab iis quæ non sunt unum, nec ea quæ non sunt unum eo altera essent ab uno. Non sane. Nec etiam a se invicem essent altera, cum alterius non fiant participia. Quomodo enim essent? Quodsi vero nec a se ipsis nec ab altero altera sunt, nonne prorsus a se invicem altera esse non possent? Non possent. At vero, quæ non sunt unum, uno non participant, neque enim essent non unum, sed quodammodo unum. Verum est. Neque ergo numerus essent ea quæ non sunt unum: jam enim non prorsus essent non unum, si quidem numero constarent. Non certe. Quid autem? anne ea quæ non sunt unum, unius partes sunt? Anne ita forte uno participarent quæ non sunt unum? Participarent. Si itaque hoc quidem omnino unum esset, illa vero non unum, neque pars eorum quæ non sunt unum, erit unum, neque etiam totum, quasi unum sit pars: neque vicissim unius partes erunt, neque tota quasi unum pars esset. Non profecto. At vero diximus, ea, quæ æque partes, neque tota neque altera sunt a se invicem, eadem sibi invicem esse debere. Diximus sane. Dicimusne igitur unum, cum se ita ad ea, quæ non sunt unum, habeat, idem illis esse? Dicimus. Unum ergo, uti visum alterum est

“ὅτι πάντων ἔστι ἕνους, ἕτα καὶ ἡ ἐτερό-
 “της αὐτῆ τὸ πάντων πληθὺς ἔστι τὸ διω-
 “σμορμόν.”

2 Τὸ ἐν ἄρχῃ, ὡς εἶπεν, ἐτερόν τι τῶν
 ἄλλων ἐστὶ καὶ ἑαυτῶ &c.] Facit huc
 Orphicorum Symbolum “Ἄλλα καὶ
 “ἄλλα, quo πλὴν ταυτῆτος & ἐτερότη-
 τα in Deitate significabant. An-

sam illis præbuerant versus Orphei

“Ζὸς πρῶτον ἦν ἕνους Ζὸς δὲ ἕτα-

“τος δὲ ἕτα καὶ ἕτα.”

“Ζὸς ἄρσεν ἦν ἕνους Ζὸς δὲ ἄρσεν-

“τὸ ἐπὶ ταυτῆτος.”

& Damascius ex Chaldaeorum sen-
 tentia scribit, “ἡ θεία πῆς ἐστὶ ταυτῆτος

“καὶ ἡ ἐτερότης ἀφ’ ἑαυτῆς καὶ ἐκ τῆς ἑτέρας”

H

“πῆς-

τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ ἑαυτῶ, καὶ ταυτὸν ἐκείνοις τε καὶ ἑαυτῶ. Κινδυνεύει Φαίνεσθαι ἅκ γε τοῦ λόγου.

Ἀρ' ἔν καὶ ὁμοίον τε ἔ ἀνόμοιον ἑαυτῶ τε καὶ τοῖς ἄλλοις; Ἰσως. Ἐπειδὴ γοῦν ἕτερον τῶν ἄλλων ἐφάνη, καὶ πάλλα πᾶς ἔ, πὲρ ἂν ἐκείνῃς εἴη. Τί μὲν; Οὐκ οἶω ἕτερον τῶν ἄλλων, ὡς περ καὶ πάλλα ἐκείνου; καὶ ἔτε μᾶλλον ἔτε ἤπλον; Τί γάρ; Εἰ ἄρα μήτε μᾶλλον μήτε ἤπλον, ὁμοίως. Ναί. Οὐκ οἶω ἢ ἕτερον εἶναι ὡς πῶν τῶν ἄλλων, καὶ πάλλα ἐκείνῃς ὡσαύτως, ταύτη ταυτὸν ἂν πεπονθῶτα εἶεν· καὶ τί, τε ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ πάλλα τῶ ἐνί. Πῶς λέγεις; Ὀδε. Ἐκαστον τῶν ὀνομάτων ἅκ ὅτι πινι καλεῖς; Ἐγὼ γε. Τί οὖν; Τὸ αὐτὸ ὄνομα εἴποις ἂν πλεονάκεις, ἢ ἀπαξ; Ἐγὼ γε. Πότερον οὖν, εἰ μὲν ἀπαξ εἴποις, ἐκείνο πωροσαγορεύεις ἢ πὲρ ἐστὶ τῆνομα; εἰ μὲν δὲ πάλλακεις, ἅκ ἐκείνο; ἢ, εἰ μὲν τε ἀπαξ, εἰ μὲν τε πάλλακεις τὸ αὐτὸ ὄνομα φθέγγῃ, πάλλα ἀνάγκη σὲ τὸ αὐτὸ καὶ λέγειν αἰεὶ; Τί μὲν; Οὐκ οἶω καὶ τὸ ἕτερον ὄνομα εἶναι ἐπὶ πινι; Πάνυ γε. Ὅταν ἄρα αὐτὸ φθέγγῃ, εἰ μὲν τε ἀπαξ εἰ μὲν τε πάλλακεις, ἅκ ἐπ' ἄλλῳ ἔδὲ ἄλλο πὶ ὀνομάζεις ἢ κείνο ἔπερ ἢ ὄνομα. Ἀνάγκη. Ὅταν δὲ λέγωμεν ὅτι ἕτερον μὲν πάλλα ἔ ἐνός, ἕτερον δὲ τὸ ἐν τῶ ἄλλων, δις τὸ ἕτερον εἰπίντες, ἔδὲν πὶ μᾶλλον ἐπ' ἄλλῃ, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνῃ τῇ φύσει αὐτὸ αἰεὶ λέγομεν ἢ περ ἢ τῆνομα. Πάνυ μὲν οὖν. Εἰ ἄρα ἕτερον τῶν ἄλλων τὸ ἐν, καὶ πάλλα ἔ ἐνός, ² κατὰ ταῦτο ἕτερον πεπονθῆναι, ἔκ ἄλλο, τὸ αὐτὸ ἂν πεπονθῶς εἴη τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις· τὸ δὲ πᾶ ταυτὸν πεπονθῶς, ὁμοίον ἔχί; Ναί. Ἡ δὲ τὸ ἐν ἕτερον τῶ ἄλλων πέπονθεν εἶναι, κατ' αὐτὸ τῆτο ἅπαν ἄσιν ὁμοίον ἂν εἴη, ἅπαν γὰρ ἅπαντων ἕτερόν ἐστιν. Εοικεν. Ἀλλ' ἦν τότε ὁμοίον τὸ ἀνόμοιόν ἐναντίον; Ναί. Οὐκ οἶω καὶ τὸ ἕτερον τῶ ταυτῶ αὐτῶ; Καὶ τῆτο. Ἀλλὰ μὲν καὶ τῆτο γε ἐφάνη, ὡς ἄρα τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις ταυτὸν τε καὶ ἕτερον. Ἐφάνη γάρ. Τῆναντίον δὲ γε πάλλας ἐστὶ τὸ εἶναι τὸ αὐτὸ τοῖς ἄλλοις, τῶ ἕτερον εἶναι τῶ ἄλλων. Πάνυ γε. Ἡ γε μὲν ἕτερον, ὁμοίον ἐφάνη. Ναί. Ἡ ἄρα ταυτὸν, ἀνόμοιον ἐστὶ, κατὰ τῆναντίον πάλλας τῶ ὁμοιῶν πάλλας, ὁμοίως δὲ πᾶ τὸ ἕτερον; Ναί. Ἀνόμοιός ἔ ἀρα τὸ ταυτὸν ἢ ἔκ

“ πάλλα ἀφύσθη τῶν μερικῶν πηρῶν
 “ ἀπασῶν MS. fol. 250. Idem vero
 & alterum esse ab aliis dicitur unum
 ideo, quod quæ in entibus depre-
 henditur Identitas (liceat ita lo-
 qui) & diversitas ex uno, veluti e

fonte, primaque causa emanarint.
 Damascius fol. 258. “ Ἐπερὶ γὰρ τῶν
 “ ἄλλων εἰρηται τὸ ἐν, ὡς ἂν ἐπερὶ τῶν
 “ ἄλλων, καὶ ταυτὸν γὰρ τοῖς ἄλλοις, ὅτι τῶ
 “ ἄλλων ταυτῶν, καὶ ὡς αὐτὰ ἐρηται
 “ ἀφύσθη ταυτῶν.”

ab aliis & a se ipſo, & idem illis ſibiſque metipſi. Hoc ex diſputatione conſtare videtur.

Num ergo etiam ſimile & diſſimile ſibi ipſis & ceteris eſt unum? Forte. Poſtquam alterum ab aliis eſſe patuit, alia quoque ab illo erunt altera. Quid tum? Nonne ita ab aliis alterum erit, ut ab illo altera? neque magis aut minus? Quidni? Si nec magis nec minus, ergo ſimiliter. Similiter. Nonne quatenus uni contigit eſſe alteri ab aliis, aliisſque ſimiliter ab eo, eatenus eadem fierent, unum cum aliis, & alia cum uno? Quomodo dicis? Hoc modo. Unumquodque, nomen nonne ſuum habet ſignificatum? Habet. Quid ergo? Idemne nomen ſœpius, an ſemel pronuncies? Semel equidem. Num ergo, quando ſemel nomen illud efferis, id compellas, cui tale nomen eſt? quando vero ſœpius, non idem? An vero, ſive ſemel, ſive ſœpius idem nomen pronunciaris, neceſſario ſemper idem innuiſ? Quid tum? Nonne & alterum nomen rei alicui eſt impoſitum? Omnino. Quotiens igitur nomen hoc proferis, ſive ſemel, ſive ſœpius idem proferas, non alii imponis, nec aliud quicquam compellas, quam id, cujus illud nomen erat. Neceſſe eſt. Quando itaque dicimus, alia eſſe alterum quidpiam ab uno, alterum autem viciffim unum, bis nomen *alterum* pronunciantes, nihilo magis aliud ſignificamus, quam ejus naturam, cujus hoc nominis erat. Omnino. Si ergo unum alterum eſt ab aliis, & alia ab uno eo, quod idem illud alterum illis accidat, non ſane aliud uni accideret, ſed idem quod eſt in aliis: cui autem idem accidit, id ſimile eſt, nonne? Maxime. Quo vero modo uni alteri eſſe ab aliis contigit, eodem modo quodlibet cui libet eſt ſimile: quodlibet enim eſt a quolibet alterum. Videtur. Sed eſtne ſimile diſſimili contrarium? Eſt. Nonne & alterum ipſi eidem eſt contrarium? Eſt. Atqui & hoc patuit, quod unum ideo idem ſit aliis, & alterum ab iis. Patuit. Contraria vero ſunt idem eſſe aliis, & alterum eſſe ab aliis. Prorſus. Et quâ quidem alterum, ſimile eſſe apparuit. Etiam. Quâ igitur idem eſt, diſſimile erit pro affectione diverſa ab ea quæ id ſimile reddiderat; ane ſimile faciebat alteram? Certe. Idem ergo diſſimile reddet: alioquin

1 Οὐπίρ ἐστὶ τῆνομος;] Perperam legebatur in antiquariis codicibus, οπίρ ἐστὶ τῆνομος, & notat hunc errorem Damasc. MS. fol. 261.

2 Κατὰ τῶν ἐπιτρον πειροτήτων] Me-

lius legeretur, κατ' αὐτὸ τὸ ἐπιτρον πειροτήτων. Nec dubitandum, veram hanc eſſe lectionem, maxime cum Damascius eam ſuo comprobet ſuffragio.

ἐναντίον ἔσται τῷ ἑτέρῳ. Ἐοικεν. Ὁμοιον ἄρα ἢ ἀνόμοιον ἔσται τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις· ἢ μὲν ἕτερον, ὅμοιον· ἢ δὲ ταυτόν, ἀνόμοιον. Ἐχει γὰρ οὐδὲν, ὡς εἴκε, καὶ ποιῆτον λόγον. Καὶ γὰρ τὸν δὲ ἔχει. Τίνα; Ἡ ταυτόν πέπονθε, μὴ ἄλλοιον πέπονθεναι· μὴ ἄλλοιον δὲ πέπονθος, μὴ ἀνόμοιον· μὴ ἀνόμοιον δὲ, ὅμοιον εἶναι· ἢ δὲ ἄλλο πέπονθεν, ἄλλοιον· ἄλλοιον δὲ ὄν, ἀνόμοιον εἶναι. Ἀληθῆ λέγεις. Ταυτόν τε ἄρα ὄν τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ ὅτι ἕτερόν ἐστι, κατ' ἀμφοτέρα, καὶ καθ' ἑκάτερον ὅμοιον τε ἂν εἴη καὶ ἀνόμοιον τοῖς ἄλλοις, Πάνυ γε. Οὐκ οὐδὲν καὶ ἑαυτῷ ὡσαύτως, ἐπεὶ περ ἕτερόν τε ἑαυτῶ καὶ ταυτόν ἑαυτῷ ἐφάνη, κατ' ἀμφοτέρα καὶ κατὰ ἑκάτερον ὅμοιον τε καὶ ἀνόμοιον φανήσεται; Ἀνάγκη.

Τὸ δ' ἔτι φεῖ τὸ ἀπείρατον τὸ ἐν αὐτῷ καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ἔτι μὴ ἀπείρατον περὶ, πῶς ἔχει, σκοπεῖ. Σκεπῶ. Αὐτὸ γὰρ πᾶς ἐν ἑαυτῷ ὅλῳ τὸ ἐν ἐφάνη ὄν. Ὁρθῶς. Οὐκ οὐδὲν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ ἐν; Ναί. Ἡ μὲν ἄρα ἐν τοῖς ἄλλοις, τῶν ἄλλων ἀπείρατον ἂν ἢ δὲ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ, τῶν μὲν ἄλλων ἀπείρατον ἀπείρατον, αὐτὸ δὲ αὐτῷ ἀπείρατον ἂν, ἐν ἑαυτῷ ὄν. φαίνεται. Οὕτω μὲν δὲ ἀπείρατον ἂν τὸ ἐν αὐτῷ τε καὶ τῶν ἄλλων. Ἀπείρατον. Τί δὲ τῆδε; Ἀρ' ἔτι πᾶν τὸ μέλλον ἀφείρατον πινός, ἐφεξῆς δὲ αὐτῷ σκείνω ἔτι μέλλει ἀπείρατον, ταύτῃ τῷ ἑδραν κατέχον ἢ ἂν μετ' σκείνω ἢ ἑδρα, ἢ ἂν κείνηται, ἀπείρατον; Ἀνάγκη. Καὶ τὸ ἐν ἄρα εἰ μέλλει αὐτὸ ἑαυτῷ ἀπείρατον, ἐφεξῆς δὲ εὐθὺς μετὰ ἑαυτὸ κείνω τῷ ἐχομένῳ χώρῳ κατέχον σκείνης ἐν ἢ αὐτὸ ἐστὶ. Δεῖ γὰρ οὐδὲν. Οὐκ οὐδὲν δύο μὲν ὄν τὸ ἐν, ποιήσκειν ἂν ταῦτα, καὶ ἐν δύοιν χώρῳ αἴμα γένοιτο; ἔως δὲ ἂν ἢ ἐν, σὺκ ἐφελήσκει; Οὐ γὰρ οὐδὲν. Ἡ αὐτὴ ἄρα ἀνάγκη τῶ ἐν, μὴτε δύο εἶναι, μὴτε ἀπείρατον αὐτὸ αὐτῷ. Ἡ αὐτὴ. Ἀλλ' ἔτι μὲν τῶν ἄλλων ἀφείρατον. Τί δὲ; Ὅτι φανέν τὸ μέλλον ἀφείρατον, χωρὶς ὄν, ἐφεξῆς δὲ αὐτῷ σκείνω εἶναι ἔτι μέλλει ἀπείρατον τρεῖτον δὲ αὐτῶν ἐν μέσῳ μηδὲν εἶναι. Ἀληθῆ. Δύο ἄρα δὲ τὸ ὀλίγιστον εἶναι, εἰ μέλλει ἀφείρατον εἶναι. Δεῖ. Ἐὰν δὲ τῶν δύοιν ὄρον τρεῖτον προσθήκηται ἐξῆς, αὐτῶ μὲν, τρεῖς ἔσται· αἱ δὲ ἀφείρατον, δύο.

I H ἢ ἄρα ἐν τοῖς ἄλλοις, τῶν ἄλλων ἀπείρατον ἂν] Primo supposito negabat unum tangere vel tangi posse ab eo, quod partium sit expers, nec circulo includi possit. Hic autem, si unum, inquit, aliis inest, tangeretur quoque iis. Non valet autem

profus consequentia, cum, uti dicunt Platonici, unum ubique sit, & nullibi. Alia est ratio materialium, alia vero immaterialium. Sic Porphy. Sent. "Τὰ καθ' ἑαυτὰ ἀσώματα, αὐτὸ δὲ κρείττον παντός ἐστι σίμησις ἢ τῶν πᾶσι, πᾶσι γὰρ ἐστὶν, ἔτι ἀφείρατον, ἀλλ' ἔτι μὲν."

alteri non erit contrarium. Apparet. Simile itaque & dif-
 simile erit unum aliis, quâ quidem alterum, simile erit, quâ
 vero idem, dissimile. Talem etiam, ut videtur, rationem habet.
 Et sane hanc habet. Quam? Ut quâ *idem* passum est, non
 alienum sit passum, si non alienum passum fuerit, neque etiam
 dissimile sit, si non dissimile, ut sit simile: quatenus autem
aliud suscepit, ut etiam sit alienum, & si alienum fuerit,
 etiam dissimile. Vere dicis. Unum ergo cum ceteris & *idem*
 sit, & alterum ab iis, secundum ambo hæc & secundum ho-
 rum alterutrum, simile esset, & dissimile aliis. Etiam. Non-
 ne & sibi ipsi eodem modo, quandoquidem alterum a se, &
 idem sibi esse, visum est, secundum ambo hæc, & secundum
 horum alterutrum simile videbitur, & dissimile? Necessè est.

Considera quæso præterea, quonam pacto unum in tan-
 gendo vel non tangendo sese habeat ad semet ipsum, & ad
 alia. Considero equidem. Ipsum sane unum in se ipso to-
 tum esse constitit. Probe. Anne vero etiam in aliis sit unum?
 Certe. Quatenus ergo in aliis est, alia tangeret, quatenus ve-
 ro ipsum est in se ipso, alia quidem tangere impeditur, se au-
 tem ipsum tangeret, cum sit in se ipso. Videtur. Ita qui-
 dem unum tangeret & sese, & alia. Tangeret. Quid vero
 ad hæc? Nonne, quodcunque aliquid vult tangere, prope
 adjacere debet, tangendo, eumque locum tenere, qui sequi-
 tur illius locum, in quo cum primum fuerit, tanget? Ne-
 cessè est. Unum itaque, si semet ipsum tangere debet, con-
 tinuo post se ipsum jacere debet, proximam loco, in quo
 ipsum est, sedem occupans. Debet omnino. Nonne si unum
 duo esset, hæc efficeret, & duobus simul in locis esset: dum
 vero unum est, minime? Non profecto. Eadem ergo est ne-
 cessitas, ut unum nec duo sit, nec sese tangat. Eadem. Sed
 nihilo magis alia tanget. Quamobrem? Quoniam diximus,
 id quod tacturum aliquid est, seorsim positum, proximum
 illi quod tangendum est, esse oportere: tertium autem inter-
 medium nullum esse. Verum est. Quare duo ad minimum
 esse debent toties, quoties futurus est tactus. Debent. Sin
 autem præter terminos duos, tertium quoddam medium in-
 tervenerit, tria quidem hæc erunt, tactus vero gemini. Pro-

“ἀμερῶς. Ita in Phæd. de Anima,
 “ὅταν μὴ ἐπισημαίνουσι τῶν σώματι ἢ ψυ-
 “χῆ, ἀπτεται τὸ οὐτῶ.
 2 Αὐτὸ δὲ αὐτῆ ἀπτεται ἂν, εἰ ἰαυτῆ
 ἂν.] Unum neque seipsum tangere
 multis demonstratum it Proclus in

Theol. Plat. Lib. 2. Cap. 1, ubi
 tandem ita concludit. “Αλλ’ ἔτι τὸ
 “ἐν ἡ αὐτῆ χρεῖς ἴσιν, ἢ ἰαυτῆ ἀπτόμι-
 “νοι· εἴη γὰρ ἔτι πικρὸς τὸ ἀππᾶξ, τῆ
 “τὸ χρεῖς· τὸ δὲ γὰ ἢ πίπτην ἔδει ἄλ-
 “λο πικρὸ αὐτό.

Ναί. Καὶ ἔγω δὴ αἰεὶ ἐνὸς προσγγνομύς, μία ἄψις προσγγνο-
ται, καὶ συμβαίνει πᾶς ἄψις ἔσθ' ἀπλήθους τῶν ἀριθμῶν μᾶ ἐλάτ-
τους εἶναι· ὧ γὰρ τὰ πρῶτα δύο ἐπλεονέκτησε τῶν ἄψιων, εἰς τὸ
πλείω εἶναι τὸν ἀριθμὸν ἢ πᾶς ἄψις, τῷ ἴσῳ τῷ τῷ καὶ ὁ ἐπειτα
ἀριθμὸς πᾶς πασῶν τῶν ἄψιων πλεονεκτηεῖ· ἤδη γὰρ τὸ λοιπὸν
ἅμα ἐν τῷ ἀριθμῷ προσγγίνεται καὶ μία ἄψις πᾶς ἄψιων.
Ορθῶς. Οὐα ἄρα ἐστὶ τὰ ὄντα τὸν ἀριθμὸν, αἰεὶ μᾶ αἰ ἄψις
ἐλάττους εἰσὶν αὐτῶν. Ἀληθῆ. Εἰ δέ γε ἐν μόνον ἐστὶ, δύας δὲ μὴ
ἔστιν, ἄψις οὐκ ἂν εἴη. Πῶς γάρ; Οὐκ οὐ φαίμεν, τὰ ἄλλα τὸ
ἐνός, οὔτε ἐν ἐστίν, οὔτε μετέχει αὐτῷ, εἴπερ ἄλλα ἐστίν; Οὐ γάρ.
¹ Οὐκ ἄρα ἐν ἐστὶν ἀριθμὸς ἐν τοῖς ἄλλοις ἐνός μὴ ὄντος ἐν αὐτοῖς.
Πῶς γάρ; Οὐτ' ἄρα ἐν ἐστὶ τὰ ἄλλα, ἔτε δύο, ἔτε ἄλλῃ ἀριθμῷ
ἔχοντα ὄνομα ἔδέν. Οὐ. Τὸ ἐν ἄρα μόνον ἐστὶν ἐν, καὶ δύας οὐκ ἂν
εἴη. Οὐ φαίνεται. Ἄψις ἄρα οὐκ ἐστὶ, δυοῖν μὴ ὄντων. Οὐκ ἐστίν.
Οὐτ' ἄρα τὸ ἐν τῷ ἄλλων ἀπτεταί, ἔτε τὰ ἄλλα ἔσθ' ἐνός· ἐπείπερ ἄψις
οὐκ ἐστίν. Οὐ γὰρ ἐν. Οὕτω δὴ κατὰ πάντα ταῦτα τὸ ἐν τῶν ἄλ-
λων καὶ ἑαυτῷ ἀπτεταί τε καὶ ἔχ' ἀπτεταί. Εοικεν.

³ Ἀρ' ἐν καὶ ἴσον ἐστὶ καὶ ἀνίσον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις; Πῶς; Εἰ
μείζον εἴη τὸ ἐν ἢ τὰ ἄλλα, ἢ ἐλάττων, ἢ αὐτὰ ἄλλα τῷ ἐνός μείζον ἢ
ἐλάττω, ἄρα οὐκ ἂν τῷ μὲν ἐν εἶναι τὸ ἐν, καὶ τὰ ἄλλα, ἄλλα ἔσθ'
ἐνός, ἔτε τι μείζον ἔτε τι ἐλάττω ἂν εἴη ἀλλήλων αὐτῆς γε ταύ-
ταις τῷ οὐσίαις; Ἀλλ' εἰ μὲν πρὸς τῷ πιαῦτα εἶναι ἐκάτερα ἰσῶ-
τητα ἔχοιεν, ἴσα ἂν εἴη πρὸς ἀλλήλα; ⁴ Εἰ ἦ τὰ μὲν μέγεθος, τὸ

I Οὐκ ἐν ἐστὶν ἀριθμὸς ἐν τοῖς ἄλλοις, ἐνός μὴ ὄντος ἐν αὐτοῖς.] Unum est causa & principium omnis numeri. Plotin. Ennead. 5. Lib. 5. Cap. 4. Hierocl. in aur. Carn. "Ἡ μὲν γὰρ μόνος, inquit, ὡς ἀρχὴ παντὸς ἀριθμοῦ, πᾶς πᾶσι δυνάμεις ἐν αὐτῇ σιωίχου. Sin itaque alia non participant de uno, nec ullus profus in iis invenitur numerus. Apprime huc faciunt illa Sexti Empyr. ita ex Pythagor. sententia scribentis Lib. 10. contra Phys. "Ἀνεκὸν ἄρα ἀρχὴ πάντων κατὰ τὸ ἀνωτάτω, ἢ τὴν ἀρχὴν Μόνος, καὶ ἢ ἀορίστος Δύας, ἐξ ὧν γίνονται φασὶ τὸ, τι ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἐν, καὶ πᾶσι ἐπὶ τέτοις πᾶσι Δύας. ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς Μόνος, ὅς τὸ ἐν. ἀπὸ δὲ τῆς Μόνος καὶ τῆς ἀορί-

"εἰς Δύας τὸ δύο καὶ μήποτε ἴσους. "μὲν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἔσθ' Δύο ἐπὶ τὸ δις "ἢ ἐν τέτοις &c. Ita etiam paulo ante Parmenides ipse loquebatur.

2 Τὸ ἐν τῷ ἄλλων ἐ ἑαυτῷ ἀπτεταί τε καὶ ἔχ' ἀπτεταί.] Nam si inesset, inquit Parmenides, unum sibi, vel aliis, & se, & alia tangeret: sin vero minus, dispar erit ratio. Unum quatenus est supra omnia, tactus omnium est expertus, quatenus autem cum aliis conjungitur, tangere dicitur & tangi. Procl. in Theol. Plat. Lib. 6. Cap. 24. "Τὸ δὲ ἀπτόμερον τῷ ἄλλων ἐν, "ἔχ' ἀπτόμερον, καὶ σιωίχεται πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ ὑπερβλήται αὐτῶν (1. ὑπερίδρυται.)

3 Ἀρ' ἐν καὶ ἴσον ἐστὶ καὶ ἀνίσον αὐτῷ τε καὶ

fecto. Atque adeo, uno semper addito, unus etiam tactus additur, & fit, ut tactus, numerorum multitudine, uno exuperentur: quanto enim primi duo tactus ipsos exuperarunt, ita ut plura numero, quam tactus essent, tanto deinceps universus numerus universos tactus excedit. Etenim in posterum unum jam additur numero, unusque tactus tactibus ipsis apponitur. Recte. Quot igitur ea quæ sunt, numero sunt, uno semper iis pauciores erunt tactus. Vera loqueris. Itaque si unum fit solum, non vero duo, tactus etiam nullus esset. Quonam modo? Nonne diximus, ea quæ alia sunt ab uno, nec unum esse, nec uno etiam participare, siquidem sint alia? Diximus. Non ergo unum numerus est in aliis, cum unum non fit in ipsis. Quomodo enim esset? Neque ergo unum sunt alia, neque duo, neque alterius numeri nomine designanda. Non sane. Ipsum igitur unum solummodo unum est, duo vero non essent. Non, ut videtur. Nullus itaque est tactus, si non sint duo. Nullus. Neque ergo unum alia tangit, neque alia tangunt unum, cum nullus sit tactus. Non profusus. Ita vero omnibus iis de causis unum se & alia tangit pariter, & non tangit. Videtur.

Anne præterea æquale pariter est & inæquale unum, tum tibi, tum etiam aliis; Quomodo? Si majus esset unum, vel minus aliis, aut alia vicissim majora, vel minora uno, anne unum eo, quod unum, & alia eo, quod alia sint, quam unum, aut majora, aut minora invicem, ex ipsis suis essentiis essent? verum, si utraque infuper æqualitatem haberent, anne æqualia invicem essent? Sin vero hæc quidem magnitudinem, il-

καὶ τοῖς ἄλλοις;] Monas in Theol. Arithmet. dicitur "ἐν ἰσότητι ἔστιν αὐτῷ ἐστὶν πᾶσις καὶ πᾶσις ἄλλοις. Elicit autem rursus Parmenides sequentem hanc ex præmissis illis, unum in se esse, & in aliis. In semet ipso esse i. e. stare, Pythagoræi æqualitati tribuebant, in alia autem transire, seu moveri inæqualitati competere credebant. Sext. Empyr. Lib. 10. adv. Phys. "Τῶν δὲ κατ' ἐναντίωσιν ἴσους ἔξω ἄρχεται, ἄλλους ταῖς ἐπιπέδον, τὸ ἴσον ἔστιν αἰσθῆναι, ἐν ταῖς ἄλλοις ἢ πάντων τῶν ἐναντιομένων θεωρεῖται φύσις οἷον μέγεθος μὴ ἐν ἰσότητι, κινήσεως δὲ ἐν ἀισθητῇ, ἐπιπέδον τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἥσσον. Conf. Procl. ad Lib. 1. Element. Euclid. Lib. 2.

4. Εἰ δὲ τὰ μὲν μέγας, τὸ δὲ μικρότερον &c.] Majus & minus non predicari possunt de uno, sed de Duade, ut loqui amabant Pythagoræi. Sextus l. c. "Ἀλλὰ ἢ ὑπεροχῆ, ἢ ἰσότητος καὶ τῆς ἀσπίδος Διάδοχο λόγῳ πᾶσις. Uni quidem æqualitatem tribuisse Pythagoræi scholam idem Sextus auctor est, sed quid æqualitatem unius vocarint Pythagoræi docent Theol. Arithmet. "ἐπίπεδον δὲ τὸ ἴσον ταῖς συμφωνίας ἐν μουσικῇ καὶ ἐλάττω. Pergit autem actor Theol. Arithmet. "οἱ περὶ Ἐμπεδοκλήου καὶ Πυθαγόρου, καὶ ἄλλοι οἱ πλείους τὴν πάλαι σφῶν φάσκει τὴν μεταδικλῆ φύσιν ἴσους τρεῖσιν ἐν μίῳ ἰδρύσθαι, καὶ ἄλλο τὸ ἐπιπέδον φυλάσσει τὴν αὐτῆν ἰδρῶν. I. Απρ

δὲ σμικρότητα, ἢ καὶ μέγεθος μὲν τὸ ἐν, σμικρότητα δὲ πᾶλλα, ὅπ-
 τῶν μὲν τῶν εἶδει μέγεθος προσείη, μείζον ἂν εἴη, ὡς δὲ σμικρότης,
 ἔλαττον; Ανάγκη. Οὐκοῦν ἐσὶν γε πινὲ τῶν εἶδη τῶν, τε μέγεθος,
 καὶ ἡ σμικρότης; Οὐ γὰρ ἂν πᾶ, μὴ ὄντε γε, ἐναντία τε ἀλλήλοι
 ἦντων, καὶ ἐν τοῖς ἔσιν ἐγγυνοιάτω. Πῶς γὰρ ἂν; Εἰ ἄρα ἐν
 τῶ ἐνὶ σμικρότης ἐγγύεται, ἦτοι ἐν ὅλῳ ἂν, ἢ ἐν μέρει αὐτοῦ
 ἐνεῖη. Ανάγκη. Τί δὲ εἰ ἐν ὅλῳ ἐγγύοιτο, ἔτι ἢ ἐξ ἴσας ἂν τῶ
 ἐνὶ δὲ ὅλα αὐτῶ πεταμῆν εἴη ἢ περὶ ἔχου αὐτό; Δῆλον δὲ. Ἀρ-
 ὄσκα ἐξ ἴσας μὲν ἔσσι ἡ σμικρότης τῶ ἐνὶ, ἴση ἂν αὐτῶ εἴη; περι-
 χουσα δὲ, μείζων; Πῶς δὲ ἔ; Δύνατον οὐδὲ σμικρότητα ἴσῳ τῶ
 εἶναι, ἢ μείζων πινός; καὶ περὶ αὐτῶν γε τὰ μέγεθος τε ἔ ἰσότητος, ἀλ-
 λά μὴ τὰ αὐτῶς; Ἀδύνατον. Ἐν μὲν ὅλῳ ἄρα τῶ ἐνὶ ὅσῳ ἂν εἴη
 σμικρότης· ἀλλ' εἴπερ ἐν μέρει. Ναί. Οὐπὶ γε ἐν παντὶ αὐτῶ μέρ-
 ρει. Εἰ δὲ μὴ, ταῦτα ποιήσῃ ἄπερ πρὸς τὸ ὅλον ἴση ἔσται, ἢ μεί-
 ζων τῶ μέρους ἐν ὡς ἂν αἰεὶ ἐνῆ. Ανάγκη. Οὐδενί ποτε ἄρα ἐπι-
 στα τῶν ὄντων σμικρότης, μήτ' ἐν μέρει μήτ' ἐν ὅλῳ ἐγγυνομένη
 ἐδὲ τι ἔσται σμικρὸν πᾶλλῳ αὐτῶς τῆς σμικρότητος. Οὐκ εἰσικει.
 Οὐδὲ ἄρα μέγεθος ἐνεῖται ἐν αὐτῶ, μείζον γὰρ ἂν τι εἴη ἄλλο,
 καὶ πᾶλλῳ αὐτῶ μέγεθος, ἐκείνο ἐν ὡς τὸ μέγεθος ἐνεῖη· καὶ
 ταῦτα σμικρὰ αὐτῶ οὐκ ὄντ'· ἔ ἀνάγκη ὑπερέχειν εἰς παντὶ ἢ
 μέγα, τῶ δὲ ἀδιώτατον, ἐπειδὴ σμικρότης ἐδαμοῦ ἐνι. Ἀληθῆ.
 Ἀλλὰ μὲν αὐτὸ μέγεθος, ἐκ ἄλλης μείζον ἢ αὐτῶς σμικρότητος, ἔ
 δὲ σμικρότης ἄλλου ἔλαττον ἢ αὐτῶ μέγεθος. Οὐ γάρ. Οὔτε ἄρα
 τὰ ἄλλα μείζων τῶ ἐνός, ἐδὲ ἔλαττω, μήτε μέγεθος μήτε σμι-
 κρότητα ἔχοντα, ἔτε αὐτῶ τῶν πρὸς τὸ ἐν ἔχοντι τῶ διώτατον
 τῶ τῶ ὑπερέχειν τε καὶ ὑπερέχεσθαι, ἀλλὰ πρὸς ἀλλήλων, ἔτε
 αὐτῶ τὸ ἐν τῶ πιν ἐδὲ τῶν ἄλλων μείζον ἂν ἐδὲ ἔλαττον εἴη, μήτε
 μέγεθος μήτε σμικρότητα ἔχον. Οὐκοῦν φαίνεται γε. Ἄρ' οὐ,
 εἰ μήτε μείζων μήτε ἔλαττον τὸ ἐν τῶν ἄλλων, ἀνάγκη αὐτῶ
 ἐκείνων μήτε ὑπερέχειν, μήτε ὑπερέχεσθαι; Ανάγκη. Οὐ-
 κοῦν τό γε μήτε ὑπερέχειν, μήτε ὑπερέχεσθαι, πολλὴ ἀνάγκη

I Ἀπερ πρὸς τὸ ὅλον ἴση ἔσται, ἢ μεί-
 ζων τῶ μέρους.] Post ὅλον, inquit Ser-
 ranus, Ficinus πλείους συγκρίσει collo-
 casse, & ἴση γὰρ ἔσται legisse videtur.
 Tu vero L. B. si tibi libitum fuerit,
 colo post ὅλον collocato, mecum le-
 ges, ἢ γὰρ ἴση ἔσται, ἢ μείζων τῶ μέρους.

2 Ἀρ' εἴ, εἰ μήτε μείζων, μήτε ἔλαττον
 τὸ ἐν τῶ ἄλλων &c.] Si unum non com-
 prendit alia, nec ab iis compre-
 henditur, cum enim neutra partici-
 pent magnitudinem aut parvitatem,
 ergo unum neque majus, aut minus
 est aliis, neque alia majora, vel mi-
 nor

lud vero parvitatem, aut ipsum unum magnitudinem, alia vero parvitatem haberent, cuicumque speciei magnitudo adesset, ea major esset: cui vero parvitas, ea minor foret? Necessesse est. Nonne sunt duæ quædam species magnitudo & parvitas? nisi enim essent, nunquam sibi invicem contrariæ forent, ac rebus ipsis inessent. Quomodo enim? Si ergo accedit parvitas, vel toti uni, vel parti cuiquam inesset. Necessesse est. Quid vero si toti accederet, ane ex æquo per integrum unum extenderetur, aut contineret illud? Plane. Anne si toti uni ex æquo insit parvitas, uni æqualis esset? sin vero contineret unum, major eo? Quidni? Potestne ergo parvitas alicui esse æqualis, aut major aliquo? effectusque magnitudinis & æqualitatis, non vero suos exerere? Non potest. Itaque non in toto quidem uno inesset parvitas, sed si inesset, parti inesset. Certe. Non tamen in tota parte, eadem enim efficeret adversus partem, quæ adversus totum: aut enim æqualis erit, aut major ipsa parte, cuicumque insit. Necessesse est. Nulli igitur unquam rei parvitas inerit, cum neque parti, neque toti insit: neque etiam parvum erit aliquid præter ipsam parvitatem. Videtur. Sed neque magnitudo ipsi inerit: tum enim jam aliud quidpiam esset majus, præter ipsam magnitudinem, id nimirum, cui magnitudo inesset: idque, cum non sit parvum, quod quidem superari debet a magno, si quid magnum sit: illud autem fieri non potest, quandoquidem parvitas nullibi insit? Vera dicis. Quin etiam magnitudo ipsa nullo alio erit major, quam parvitate, nec parvitas alio minor, quam magnitudine. Non erit. Itaque alia nec majora sunt uno, nec minora, cum magnitudinis & parvitatibus sint expertia. Neque habebunt hæc duo ad unum vim aliquam, qua vel excedant, vel excedantur, sed ad se invicem: neque unum vice versa hisce duobus, aut aliis, majus aut minus esset, quippe quod tam magnitudinis, quam parvitatibus est expertus. Ita nimirum apparet. Itaque, cum nec majus nec minus sit unum quam cetera, ane necessesse est nec superare alia, nec ab iis superari unum? Necessesse est. Nonne id, quod neque superat, neque superatur, necessario est

nora sunt uno. Nihil tamen impedit quominus positus ponendis unum magnitudine cuncta excedat. Porphy. Sent. 36. "Τὸ ὄντως ὄν ἐπι μέ-
" γα, ἐπι σμικρῶν ἐστὶ τὸ γὰρ μέγα καὶ
" μικρὸν κυρίως ἕγχε ἴδιον. Εὐκρίτης ὁ

" τὸ μέγα καὶ μικρὸν, καὶ ὑπὲρ τὸ μέγα-
" σον, καὶ ὑπὲρ τὸ ἐλάττωσον ταῦτά καὶ ἐν
" ἀεὶ μὴ ὄν ἐκ εὐερίστητι ἀμφοῦ ὑπὲρ
" πάντος μέγιστα καὶ ὑπὲρ πάντος ἐλαττώ-
" σον μιντεχόμενον.

ἕξ ἴσα εἶναι; ἕξ ἴσα δὲ ὄν, ἴσον εἶναι; Πῶς γὰρ ἔ; Καὶ μὲν καὶ αὐτὸ γε τὸ ἐν ὡς εἰς αὐτὸ ἕτως ἂν ἔχοι, μήτε μέρει τῷ ἐν αὐτῷ μήτε σμικρότητι ἔχον, ἔτ' ἂν ὑπερέχοιτο, ἔτ' ἂν ὑπερέχοι αὐτοῦ, ἀλλ' ἕξ ἴσα ὄν, ἴσον ἂν εἴη αὐτῷ. Πάνυ μὲν ἔν. Τὸ ἐν ἄρα αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἴσον ἂν εἴη. Φαίνεται.

Καὶ μὲν αὐτὸ γε ἐν αὐτῷ ὄν καὶ ὡς αὐτὸ ἂν εἴη ἕξωθεν καὶ ὡς εἰχόν μὲν μείζον ἂν αὐτῷ εἴη ὡς εἰχόμενον δὲ, ἔλαττον, καὶ οὕτω μείζον ἂν καὶ ἔλαττον εἴη αὐτὸ αὐτῷ τὸ ἐν. Εἴη γὰρ ἂν. Οὐκοῦν καὶ τὸ ἀνάγκη, μηδὲν εἶναι ἕκπες τῷ ἐνός τε καὶ τῶν ἄλλων; Πῶς γὰρ ἔ; Ἀλλὰ μὲν καὶ εἶναι πρὸς δὲ τὸ ἐν αἰεὶ. Ναί. Οὐκοῦν τότε ἐν τῷ ὄν, ἐν μείζονι ἔσται, ἔλαττον ὄν; ἔ γὰρ ἂν ἄλλως ἕτερον ἐν ἕτέρῳ εἴη. Οὐ γάρ. Ἐπειδὴ δὲ ἕδεν ἕτερόν ἐστι χωρὶς τῶν ἄλλων καὶ τῷ ἐνός, δεῖ δὲ αὐτὰ ἐν τῷ εἶναι, ὡς ἀνάγκη ἤδη ἐν ἀλλήλοις εἶναι, τὰ τε ἄλλα ἐν τῷ ἐνί, καὶ τὸ ἐν ἐν τοῖς ἄλλοις; ἢ μηδαμῶς εἶναι; Φαίνεται. Ὅτι μὲν ἄρα τὸ ἐν ἐν τοῖς ἄλλοις ἔνεστι, μείζω ἂν εἴη τὰ ἄλλα τῷ ἐνός, ὡς εἰχόντες αὐτὸ τὸ δὲ ἐν, ἔλαττον τῶν ἄλλων, ὡς εἰχόμενον ὅτι δὲ τὰ ἄλλα ἐν τῷ ἐνί, πᾶν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ αὐτὸν λόγον μείζον ἂν εἴη τὰ δὲ ἄλλα τῷ ἐνός ἐλάττω. Εοικε. Τὸ ἐν ἄρα ἴσον τε καὶ μείζον καὶ ἔλαττόν ἐστι αὐτὸ τε αὐτῷ καὶ τῶν ἄλλων. Φαίνεται. Καὶ μὲν ἔπειτα μείζον, καὶ ἴσον, καὶ ἔλαττον, ἴσων ἂν εἴη μέτρων καὶ πλεονόντων καὶ ἐλαττόνων αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἔπειδὴ ἢ μέτρων, καὶ μερῶν. Πῶς δ' ἔ; ἴσων ἄρα μέτρων ὄν, καὶ πλεονόντων καὶ ἐλαττόνων, καὶ ἀριθμῶν ἔλαττον ἂν καὶ πλεόν εἴη αὐτὸ τε αὐτῷ καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ἴσον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις κατὰ ταυτά. Πῶς; Ὡνπερ μείζον ἐστὶ πλεονόντων πρὸς καὶ μέτρων ἂν εἴη αὐτῶν ὅσων δὲ μέτρων, καὶ μερῶν, καὶ ὦνπερ ἔλαττον, ὡσαύτως καὶ οἷς ἴσον κατὰ ταυτά. Οὕτως. Οὐκοῦν αὐτῷ μείζον καὶ ἔλαττον ὄν, καὶ ἴσον, ἴσων ἂν εἴη μέτρων, καὶ πλεονόντων καὶ ἐλαττόνων αὐτῷ; ἔπειδὴ δὲ μέτρων, καὶ μερῶν; Πῶς δ' ἔ; ἴσων μὲν ἄρα μερῶν ὄν αὐτῷ, ἴσον ἂν τὸ πλεόνος αὐτῷ εἴη πλεονόντων ἢ πλεόν ἔλαττόνων ἢ ἐλάττον τῷ ἀριθμῶν αὐτῷ. Φαίνε). Οὐκὲν καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ὡσαύτως ἕξ τὸ ἐν; ὅτι μὲν

1 Ὅτι μὲν ἄρα τὸ ἐν ἐν τοῖς ἄλλοις, μείζω ἂν εἴη τὰ ἄλλα τῷ ἐνός &c.] Unum quidem est in aliis, sed omnia implet, & nusquam est. Plotin. Ennead. 3. Lib. 9. Cap. 3. " Πῶς ἔστι ἐξ ἐνός πλεόνος; ὅτι

" πανταχῶς ἔστι γὰρ ἐν ὅπου ἔστι. Πάντα ἔστι
" πληροῖ. Πολλά ἐστὶν, μείζον ἢ πάντα εἴη,
" αὐτὸ μὲν γὰρ, εἰ μόνον πανταχῶς, αὐτὸ ἔστι
" ἢ τὰ πάντα, ἐπεὶ ἢ καὶ ἕδωκεν ἵνα ἴσῃ,
" τὰ πάντα δὲ αὐτῷ, ὅτι πανταχῶς ἐστὶν.

conf.

ex æquo? ex æquo vero si sit, necesse est æquale esse? Quidni? Sed hoc pacto unum sese ad se ipsum habet, expers scilicet est & magnitudinis, & parvitatís, ut nec exuperet se ipsum, nec a se ipso exuperetur, sed æque se habens, æquale semper sibi sit. Et maxime quidem. Unum itaque & sibi, & aliis esset æquale. Videtur.

At vero, unum si in se ipso sit, extrinsecus etiam circa se ipsum esset; atque adeo se ipsum continens, se ipso majus esset; dum vero etiam contineretur, minus: adeoque majus esset unum, & minus semet ipso. Esset. Nonne hoc quoque necessarium est, nihil scilicet præter unum & alia reperi? Necessarium. Attamen quicquid est, anne semper id debet esse alicubi? Debet. Nonne id, quod in aliquo est, tanquam minus in majori erit? neque enim aliter aliud in alio esset. Non sane. Cum vero nihil aliud sit, præter unum & alia, oporteatque illa esse in aliquo, nonne necesse est, vel in se ipsis esse invicem, alia nimirum in uno, & unum in aliis, vel nusquam? Videtur. Si ergo unum infit in aliis, idcirco, alia eo essent majora, utpote quæ illud contineant, unum vero aliis minus eo quod contineatur: sin vero alia infint uni, unum aliis ob eandem causam majus est, ipsa vero alia uno minora. Videtur. Unum itaque æquale, majusque & minus se ipso, & aliis est. Apparet. Atque si majus, & minus, & æquale, æqualium erit mensurarum, plurimumque, & pauciorum se ipso, & aliis; & si mensurarum, etiam partium. Quidni? Si itaque easdem mensuras, pluresque, & pauciores habeat, numero etiam plus & minus erit, & ad se ipsum, & ad cetera, nec non æquale sibi, atque aliis ob easdem causas. Quonam modo? Quibus majus est, plures, quam illa, mensuras habet: quotque mensuras, totidem & partes: & quibus minus est, eodem modo, quibusve æquale, similiter. Sic est. Nonne cum se ipso majus minusque sit, & æquale, æqualium mensurarum, plurimumque, & pauciorum, quoad se ipsum, est particeps, & si mensurarum, etiam partium? Quidni? Si ergo æqualium sibi ipsi est partium, multitudine etiam sibi erit æquale, si plurimum, plus, sin autem pauciorum, minus erit numero semet ipso. Videtur. Anne ad alia similiter sese habebit unum? Quando qui-

conf. Procl. in Theol. Plat. Lib. 1. Cap. 2. Patebit ex his, quomodo respondendum fuisset ad propositam questionem anne æquale sibi sit u-

num & aliis, & inæquale, quæ his præmissis nititur, quod unum in se sit, & in aliis, quod majus sit, & minus, se ipso, & aliis.

μείζον αὐτῶν φαίνεται, ἀνάγκη πλεόν εἶναι ἢ τὸ δριθμὸν αὐτῶν; ὅτι δὲ σμικρότερον, ἐλαττον; ὅτι δὲ ἴσον μεγέθη, ἴσον καὶ τὸ πλεόν εἶναι τοῖς ἄλλοις; Ἀνάγκη. Οὕτω δὴ αὖ, ὡς εἴκοι, τὸ ἐν, ἢ ἴσον καὶ πλεόν καὶ ἐλαττον τὸ δριθμὸν αὐτό τε αὐτῶν ἑσται καὶ τῶν ἄλλων. Ἐσται.

Ἀρ' οὖν καὶ χρόνος μετέχει τὸ ἐν; καὶ ἐστὶ τε καὶ γίγνεται νεώτερον τε καὶ πρεσβύτερον αὐτό τε αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων; καὶ οὕτε νεώτερον ἔτε πρεσβύτερον, οὕτε ἑαυτῶν, ἔτε τῶν ἄλλων, χρόνου μετέχον; Πῶς; εἶναι μὲν πρὸς αὐτὰ ὑπάρχει, εἴπερ ἐν ἐστὶ. Ναί.¹ τὸ δὲ εἶναι ἄλλο τι ἐστὶν ἢ μέγεθός ἐστὶς μετὰ χρόνον τῶν παρόντων; ὡς περὶ τὸ ἦν μετὰ τοῦ παρεληλυθότος, καὶ αὖ τὸ ἔσται μετὰ τῶν μέλλοντων, ἐστὶς ἐστὶς κωνωνίας; Ἐστὶ γάρ. Μετέχει μὲν ἄρα ἐστὶ χρόνος, εἴπερ καὶ τῶν εἶναι. Πάνυ γε.² Οὐκ οὖν πορδύομιός τε χρόνος; Ναί. Αἰεὶ ἄρα πρεσβύτερον γίγνεται ἑαυτῶν, εἴπερ παρέρχεται κατὰ χρόνον. Ἀνάγκη. Ἀρ' ἔν μιν μνησθῆναι ὅτι νεώτερος γιγνομένης τὸ πρεσβύτερον πρεσβύτερον γίγνεται; Μνησθῆναι. Οὐκ ἔν, ἐπειδὴ πρεσβύτερον ἑαυτῶν γίγνεται τὸ ἐν, νεώτερος αὖ γιγνομένης ἑαυτῶν πρεσβύτερον γίγνεται; Ἀνάγκη. Γίγνεται μὲν δὴ νεώτερον τε καὶ πρεσβύτερον αὐτῶν ἔγωγε. Ναί. Ἐστὶ ἢ πρεσβύτερον ἂν ἔχῃ ὅταν κατὰ τὸ νῦν χρόνον ἢ γιγνομένης, τὸ μετὰ ἔστι ἦν τε καὶ ἔσται;³ Οὐ γάρ πρὸς πορδύομιόν γε ἐκ ἔστι ποτε εἰς τὸ ἔπειτα ὑπερβῆσθαι τὸ νῦν. Οὐ γάρ. Ἀρ' ἔν ἐκ ἐπιπέσει τότε ἔστι γίγνεσθαι πρεσβύτερον, ἐπειδὴ τῶν νῦν ἐνύχη; καὶ ἔστι γίγνεται ἀλλ' ἐστὶ τὸτ' ἡδὴ πρεσβύτερον; προῖόν γὰρ ἐκ ἂν ποτε ληφθῆναι ὑπὸ ἔστι νῦν τὸ γὰρ προῖόν, ἔτιως ἔχει ὡς ἀμφοτέρων ἐφάπτεσθαι, ἔστι τε νῦν καὶ ἔστι ἔπειτα τῶν μὲν νῦν ἀφιεμένων, ἔστι δὲ ἔπειτα ἑπιλαμβανόμενον μετὰ ἀμφοτέρων γιγνόμενον, ἔστι τε ἔπειτα καὶ ἔστι νῦν. Ἀληθῆ. Εἰ δὲ γε ἀνάγκη μὴ παρελθεῖν τὸ νῦν πᾶν τὸ γιγνόμενον, ἐπειδὴ κατὰ τῶν ἦν, ἑπιπέσει αἰεὶ τῶν γίγνεσθαι, καὶ ἐστὶ τότε τῶν ὅ, πᾶν ἂν τύχοι γιγνόμενον. φαίνεται. Καὶ τὸ ἐν ἄρα, ὅταν πρεσβύτερον γιγνομένης ἐντόχη τῶν νῦν, ἐπιπέσει τοῦ γίγνεσθαι, καὶ ἐστὶ τότε πρεσβύτερον. Πάνυ μὲν ἔν. Οὐκ οὖν, ἔπερ ἐγίγνετο πρεσβύτερον, τῶν καὶ ἐστὶν;

1 τὸ δὲ εἶναι ἄλλο τι ἐστὶν ἢ μέγεθός ἐστὶς μετὰ χρόνον τῶν παρόντων;] Theurgi tempus causam rerum qua fierent, nuncupabant, quod qua fierent, necessatio in tempore fiant. Damasc. fol. 277. "Ο χρόνος αὐτός θεός, ἐφ' ἔστι καὶ οἱ θεοὶ ταῦτα κρητίζουσι, ὡς

"πᾶσι καὶ πρεσβύτερος, ὡς αὐτὸς τῶν γιγνόμενων τοῖς γιγνομένοις.

2 Μετὰ τῶν μέλλοντων, ἐστὶς ἐστὶς κωνωνίας;] Substituendus, inquit Stephanus, nominativus κωνωνία in locum genitivi κωνωνίας. Delendum vero etiam est signum interrogationis,

dem majus iis esse videtur, nonne etiam numero plus iis esse oportet? quando vero minus magnitudine, numero quoque minus? quando denique par magnitudine, numero quoque par esse necesse est? Necesse. Sic rursus, uti visum, unum, par, plus, & minus numero, se ipso erit, & aliis. Erit sane.

Num ergo tempore quoque participat unum? estque & fit junius, & senius, & se ipso, & aliis? & vicissim neque junius, neque senius se ipso, vel aliis, dum tempore participat? Quomodo? Esse nimirum illi competit, siquidem est unum. Competit. *Esse* vero quid aliud est, quam essentiae participatio cum praesenti tempore? quemadmodum *erat* cum praeterito, & *erit* cum futuro, essentiae est communicatio? Ita est. Participet ergo tempore opus est, si ipso *esse* participat. Omnino. Nonne fluenti tempore? Certe. Semper ergo senius se ipso fit, siquidem secundum tempus progreditur. Necesse est. Meminimusne igitur, quod senius semper fiat senius eo, quod junius fit? Meminimus. Nonne ergo dum unum se ipso fit senius, se ipso, dum junius fit, fit etiam senius? Necesse est. Ita vero se ipso junius fit, & senius. Fit. Senius vero nonne tunc est, quando praesens tempus attingit, quod inter *Erat*, & *Erit* est intermedium? neque enim ex praeterito in futurum progrediens, praesens tempus supergreditur. Non certe. Anne ergo tunc definit fieri senius, cum primum praesens tangit, nec tum fit, sed jam est senius? Procedens enim ab ipso praesenti nequaquam comprehenderetur. Etenim, quod progreditur ita sese habet, ut utrumque attingat, praesens & futurum, praesens quidem tempus relinquens, futurum vero apprehendens, quod veluti in medio est positum inter praesens & futurum. Vera dicis. Si vero necesse est, quodcumque fit, praesens tempus minime transgredi; tum, cum primum illud nactum est, fieri definit, & jam est illud, quod fiebat. Videtur. Unum igitur, quando senius fit, & praesens tempus assequitur, definit fieri, & jam est senius. Omnino. An non illo senius est, quo fiebat senius?

tionis, aut comma ad μέλλον col- locata, quibus in Ficini & Serrani editionibus sensus corrumpitur.

3 Οὐκ ἔστι πορευόμενος ἔχρονος;] Quod in tempore est, semper alicujus futuri indiget. Plotin. Ennead. 3. Lib. 7. Cap. 5. "Τὸ γὰρ ὅτι χρόνος διαρκῆς ἐστὶν ἔχει, ἰδέσθαι τὸν χρόνον, ἔδειται. Ideo Strato tempus compositum es-

se dicebat ἐν μερῶν μὴ μόνον, apud Damasc. fol. 280. & Auctor Etymol. M. "Χρόνος, inquit, παρὰ τὸ μέτρον "τὸν χρόνον, sicut apud Eustath. "ἀπὸ "τῶν χρόνων ἴσον ἴσον, ὁ χρόνος. ad II. 4. p. 437. Edit. Rom.

4 Οὐ γὰρ πρὸς πορεύομενοι καὶ ἐν τῷ πο- τεῖς εἰς τὸ ἔπος ὑπερῶνται τὸ εἶναι.] Ægyptii Ifidis Serapidisque Simulacra inter

ἐγίγνετο δὲ αὐτῶ; Ναί. Ἐστὶ δὲ τὸ πρῆσβύτερον νεώτερον πρῆσβύτερον; Ἐστὶ. Καὶ νεώτερον ἄρα τότε αὐτῶ ἐστὶ τὸ ἐν, ὅταν πρῆσβύτερον γιγνόμενον ἐντύχη τῷ νῦν. Ανάγκη. Ἐτό γε μὲν νῦν αἰετὶ πάρεσι τῷ ἐνὶ Διᾷ πάντος τῶ εἶναι, ἐστὶ γὰρ αἰετὶ νῦν ὅταν περὶ ἡ. Πῶς γὰρ ἔ; Αἰετὶ ἄρα ἐστὶ τι καὶ γίγνεται πρῆσβύτερον ἑαυτῶ καὶ νεώτερον τὸ ἐν. Ἐοικε. Πλείω δὲ χρόνον αὐτὸ ἑαυτοῦ ἐστὶν ἢ γίγνεται; ἢ τὸν ἴσον; Τὸν ἴσον. Ἀλλὰ μὲν τὸν γε ἴσον χρόνον ἢ γιγνόμενον ἢ ὄν, πῶς αὐτῷ ἡλικίαν ἔχει. Πῶς δὲ ἔ; Τὸ δὲ πῶς αὐτῷ ἡλικίαν ἔχον, οὔτε πρῆσβύτερον ἔτε νεώτερον ἐστὶν. Οὐ γάρ. Τὸ ἐν ἄρα τὸν ἴσον χρόνον αὐτὸ ἑαυτοῦ καὶ γιγνόμενον καὶ ὄν, ἔτε νεώτερον, ἔτε πρῆσβύτερον ἑαυτῶ ἐστὶν, ἔτε γίγνεται. Οὐ μοι δοκεῖ.

Τί δὲ τῶν ἄλλων; Οὐκ ἔχω λέγειν. Τό γε μὲν ἔχεις λέγειν, ὅτι πᾶλλα ἔ' ἐνός, εἴπερ ἕτερα ἔστιν, ἀλλὰ μὴ ἕτερον, πλείω ἐστὶν ἐνός· ἕτερον μὲν γὰρ ὄν, ἐν αὐτῷ ἡ. ἕτερα δὲ ὄντα, πλείω ἐνός ἐστὶ, καὶ πλείω ἂν ἔχοι. Ἐχοι γὰρ ἂν. Πλήθους δὲ ὄν, δριμύτης πλείονος ἂν μετέχοι ἢ τῶ ἐνός. Πῶς δὲ ἔ; Τί οὖν; Ἀριθμῶ φήσομεν τὰ πλείω γίγνεσθαι τε καὶ γενοῦναι πρῆσβύτερον; ἢ τὰ ἐλάττω; Τὰ ἐλάττω. Ἐτό ὀλίγιστον ἄρα πρῶτον· τῆτο δὲ ἐστὶ τὸ ἐν ἢ γάρ; Ναί. Πάντων ἄρα τὸ ἐν πρῶτον γέγονεν τῶν ἀριθμῶν ἐχόντων· ἔχει δὲ καὶ πᾶλλα πάντα ἀριθμῶν, εἴπερ ἄλλα καὶ μὴ ἄλλο ἐστὶν. Ἐχει γάρ. Πρῶτον δὲ γε, οἴμα, γεγονός, πρῆσβύτερον γέγονε· τὰ δὲ ἄλλα ὑστερον· τὰ δὲ ὑστερα γεγονότα νεώτερα τοῦ πρῆσβύτερου γεγονότου, καὶ ἔτως ἂν εἴη τὰ ἄλλα νεώτερα τοῦ ἐνός, τὸ δὲ ἐν πρῆσβύτερον τῶν ἄλλων. Εἴη γὰρ ἂν. Τί δὲ τῆδε; ἄρ' ἂν εἴη τὸ ἐν πρῶτον φύσιν πῶς αὐτῶ γεγονός; ἢ ἀδιώατον; Ἀδιώατον. Ἀλλὰ μὲν μέρη γε ἔχον ἐφάνη τὸ ἐν· εἰ δὲ μέρη, καὶ δριμύτη, καὶ τελευτή, καὶ μέσον. Ναί. Οὐκ ἂν πάντων πρῶτον δριμύτη γίγνεται, καὶ αὐτῶ ἔ' ἐνός, καὶ ἐκάστω

inter alia Signum Capitis Leonini adjungebant, quo, loquente ita Macrobio, praesens tempus notabant, quia conditio ejus inter praeteritum futurumque actu praesenti valida fervensque est. Saturnal. Lib. 1. Cap. 20.

1 Τό γε μὲν νῦν αἰετὶ πάρεσι τῷ ἐνὶ Διᾷ πάντος ἔ' εἶναι] Hinc illud Platonicum, Aeternitas manet in uno. Quod enim nec futuro nec praeterito tem-

pori est obnoxium, sed semper in praesenti est, id demum est aeternum. Plotin. Ennead. 3. Lib. 7. Cap. 2.

“Ο ἐν μῆτι ἦν, μῆτι ἔσται, ἀλλ' ἐστὶ μῆτι, τῆτο ἔσται ἔχον τὸ εἶναι, τῆ μὴ μετῆ· “ὄλλοις ἐς τὸ εἶναι, μὴ δὲ αὐτῶ μείζον· “ὄλλοις, ἐστὶ ὁ αἰὼν. Hinc “τὸ νῦν, τὸ “ἔχον αἰώνιον dicitur Damasc. fol. 282.

2 Τὸ ὀλίγιστον ἄρα πρῶτον· τῆτο δὲ ἐστὶ

Fiebat autem se ipso? Certe. Estne vero senius juniori senius? Est. Junius ergo se ipso tunc est unum, quando senius factum, præsens assequitur. Neceffe est. Præsens autem tempus semper adest uni per universum esse, semper enim est præsens, quamdiu est. Quidni? Semper ergo unum est, & fit junius atque senius semet ipso. Videtur. Anne vero longiori tempore est aut fit unum, quam ipsum est? aut æquali? Æquali. At vero quod æquali tempore est aut fit, id eandem habet ætatem. Quidnam prohibet? Eandem vero ætatem habens neque senius est, neque junius. Nequaquam. Unum ergo, cum æquali tempore ipsum sibi ipsi fit & fiat, neque junius, neque senius se ipso, aut est, aut fit. Haud sane mihi videtur.

Quo autem modo se habet ad alia? Nescio quid dicam. Hoc tamen potes dicere, quod alia ab uno, siquidem altera sunt, non vero alterum, plus sint uno. Quod enim alterum est, unum esset: altera vero cum sint, uno sunt plura, & multitudine constant. Constant prorsus. Multitudo vero majore numero, quam unum est, participat. Quidni? Quid ergo? Dicemusne, ea, quæ plura sunt, numero prius fieri, aut facta fuisse, quam quæ pauciora sunt? Pauciora. Quod ergo paucissimum est, id est primum: illud autem est unum, anne? Certe. Unum ergo primum est omnium, quæ numerum capiunt: habent autem alia omnia numerum, si quidem alia, non vero aliud sunt. Habent profecto. Primum autem quod factum est, prius etiam fuit, alia vero post illud: posterius autem facta juniora sunt, quam quod ante est factum: adeoque alia hoc pacto juniora essent uno, unum vero illis antiquius. Effet sane. Quid autem ad hoc? Num unum præter naturam suam fieri posset? an vero potius hoc est impossibile? Impossibile. At vero partibus constare visum est unum: & si partibus, principio quoque, medioque, & fine. Certe. Nonne omnium primum fit principium, & unius & cujusque

ἐν τῷ ἄ' Damasc. περὶ Ἀρχ. MS. fol. 2. invehitur in Speusippum quod unum omnium rerum duxerit esse minimum, cum Parmenides nihil uno esse majus defenderit. Sic Parmenides in versibus apud Simpl. & Platon. in Soph.

“Μισροῦν ἰσχυρῆς πάντα. Τὸ γὰρ
 “ἔτι π μείζον,
 “Ὅτι βεβαιώτερον πείλη.

Sed vocat h. l. Parmenides unum minimum utpote primum, cujusque magnitudo non sit ex mole metienda. Ita Auct. Theolog. Arith. “Ἐκ “μῆκος πᾶς ἀριθμοῦ, ἢ ἢ μῆκος τὸ “ἐλάττω ἐστὶν ἀριθμῷ ἰσχύου. Et ut evincat Parmenides unum esse omnium primum, supponit hic alia numero constare, quod antea sustulerat.

τῶν ἄλλων; καὶ μὴ τὴν ἀρχὴν, καὶ τὰλλα πάντα μέχρι τῆς πλάσης; Τί μὲν; Καὶ μὲν μόλις γε φησομεν ταῦτ' εἶναι πάντα τὰλλα τῶν ὄλων τε καὶ ἐνός· αὐτὸ ἧ ὁκείνο ἅμα τῇ τελευτῇ γεγονέναι ἔτε καὶ ὄλον. φησομεν γάρ. Τελευτῇ δέ γε, οἷμα, ὕστατον γίνεσθαι τῶν δὲ ἅμα τὸ ἐν πέφυκε γίνεσθαι, ὡς, εἴπερ ἀνάγκη αὐτὸ τὸ ἐν μὴ πρὸ φύσιν γίνεσθαι, ἅμα τελευτῇ ἂν γεγονός, ὕστατον ἂν τῶν ἄλλων πεφυκός εἴη γίνεσθαι. φαίνεται. ¹ Νεώτερον ἄρα τῶν ἄλλων τὸ ἐν ἐστὶ, καὶ δ' ἄλλα τῶν ἐνός πρεσβύτερα. Οὕτως αὖ μοι φαίνεται. Τί δὲ δὴ; Ἀρχὴν, ἢ ἄλλο μέρος ὅτιον τῶν ἐνός, ἢ ἄλλῃ ὄντων, εἴη περ μέρος ἢ, ἀλλὰ μὴ μέρη, ἐκ ἀναγκαῶν ἐν εἶναι, μέρος ὄν; Ἀνάγκη. Οὐκ ἔστι τὸ ἐν ἅμα τε τῶν πρώτων γιγνομένων γίνοιτ' ἂν, καὶ ἅμα τῶν δευτέρων, καὶ ἐδενός ἀπολείπει τῶν ἄλλων γιγνομένων, ὅ, πῃ περ ἂν προσγίγη ὄντων, ἕως ἂν πρὸς τὸ ἐχάριον διελθόν, ὄλον ἐν γίγη. ἔτε μίση, ἔτε ἐχάριον, ἔτε πρώτων, ἔτε ἄλλῃ ἐδενός ἀπολείπει ἐν τῇ γήρῃ. Ἀληθῆ. ² Πᾶσι ἄρα τοῖς ἄλλοις τῶν αὐτῆν ἡλικίαν ἔχει τὸ ἐν, ὡς, εἴ μὴ παρὰ φύσιν πέφυκεν αὐτὸ τὸ ἐν, οὐτε πρῶτερον, ἔτε ὕστερον τῶν ἄλλων γεγονός ἂν εἴη, ἀλλ' ἅμα, καὶ κατὰ τῆτον τὸ λόγον τὸ ἐν τῶν ἄλλων ἔτε πρεσβύτερον, ἔτε νεώτερον ἂν εἴη, ἐδὲ τὰλλα τῶν ἐνός· κατὰ ἧ τῶν πρῶτων, πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον, καὶ τὰλλα ὁκείως ὡσαύτως. Πάνυ μὲν ἔν.

Ἐστὶ μὲν δὴ ἔτι ἔχον τε καὶ γεγονός. Ἀλλὰ τί αὖ πρὸς τῶν γίνεσθαι αὐτὸ πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον τῶν ἄλλων, καὶ τὰλλα τῶν ἐνός, καὶ μῆτε νεώτερον, μῆτε πρεσβύτερον γίνεσθαι; ἄρα ὡς περ πρὸς τὸ εἶναι, ἔτι καὶ πρὸς τῶν γίνεσθαι ἔχει; ἢ ἑτέρως; Οὐκ ἔχω λέγειν. Ἀλλ' ἐγὼ ποσὶνδὲ γε, ὅτι, εἴ καὶ ἐστὶ πρεσβύτερον ἕτερον ἑτέρως, γίνεσθαι γε αὐτὸ πρεσβύτερον ἐστὶ, ἢ ὡς τὸ πρῶτον εὐθὺς γιγνομένων διενεγκε τῇ ἡλικίᾳ, ὅσα ἂν ἐπὶ διώκται· ἐδὲ αὖ τὸ νεώτερον ὄν, ἐστὶ νεώτερον γίνεσθαι· ἀνίστις γὰρ ἴσου πρὸς τὴν ἡλικίαν χρόνον τε καὶ ἄλλῃ ὄντων, ἴσω ποιεῖ διαφέρειν αἰεὶ ὅσω περ ἂν τὸ πρῶτον διενεγκε. Πῶς γὰρ ἔστι; Οὐκ ἄρα τότε ὄν τῶν ἐνός ὄντων γίνοιτ' ἂν ποτὲ πρεσβύτερον, ἔτε νεώτερον, εἴπερ ἴσω διαφέρειν αἰεὶ τῇ ἡλικίᾳ· ἀλλ' ἐστὶ καὶ γίνεσθαι πρεσβύτερον, τὸ ἧ, νεώτερον γίνεσθαι δ' ἔστι. Ἀληθῆ. Καὶ τὸ ἐν ἄρα

[1 Νεώτερον ἄρα τῶν ἄλλων τὸ ἐν ἐστὶ.]
Unum enim, tanquam minimum, quatenus pars aliorum esset, junius esset aliis. Damasc. fol. 284. "H μὲν μέρη ἔχει τὰ ἄλλα, ταῦτα δὲ τὰ ἐπι-
" αὐτὸ ἐπὶ τὸ τίλειο ἢ γήρῃσι πρῶτον κα-

" τὰ μέρη· ταῦτα πρῶτον τὰλλα τῶν ἐνός,
" ἢ δὲ (ita lego, scribitur enim in
" utroque codice perperam ἢ δὲ) καὶ
" τὴν καὶ μέρη· γίνεσθαι τὸ ἐν παρὶχεται,
" πάντα ὕστερον.

2 Πᾶσι ἄρα τοῖς ἄλλοις τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχει.

aliorum, & post principium alia omnia usque ad finem? Quid tum? Attamen cuncta ea partes esse dicemus unius & totius, & illud ipsum unà cum fine unum totumque factum fuisse. Dicemus. Finis autem, ut opinor, fit postremo, cumque eo simul unum secundum sui naturam completur, adeo ut unum, siquidem necesse est id non præter suam naturam fieri, cum sine ipso factum, ultimum omnium natura sua fiat. Apparet. Junius itaque aliis unum est, aliaque uno antiquiora. Sic iterum mihi videtur. Quid autem? Principium, aut aliqua alia pars sive unius, sive cujuscumque alius, si modo pars, non partes sit, nonne necessario unum est, siquidem pars est? Necessario. Nonne ergo unum simul cum primo fieret, simulque etiam cum eo, quod secundo fit, & etiam reliquorum, quæcunque fiunt, nulli unquam deesset, donec, ad extremum usque deveniens, unum totum fiat, non a primo, non a medio, non ab ultimo, nec ab alio prorsus in generatione exclusum. Verum est. Eadem ergo ætate cum aliis omnibus erit unum, ut, si non præter naturam suam natum est unum, neque prius, neque posterius ceteris, sed simul potius cum iis factum esset, & ex hac ratione unum neque senius, neque junius aliis esset, neque contra alia uno: ex superiori autem, unum & senius & junius esset aliis, & alia eo similiter. Omnino sic esset.

Hoc ergo modo sese habet unum, & ita natum est. Verum quidnam de eo existimas, quod unum fiat & senius & junius aliis, & alia uno, & vicissim, quod neque senius neque junius fiat? utrum eadem ratione se habet circa ipsum fieri, qua circa τὸ esse? an vero aliter? Non possum dicere. Ego vero hoc fere dicere possum, quod, ut ut alterum sit altero antiquius, non tamen possit illo fieri antiquius magis, quam, tum, cum primum natum esset, ætate distabat: neque contra quod junius est, junius possit fieri: inæqualibus enim æqualia addita, sive tempori, sive alii cuicumque, eodem ea distare faciunt intervallo, quo ante distabant. Quidni? Non ergo id, quod est, illo, quod unum est, aut antiquius, aut junius fieri posset, quandoquidem æqualiter semper ætate differunt: sed & est, & fuit hoc quidem senius, illud autem junius, non autem fit. Vera dicis. Itaque id, quod unum

ἡλικίας ἴσχει τὸ ἐν] Nam si cum unaquaque aliorum parte, quæ semper una esse debet, fiat unum, nec junius nec senius esse potest aliis, sed

eandem cum illis ætatem habere necesse est, quippe quod tamdiu fiat, quamdiu alia fiunt.

K

est,

ὄν, τῶν ἄλλων ὄντων ἔτε πρεσβύτερον ποτὲ, ἔτε νεώτερον γίγνεῖ). Οὐ γὰρ ἔν. Ορα ἢ εἰ τῆδε πρεσβύτερα καὶ νεώτερα γίγνεῖ). Πῆ δὲ; Ἡ τοῦ, τε ἐν τῶν ἄλλων ἐφάνη πρεσβύτερον, καὶ πάλλα ἔ' ἐνός. Τί ἔν. Οταν τὸ ἐν τῶν ἄλλων πρεσβύτερον ἢ, παλείω χρόνον γέγονεν ἢ πάλλα. Ναί.

Πάλιν ἢ σκόπη· εἰς παλείων καὶ ἐλατίων χρόνων παρσιθῶμεν τὴν ἴσιν χρόνον, ἀρα τῶ ἴσῳ μορίῳ διοίσει τὸ παλεον ἔ' ἐλατίονος, ἢ σμικροτέρω; Σμικροτέρω. Οὐκ ἀρα ἔσται ὁ, τι περὶ τὸ πρῶτον ἦν παρσιθῶμεν πάλλα ἡλικία διαφέρων τὸ ἐν, τῶ καὶ εἰς τὸ ἐπειτα, ἀλλὰ ἴσιν λαμβάνον χρόνον τοῖς ἄλλοις, ἐλατίον αἰεὶ τῆ ἡλικία διοίσει αὐτῶν ἢ πρότερον, ἢ ἔ; Ναί. Οὐκ ἔν τὸγε ἐλατίον διαφέρων ἡλικία πρὸς τι, ἢ πρότερον, νεώτερον γίγνοι' ἂν, ἢ ἐν τῶ πρόσθεν, παρσιθῶμεν, πρὸς ἃ ἦν πρεσβύτερον παρσιθῶμεν; Νεώτερον. Εἰ ἢ σκέπεινε νεώτερον, σὺκ σκέπεινε αὐτὰ πάλλα πρὸς τὸ ἐν πρεσβύτερα ἢ παρσιθῶμεν; Πάνυ γε. Τὸ μὲν νεώτερον ἀρα γεγονός, πρεσβύτερον γίγνεῖ) πρὸς τὸ πρότερον γεγονός τε καὶ πρεσβύτερον ὄν, ἐστὶ ἢ ἐδέπεινε πρεσβύτερον, ἀλλὰ γίγνεῖ) αἰεὶ ἐκείνῳ πρεσβύτερον· ἐκείνο μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ νεώτερον ἐπισθῶσι, τὸ δ' ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον· τὸ δ' αὐτὸ πρεσβύτερον ἔ' νεωτέρῳ νεώτερον γίγνεῖ) ὡσαύτως· ἴοντε γὰρ αὐτὰ εἰς τὸ ἐναντίον, τὸ ἐναντίον ἀλλήλων γίγνεσθαι, τὸ μὲν νεώτερον πρεσβύτερον ἔ' πρεσβύτερα, τὸ ἢ πρεσβύτερον νεώτερον ἔ' νεωτέρῳ, γινεσθῆ ἢ ἐκ ἂν οἶα τε ἦτην. Εἰ γὰρ γινεσθαι, ἐκ ἂν ἐπὶ γίγνοιτο, ἀλλ' εἰεν ἂν· νῦν ἢ γίγνον) μὲν πρεσβύτερα ἀλλήλων καὶ νεωτέρῳ· τὸ μὲν ἐν τῶν ἄλλων νεώτερον γίγνεῖ), ὅτι πρεσβύτερον ἐφάνη ὄν καὶ πρότερον γεγονός· τὰ δὲ ἄλλα ἔ' ἐνός πρεσβύτερα, ὅτι ὑστερα γέγονε, κατὰ ἢ τὸ αὐτὸν λόγον ἔ' πάλλα τῶ πρὸς τὸ ἐν ἴσῳ, ἐπειδήπερ αὐτὰ πρεσβύτερα ἐφάνη καὶ πρότερα γιγνόντα. φαίνεῖ) γὰρ ἔν ἔτω. Οὐκ ἔν ἢ μὲν ἐδὲ ἕτερον ἕτερον πρεσβύτερον γίγνεῖ) ἐδὲ νεώτερον, κατὰ τὸ ἴσῳ χρόνῳ ἀλλήλων αἰεὶ διαφέρειν, ἔτε τὸ ἐν τῶν ἄλλων πρεσβύτερον γίγνοιτ' ἂν, ἐδὲ νεώτερον, ἔτε πάλλα ἔ' ἐνός; ἢ ἢ ἄλλῳ αἰεὶ μορίῳ διαφέρειν ἀνάγκη τὰ πρότερα τῶ ὑστερων γινόμενα, καὶ τὰ ὑστερα τῶ προτέρων, ταῦτη δὲ ἀνάγκη πρεσβυτέρα τε καὶ νεωτέρα ἀλλήλων γίγνεσθαι τὰ τε ἄλλα ἔ' ἐνός, καὶ τὸ ἐν τῶν ἄλλων; Πάνυ μὲν ἔν. Κατὰ δὲ πάντα ταῦτα τὸ ἐν αὐτὸ τε αὐτὰ καὶ τῶν ἄλλων πρεσβύτερον καὶ νεώτερον ἐστὶ τε ἔ' γίγνεῖ), ἔ' ἔτε πρεσβύτερον ἔτε νεώτερον ἔ' ἐστὶν ἔτε γίγνεσθαι ἔτε ἑαυτὰ ἔτε τῶν ἄλλων. Παντελῶς μὲν ἔν. Επειδή δὲ χρόνος μετέχει τὸ ἐν, καὶ τῶ πρεσβυτερόν τε καὶ νεώτερον γίγνεσθαι, ἀρ' ἐκ ἀνάγκη καὶ ἔ' ποτὲ μετέχειν καὶ ἔ' ἐπειτα, καὶ τῶ νῦν, εἰπερ χρόνος μετέχει; Ἀνάγκη. Ἡν ὡρα τὸ

est, aliis entibus neque senius unquam, neque junius fit. Nunquam. Vide vero, num hac ratione, & juniora, & seniora fiant. Quanam? Hac inquam, qua & unum aliis visum est esse senius, & alia uno. Quid tum? Quandoquidem unum aliis fit senius, diutius fuit, quam alia. Certe.

Rursus vero advertite, si quando longiori & breviori tempore tempus æquale addamus, utrum æqua parte discrepabit longius a breviori, an vero minore? Minore. Non igitur tanta ab aliis ætate discrepabit deinceps, quanta discrepabat ante, sed æquale tempus cum aliis sortitum, minus semper, quam prius ætate distabit, an? Profecto. Nonne, quod minus ætate differt ab aliquo, quam ante, junius fieret, quam prius, quoad illa, quibus erat antiquius? Junius procul dubio. Si vero illud junius, annon ea alia, si cum uno conferas, seniora, quam prius, erunt? Prorsus. Quod ergo junius ante fiebat, senius fit illo, quod ante factum, & senius est, nunquam autem est antiquius, sed eo semper fit antiquius: illud quidem juvenescens, hoc vero senescens: quod vero senius est, juniore fit junius eodem modo: quum enim ambo in contrarium tendant, contraria sibi invicem fiunt: junius quidem seniore senius, senius vero vicissim junius juniore, facta vero esse non possunt. Nam si facta fuissent, non adhuc dum fierent, sed jam essent. Nunc vero & juniora, & seniora invicem fiunt: unum quidem ceteris fit junius, ex eo, quod senius esse apparuit, & prius factum, alia vero uno seniora, eo, quod posteriora sint facta: eademque ex ratione cetera quoque similiter se habent ad unum, quandoquidem antiquiora & priora illo facta esse apparuerint. Ita quidem videtur. Nonne quatenus neutrum eorum altero vel junius fit, vel senius, eo, quod æquali numero a sese differunt, neque unum aliis antiquius fieret, aut junius, neque alia uno? Quatenus autem altera semper parte differre necesse est priora posterioribus, & posteriora prioribus, eatenus necesse, seniora, & juniora se invicem fieri, tum alia uno, tum aliis unum? Et maxime quidem. Omnibus igitur his de causis unum & se ipso, & aliis senius & junius est, ac fit, rursusque neque junius neque senius se ipso, aut aliis, vel est, vel unquam fit. Prorsus. Postquam vero unum tempore participat, seniusque & junius fieri potest, nonne præterea necesse est præteriti, præsentis atque futuri esse particeps, cum participet tempore? Necessario sequitur. Erat igitur

τὸ ἐν καὶ ἔστι καὶ ἔσται, καὶ ἐγίγνετο καὶ γίγνεται καὶ φθινοῦται. Τί μὲν;
 1 Καὶ εἴη ἂν τι ἐκείνω, καὶ ἐκείνω, καὶ ἦν, καὶ ἔστι, καὶ ἔσται. Πά-
 ρου γε. Καὶ Ὀπισθήμη δὴ εἴη ἂν αὐτὸ καὶ δόξα καὶ αἰσθησις, εἴπερ καὶ
 νῦν ἡμεῖς φεῖ αὐτὸ πάντα ταῦτα πράττομεν. Ὀρθῶς λέγεις. Καὶ
 ὄνομα δὴ καὶ λόγος ἐστὶν αὐτῷ, καὶ ὀνομάζεσθαι καὶ λέγεσθαι, καὶ ὅσα περ
 καὶ φεῖ τὰλλα τῶν ποιῶτων τυγχάνει ὄντα, καὶ φεῖ τὸ ἐν ἔστι. Παντι-
 λῶς μὲν ἔν ἐχθ' ἔτος.

2 Ἐπὶ δὴ τὸ τρίτον λέγωμεν. Τὸ ἐν, εἰ ἔστιν, οἷον διελκλύθημεν,
 ἄρ' ἐκ ἀνάγκη αὐτὸ, ἐν τε ὄν καὶ πολλὰ, καὶ μῆτε ἐν μῆτε πολλὰ,
 καὶ μετέχον χρόνος, ὅτι μὲν ἐστὶν ἐν, ἐστὶς μετέχειν ποτε; ὅτι δὲ ἐκ
 ἔστι, μὴ μετέχειν αὐτὸ ποτε ἐστὶς; Ἀνάγκη. Ἀρ' οὐκ, ὅτε μετέχει,
 οἷόν τε ἔσται ποτε μὴ μετέχειν; ἢ, ὅτε μὴ μετέχει, μετέχειν; Οὐκ
 οἷόν τε. Ἐν ἄλλῳ ἄρα χρόνῳ μετέχει, ἢ ἐν ἄλλῳ καὶ μετέχει ἔτω
 ἢ δ' ἂν μόνως ἔ' αὐτὸ μετέχει τε καὶ καὶ μετέχει. Ὀρθῶς. Οὐκ οὐκ
 ἔστι καὶ ἔτος χρόνος, ὅτε μεταλαμβάνει ἔ' εἶναι, καὶ ὅτε ἀπαλλάτ-
 τεται αὐτῷ; ἢ πῶς οἷόν τε ἔσται ποτε μὲν ἔχειν τὸ αὐτὸ, ποτε ἢ μὴ
 ἔχειν, εἰάν μῆποτε ἔ' λαμβάνη αὐτὸ καὶ ἀφίη; Οὐδαμῶς. Τὸ δὲ
 ἐστὶς μετ' ἀπολαμβάνειν, ἀρά γε καὶ γίγνεσθαι καλεῖς; Ἐγὼ γε. Τὸ δὲ
 ἀπαλλάττεσθαι ἐστὶς, ἀρα ἐκ ἀπολλυσθαι; Καὶ πάνυ γε. Τὸ ἐν δὲ
 (ὡς εἴοικε) λαμβάνον τε καὶ ἀφίεν ἐστὶς, γίγνεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι. Ἀνάγ-
 κη. Ἐν ἢ καὶ πολλὰ ὄν, ἢ γιγνώμενον καὶ ἀπολλύμενον, ἄρ' ἐκ, ὅταν
 μὲν γίγνησθαι ἐν, τὸ πολλὰ εἶναι ἀπόλλυται, ὅταν ἢ πολλὰ, τὸ ἐν εἶναι
 ἀπόλλυται; Πάνυ γε. 3 Ἐν ἢ γιγνώμενον καὶ πολλὰ, ἄρ' οὐκ ἀνάγκη
 διακρινεσθαι τε καὶ συγκρινεσθαι; Πλήρη γε. Καὶ μὲν ἀνόμοιον γε καὶ
 ὅμοιον ὅταν γίγνησθαι, ὅμοιοσθαι τε καὶ ἀνομοιοσθαι; Ναί. Καὶ ὅταν μει-
 ζον καὶ ἐλαττοῦν καὶ ἴσον, 4 αὐξάνεσθαι τε καὶ φθίνεσθαι ἢ ἴσθαι; Οὐτως.

I Καὶ εἴη ἂν τι ἐκείνω, καὶ ἐκείνου]
 Hoc enim interest aeternum inter &
 temporale. Plotin. Ennead. 3. Lib.
 7. Cap. 3. " Δεῖ δὴ τὸ πᾶν τῆτο τὸ ἀλη-
 " θινόν, εἴπερ ἔσται πᾶν ὄντως, μὴ μόνον εἶ-
 " ναι πᾶν ἢ εἶναι πᾶν ὄντως. ἀλλὰ καὶ τὸ πᾶν
 " ἔχειν ἔτος, ὡς μὴδὲν ἐκλείπειν. Εἰ τῆ-
 " το, ἔσθ' ἔσται πᾶν αὐτῷ, εἰ γὰρ ἔσται, ἐκλεί-
 " πει ἢ τῆτο. Opponit autem ea,
 quæ in tempore sunt, de quibus
 pluribus agit ibidem.

2 Ἐπὶ δὴ τὸ τρίτον λέγωμεν.] Ter-
 tium hic Parmenides orditur sup-
 positum. Fluctuant autem interpre-

tes Platonis, nec in exponendo sup-
 positi hujus argumento sibi satis
 constant. Jamblichus, teste Dama-
 scio, agi hic credebatur de Dæmoni-
 bus, seu quocunque nomine Deos
 illos medioxumos, οὐνοπομῆες, ὀπι-
 δὲς appelles. Alii de animarum in-
 feriori genere tractari autumant, &
 Parmenidem Timæum imitari, qui
 τὸ εἶδος τῆς ψυχῆς μίμνει, & ἀμείβεται
 statuit, adeoque negationibus & af-
 firmationibus naturam unius expli-
 care. Sed hæc retulisse sufficit, ube-
 rius explicare nihil prodest.

unum, & est, & erit: fiebatque, & fit, & fiet. Quid tum? Et esset quoque illi aliquid, & illius, eratque, & est, & erit. Maxime. Adeoque scientia esset ejus, & opinio, & sensus, quandoquidem nunc hæc de eo cuncta tractamus. Recte ais. Et nomen etiam, & oratio cadunt in ipsum, nominaturque, & dicitur: & quotcunque ejusmodi in aliis reperiuntur, eadem & usu veniunt in uno. Omnino ita se res habet.

Jam vero tertio adhuc dicamus, *unum si fit*, quemadmodum supra diximus: anne necesse est ipsum, unum cum sit & multa, atque vicissim nec unum, nec multa, & participans tempore, quia unum est, essentiâ participare? quando vero non est, essentiâ contra non participare? Necesse est. Utrum vero fieri potest, ut, cum participat, tunc etiam non participet? aut, cum non participat, ut participet? Non potest. Alio itaque tempore participat, alio vero non participat, hoc enim modo duntaxat eodem participaret, & non participaret. Recte. Nonne etiam illud tempus est, quando *τὸ esse* accipit, & rursus amittit? aut quo pacto fieri potest, ut aliquando idem habeat, aliquando vero non, nisi alias id accipiat, alias vero amittat? Non aliter. Recipere essentiam, nonne id fieri appellas? Equidem. Essentia autem privari, anne id est interire? Et maxime. Unum igitur (ut videtur) assumens, & deponens essentiam, fit, & interit. Necesse est. Cum vero unum & multa sit, fiatque, & intereat, anne, quando unum fit, multa esse definit, quando vero fit multa, unum esse definit? Omnino. Et cum fiat unum & multa, anne disgregari & congregari oportet? Oportet. Quin etiam quando dissimile fit, & simile, nonne assimilari, & dissimilari oportet? Certe. Et quando majus, & minus, & æquale, crescere, decrescere & æquari? Ita est.

3 *Ἐν δὲ γήνηδρον κῆ πολλα, ἀρ' ἔσκει ἀνάγκη ἀλγεκίνοσθαι τε, & συγκρίνοσθαι;*] In multitudine enim semper reperiuntur *ἕνωσις & ἀλγεκίσις*, ut loqui amant Platonici, "*πάντα ἑσώτερον συνίστηται, ὅσπερ ὑπὲρον ἀλγεκίνοσθαι.*" Dam. fol. 120. Sed hac de re pluribus jam supra actum.

4 *Ἀυξάνοσθαι τε κῆ φθίνειν, κῆ ἰσῶσθαι;*] Si essentiam assumat unum, necesse est ut vel simile fiat vel dissimile, & majus vel minus, adeoque vel adsi-

miletur, vel dissimiletur, crescat, aut decrescat, sicuti Herm. in Crat. Πάν δὲ τὸ γήνηδρον ἀτελής, κῆ διαίρητον, καὶ αὐξήτον, καὶ μειωτόν, aut etiam æquetur. Talem vero nexum innuit Proclus MS. L. 6. "*Ὅρα γὰρ πῶς προσεβιάσθη συνάπτειν τὸ γήνηδρον τοῖς ἑσώτεροις, καὶ ἐν τῷ γήνηδρον, ὅπερ ἐν τῶν παρόντων ἐπήρασεν. Ἐλαττα γὰρ, ἐν τῷ ἑσώτεροις μὴ λαμβάνοσθαι γήνηδρον ἐν τῷ γήνηδρον, γὰρ ἢ μείζον, ἢ ἰσῶσθαι ἢ ἴσον κῆ πῶς ἑσώτεροις ὑποθήσει.*"

ὅταν ἢ κινεῖσθαι τε ἴση), καὶ ὅταν ἐς ὧς ἴπτι τὸ κινεῖσθαι μεταβάλλη, δεῖ δὴ πρὸς αὐτό γε μὴδὲ ἐν ἐνὶ χρόνῳ εἶναι. Πῶς δὴ; Ἐς ὧς ἢ πρότερον, ὑστερον κινεῖσθαι, καὶ πρότερον κινεῖσθαι, ὑστερον ἐστάναι, ἀνευ μὲν τοῦ μεταβάλλειν, ἔχει οἷόν τι ἐστὶ ταῦτα πάσχειν. Πῶς γάρ; Χρόνος δὲ γε ἐδείς ἐστιν, ἐν ᾧ τι οἷόν τι ἅμα μῆτε κινεῖσθαι, μῆτε ἐστάναι. Οὐ γὰρ ἔν. Ἀλλ' ἐδὲ μὲν μεταβάλλει ἀνευ ἔ μεταβάλλειν. Οὐκ εἰκός. Πότε ἔν μεταβάλλει; ἔτε γὰρ ἐς ὧς ἂν, ἔτε κινεῖσθαι μεταβάλλει, ἔτε ἐν χρόνῳ ὄν. Οὐ γὰρ ἔν. Ἀρ' ἔν ἐστι τὸ ἀποπον τῆτι ἐν ᾧ τὸ ἂν εἴη ὅτε μεταβάλλει; Τὸ ποῖον δὴ; Τὸ ἐξαίφνης. ¹ Τὸ γὰρ ἐξαίφνης τοῖσδ' ἴπτι π' εἰσὶ σημαίνειν, ὡς ἐξ' ἐκείνου μεταβάλλον εἰς ἐκάτερον· καὶ γὰρ ἐκ γὰρ ἔ ἐστάναι ἐς ὧς ἐπι μεταβάλλει, ἐδ' ἐκ τῆ κινήσεως κινεῖσθαι ἐπι μεταβάλλει· ἀλλὰ ἡ ἐξαίφνης αὐτὴ φύσις ἀποπός τις ἐγκάστη), μεταξύ τῆ κινήσεως τε καὶ ἐστάναι, ² ἐν χρόνῳ ἐδὲν ἔσται, καὶ εἰς ταῦτ' αὖτε καὶ ἐκ ταύτης τε, τε κινεῖσθαι μεταβάλλει ἐπὶ τὸ ἐστάναι, ἔ τὸ ἐς ὧς ἐπὶ τὸ κινεῖσθαι. Κινδυνεύει. Καὶ τὸ ἐν δὴ, εἴπερ' ἐσηκὲ τε καὶ κινεῖ), μεταβάλλει ἂν ἐφ' ἐκάτερα· μόνως γὰρ ἂν ἔτωσ' ἀμφοτέρω ποιοῖ· μεταβάλλον δ' ἐξαίφνης μεταβάλλει. ἔ ὅτε μεταβάλλει, ἐν ἐδὲν χρόνῳ ἂν εἴη· ἐδὲ κινεῖται ἂν τότε, ἐδ' ἂν σταθῆ. Οὐ γάρ. Ἀρ' ἔν ἔτω καὶ πρὸς τὰς ἄλλας μεταβολὰς ἔχει; ὅταν ἐκ ἔ εἶναι εἰς τὸ ἀπολλυσθαι μεταβάλλει, ἢ ἐκ ἔ μὴ εἶναι εἰς τὸ γίγνεσθαι, μεταξὺ πινῶν τότε γίγνε) κινήσεως τε καὶ ἐστάναι; ἔ ἔτε ἐστὶ τότε, ἔτε ἐκ ἐστίν, ἔτε γίγνε), ἔτε ἀπολλυσθαι); εἰσὶ γὰρ. Καί αὖ δὴ τ' αὐτὸν λόγον καὶ ἐξ' ἐνός ἴπτι πολλὰ ἴον, καὶ ἐκ πολλῶν ἐφ' ἐν, ἔτε ἐν ἐστίν, ἔτε πολλὰ, ἔτε διακρίνε), ἔτε συγκρίνετα)· καὶ ἐξ' ὁμοίως ἴπτι ἀνόμοιον, καὶ ἐξ' ἀνομοίως ἴπτι τὸ ὅμοιον ἴον, ἔτε ὅμοιον ἔτε ἀνόμοιον, ἔτε ὁμοίως ἴον, ἔτε ἀνομοίως ἴον· καὶ ἐκ μικρῶν ἐπὶ μέγα, καὶ ἴπτι ἴσον καὶ εἰς τὰναντία ἴον, ἔτε μικρῶν, ἔτε μέγα, ³ ἔτε ἴσον, ἔτε ἀξινόμοιον, ἔτε φθινόν, ἔτε ἰσχυμένον εἴη ἂν. Οὐκ εἰσὶ. Ταῦτα δὴ τὰ παθήματα πάντα ἂν πάσχοι τὸ ἐν, εἰ ἐστὶ. Πῶς δ' ἔ;

Τί δὲ τοῖς ἄλλοις παροσῆκει ἂν πάσχειν, ἐν εἰ ἐστίν, ἄρα οὐ σκεπτόν; Σκεπτόν. Λέγωμεν δὴ, ἐν εἰ ἐστὶ, τὰλλα τοῦ ἐνός τί

1 Τὸ γὰρ ἐξαίφνης τοῖσδ' ἴπτι π' εἰσὶ σημαίνειν] Differt hoc ἐξαίφνης a τῷ, cuius ante aliquoties mentionem fecerat Parmenides, "Τῷ τῷ τὸ ἐξαίφνης" "ἀμείρις ἐστὶ τῇ ἰδιότητι, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ" "ἄρρητον, οὐκ εἶναι δὲ (ἰ. τὸ πῶ) χρόνον" "μῆτερον ἢ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, scribit Da-

mafc. MS. fol. 295. De tempore autem ita prodit Plotinus Ennead. 3. Lib. 7. Cap. 7. "Τί ἐν ἐστὶ τῷ τὸ δια-
"σημα, ὃ δὴ χρόνον καλεῖται, ὃ τ' κινήσεως
"τῷ οἰκείας ἀφ' ἑαυτοῦ ἔξω πηγήσθαι";
"Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐν αὐτῇ ὅτι ἡμέτερον (1.
"τιγήμερον) τῇ κινήσει τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ, τῷ
"τῷ

Quando vero ex motu in quietem, aut ex quiete in motum transit, oportet ipsum non in uno tempore esse. Quanam ratione? Quod vero stetit prius ut deinde moveatur, & quod prius fuit motum ut deinde stet, sine ulla quidem permutatione hæc ipsi ut accidant fieri nequit. Quomodo? Tempus vero nullum est, in quo quippiam nec stare possit, nec moveri. Non sane. At vero neque transit absque permutatione. Non est vero simile. Quando ergo transit? neque enim dum stat, neque dum movetur, transit, neque dum est in tempore. Non sane. Anne est id mirabile quippiam, in quo tunc est, cum transit? Quidnam? Momentum individuum inquam. Hoc enim momentum tale quid significat, ex quo in utrumque transitur. Neque enim ex statu, dum stat, neque ex motu, dum movetur, adhuc transit: verum momentanea illa natura, & mirabilis, inter motum & statum intercedit, ac nullo prorsus in tempore est, & in hanc, atque ex hac, id quod movetur, transit in statum, & quod quievit, in motum. Videtur. Atque adeo unum, si quidem stetit, & movetur, in utraque transiret: solo enim hoc modo utraque faciat: transiens autem, momento individuo transit: & cum quidem transit, nullo in tempore esset: neque tunc staret neque moveretur. Minime. Anne ita ad ceteras quoque mutationes se habet unum? & quando ex *esse* transit ad *non esse*, vel ex *non esse* in ipsum *fieri*, anne medium tum fit inter motus quosdam & status? & tunc neque est, neque non est, neque etiam fit, neque interit? Videtur. Pari pacto, cum ex uno transit in multa, & e multis in unum, nec unum est, nec multa, neque congregatur, neque disgregatur; & cum ex simili transit in dissimile, rursusque ex dissimili in simile, neque simile fit, neque dissimile, neque assimilatum, neque dissimilatum: & dum ex parvo in magnum transit, & in æquale, aut contraria, non parvum esset, neque magnum, neque crescens, neque decrescens, neque æquaretur. Non videtur. Hæc igitur universa patitur unum, si est. Quidni?

Anne vero considerandum, quid alia pati oporteat, si unum sit? Considerandum. Dicamus igitur, *unum si est*, quidnam alia

“ ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν τὴν φύσιν αὐτοῦ, ὡς ἄνθρωπος ἴσται. Lucem quoque ex his fenestrabuntur quæ hæc ulterius de tempore & mutatione in eodem disputantur.

2. Ἐν ῥησὶν ἐδὲν οὐστ.] Vide, anne legendum, ὡς ῥησὶν οὐδὲν οὐστ.

3. Οὐτὶ ἴσται, ἔτι αὐξάνοντος.] Non aliena est lectio, ἔτι ἴσται, ἔτι ἀνίσται, ἔτι αὐξάνοντος, quam in Cod. quodam

ρηῆ πεπονθέναι. Λέγωμεν. ¹ Οὐκοῦν ἐπέπερ ἄλλα τοῦ ἐνός
 ἐστίν, ἔτε τοῦ ἐν ἐστὶ τᾶλλα; ἔ γάρ ἂν ἄλλα τῶ ἐνός ἦν. Ορθῶς.
² Οὐδὲ μὲν στέρεται γε παντάπασι τῶ ἐνός τᾶλλα, ἀλλὰ μετέ-
 χει πῆ. Πῆ δὴ; Οἱ πᾶ τᾶλλα τοῦ ἐνός μέρη εἶχοντα ἄλλα
 ἐστίν, ³ εἰ γὰρ μέρη μὴ ἔχει, παντελῶς ἂν ἐν εἴη. Ορθῶς. Μό-
 ρια δὲ γε (φαμέν) τέτρα ἐστὶν ὁ ἂν ὅλον ἦ. Φαμέν γάρ. Ἀλλὰ
 μὲν τό γε ὅλον, ἐν ὅκ πολλῶν ἀνάγκη εἶναι, οὐ ἔστι μέρη τὰ
 μέρη, ἕκασον γὰρ τῶν μορίων, ἔ πολλῶν μέρων ρηῆ εἶναι, ἀλ-
 λά ὅλου. Πῶς τέτρο; Εἶπὶ πολλῶν μέρων εἴη, ἐν οἷς ἂν αὐτὸ
 εἴη, ἑαυτῶ τε δὴ πᾶ μέρων ἔστι (ὅ ἐστὶν ἀδιώατον) καὶ τῶν ἄλ-
 λων δὴ ἐνός ἐκάστῃ, εἶπερ καὶ πάντων. Ἐνός γάρ μὴ ὄν μέρων,
 πᾶ τῶν τῶν ἄλλων ἔστι καὶ οὕτως ἐνός ἐκάστῃ ὅτι ἔστι
 μέρων, μὴ ὄν δὲ μέρων ἐκάστῃ, ἔδενός τῶ πολλῶν ἔστι μηδε-
 νός ἢ ὄν, πάντων τέτρων πὶ εἶναι, ὡν ἔδενός ἔδεν ἐστὶ, καὶ μέρων
 καὶ ἄλλο ὅποιον, ἀδιώατον ἔστι. φαίνεται γε δὴ. Οὐκ ἄρα τῶ
 πολλῶν, ἔδὲ πάντων τὸ μέρων, μόνιον, ⁴ ἀλλὰ μίας τινος ἰδέας,
 καὶ ἐνός τινος, ὁ καλεῖται ὅλον ἐξ ἀπάντων ἐν τέλειον γερονός, τέ-
 τρα μέρων ἂν τὸ μέρων εἴη. Παντάπασι μὲν ἐν. Εἰ ἄρα τᾶλλα
 μέρη ἴχει, καὶ ἔ ὅλα τε καὶ ἐνός μετέχει. Πάνυ γε. Ἐν ἄρα
 ὅλον τέλειον μέρη εἶχον, ἀνάγκη εἶναι τᾶλλα τῶ ἐνός. Ἀνάγκη.
 Καὶ μὲν καὶ πᾶ ἔ μέρη γε ἐκάστῃ ὁ αὐτὸς λόγος, καὶ γὰρ τέτρα
 ἀνάγκη μετέχει τῶ ἐνός· εἰ γάρ ἕκασον αὐτῶν μέρων ἐστὶ, τό γε
 ἕκασον εἶναι ἐν δὴ πᾶ σημαίνει ἀφωρισμῶν μὲν τῶν ἄλλων,
 καὶ αὐτὸ δὲ ὄν εἶπερ ἕκασον ἔστι. Ορθῶς. Μετέχει δὲ γε
 ἂν τοῦ ἐνός, δηλονότι ἄλλο ὄν, ἢ ἐν. Οὐ γάρ ἂν μετέχεν, ἀλλὰ
 ἂν αὐτὸ ἐν· νῦν δὲ ἐνὶ μὲν εἶναι, πᾶ τῶ αὐτῶ τῶ ἐνὶ, ἀ-
 διώατον πᾶ. Ἀδιώατον. Μετέχεν δὲ γε τοῦ ἐνός ἀνάγκη τῶ

dam veteri reperiri dicit Stephanus.

¹ Οὐκοῦν ἐπέπερ ἄλλα τοῦ ἐνός ἐστίν, ἔτε τὸ ἐν ἐστὶ τᾶλλα.] Plotin. Ennead. 5. Lib. 3. Cap. 15. "Εἰρηται μὲν ἐν, ὅτι
 "εἰπὶ ὅκ τῶ ἐνός, ἄλλο δὴ παρ' αὐτὸ, ἄλ-
 "λο δὲ ὄν ἔχ' ἐν τέτρο γὰρ ἦν ἐκείνο. Di-
 ci tamen possunt unum, quatenus
 uno participant.

² Οὐδὲ μὲν στέρεται γε παντάπασι τῶ
 ἐνός τᾶλλα.] Procl. Instit. Theol. Cap.
 1. "Πᾶν πᾶ τῶν, inquit, μετέχει πῆ ἔ
 "ἐνός &c. Quicquid enim mente

concipias, id vel unum sit necesse
 est, vel ex unitatibus compositum;
 & quod non est alterutrum, id non
 est. Plotin. Ennead. 5. Lib. 3. Cap.
 25. "Ἐν μὲν γὰρ ἐξ αὐτῶ ἀπλῶν πᾶς ἂν
 "τα δὴν, καὶ τα τέτρο ζητηεῖν ἂν, πᾶς
 "ὅκ τῶ πᾶ τῶ ἐνός τὸ πᾶ τῶ. Ἀλλ' ὅμως
 "δὲ ἐστὶν εἰπέ, οἷον ὅκ φῶτος πᾶ ἐξ αὐ-
 "τῶ περιλαμῶν. Μὴ γὰρ ἐν γῆρόμῶν,
 "καὶ ὅκ πολλῶν ἢ, ἔπῶ ἐστὶν ὄν.

³ Εἰ γὰρ μέρη μὴ ἔχει, παντελῶς ἂν
 ἐν εἴη.] Mallem ἔχοι. Si nullis parti-
 bus constent alia, inpartibilia sunt,

ab uno pati oportet? Dicamus. Nonne, quia alia sunt quàm unum, non sunt unum? alioquin alia ab uno non essent. Recte. Neque tamen privata penitus sunt uno alia? sed quodammodo illo participant. Quanam ratione? Quoniam alia ab uno, eò quòd partibus constant, alia sunt: nisi enim partes haberent, unum prorsus essent. Recte. Partes autem (ut diximus) ejus sunt, quod totum est. Diximus. Atqui totum ipsum unum ex multis esse debet, cujus sint partes: quælibet enim pars non multorum, sed totius pars esse debet. Quomodo id? Si quid multorum pars esset, quibus illud inesset, & sui ipsius quodammodo pars esset, quod fieri non potest, & uniuscujusque aliorum; si quidem omnium. Si enim non est pars unius, illo excepto, aliorum omnium erit: adeoque uniuscujusque pars non erit: sin autem non sit pars uniuscujusque, nullius ex multis pars erit: & si nullius, eorum omnium, quorum nullius, nec pars, nec aliud quicquam est, aliquid esse non poterit. Apparet quidem. Non ergo multorum pars est, sed unius cujusdam ideæ, & unius, quod totum vocamus, quodque ex cunctis, unum atque perfectum fit factum, hujus sane pars esset, quæcunque sit pars. Omnino quidem. Si ergo alia partes habeant, toto atque uno participarent. Maxime. Unum ergo totum perfectum, & partibus constans necesse est esse alia ab uno. Necesse. Quin etiam par est ratio uniuscujusque partium: hujus enim unius particeps fieri debet: nam si unaquæque earum pars est, eo ipso quòd est unaquæque, unum quodammodo significat; distinctum enim quidpiam ab aliis est, & secundum se ipsum existens, si quidem sit unaquæque. Recte. Participat autem uno, scilicet cum aliud sit quàm unum: alioquin non participaret uno, sed unum ipsum esset: jam vero unum esse nihil potest, præter ipsum unum. Nihil. Uno vero participare necesse

sin vero impartibilia sint, unum etiam sint necesse est, quod partium expers esse supra jam ostensum.

4 *Ἀλλὰ μίας τινος ἰδίαι.*] Nam si pars multorum pars esset, sui ipsius pars foret, quia ipsa est ex multis. Sed debet pars unius esse, quod etiam sit totum. Alia existimanda sunt partes esse unius, & unum veluti partibile esse. "Ἐστὶ μὲν γὰρ τὸ ὅλον", inquit Damasc. *ὡς τῆς ἡρώσις μερῶν, ὡς τὸ ἐν πεπληθυσμένον, ἀλλ' ὅμως ἓν, καὶ ἡ ὅλον, τὰ μέρη καὶ τὰ πολλὰ*

ἀειρήνην. Inde Pythagoræis Mo- nas dicebatur *Ἀρίσθηλον* test. Macrobi. & Auct. Theol. Arith. quæ & solemnis erat Valentinianorum vox, auctore Irenæo Cap. 1. Totam rem vero aperit Plutarchus in Quæst. Platon. "Ὁὐ γὰρ ποιεῖ, inquit, Μόνας ἄρισθον, ἀλλ' μὴ τῆς ἀπειρεως δυνάδης ἀψή- *των ποιήματα δὴ οὕτως ἀρισθον ἓς ἑαυτῶν, εἴπερ ἡρώσις, ἐκ δὲ τῶν ἑσῶν ἓς ἑαυτῶν, ἔβασθη καὶ σώματα ποιεῖται, καὶ συμμεινται ποιεῖται ἐν πᾶσι τοῖς γινόμενον.*

L

I Oub

τε ὅλων καὶ τῶ μορίων· τὸ μὲν γὰρ ἓν, ὅλον ἔσται, οὐ μόρια τὰ μόρια· τὸ δὲ αὐτὸ ἕκαστον, ἓν μόριον τῶ ὅλων, ὃ ἂν ἢ μόριον ὅλων. Οὕτως. ¹ Οὐκ οὐκ ἔτερα ὄντα, τῶ ἐνὸς μετέχει τὰ μετέχοντα αὐτῶ; Πῶς δὲ ἔ; Τα δὲ ἔτερα ἔ ἐνὸς, πολλά πρὸς εἶη ἂν, εἰ γὰρ μήτε ἓν, μήτε ἐνὸς πλείω εἶη πάλλα τοῦ ἐνὸς, ἔδεν ἂν εἶη. Οὐ γὰρ οὐκ. Ἐπεὶ δὲ γε πλείω ἐνὸς ἐστὶ τὰ τε τοῦ ἐνὸς μόρια, καὶ τὰ τῶ ἐνὸς ὅλων μετέχοντα, ² οὐκ ἀνάγκη δὴ ἄπειρα πλείθει εἶναι, αὐτὰ γε ἑκάστα τὰ μεταλαμβάνονται τῶ ἐνὸς; Πῶς; Ὡδε εἰδῶμεν ἄλλοτι, ἔχ' ἓν ὄντα, ἔδὲ μετέχοντα τοῦ ἐνὸς τότε ὅτε μεταλαμβάνει αὐτῶ, μεταλαμβάνει. Δηλαδή. Οὐκ οὐκ πλείθει ὄντα, ὅν οἷς τὸ ἓν οὐκ ἐνί; Πλήθει μὲν οὐκ. Τί οὐκ; εἰ ἐφέλοιμεν τῆ Διανοία τῶν ποιούτων ἀφελείν, ὡς οἰοίτε ἐσμεν, ὅτι ολίγησον, οὐκ ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀφαιρέθην ἑκάστο, ἔπερ τοῦ ἐνὸς μὴ μετέχοντι, πλείθει εἶναι, καὶ οὐκ ἐνί; Ἀνάγκη. ³ Οὐκ οὐκ ἔτιως ἀπὸ σκοπιῶν αὐτῶ κατ' αὐτῶ τῶ ἔτεραν φύσιν τοῦ εἶδους, ὅσον ἂν αὐτῆς ἀεὶ ὁρῶμεν, ἄπειρον ἔσται πλείθει; Παντάπασι μὲν οὐκ. ⁴ Καὶ μὲν ἐπειδὴν γε ἓν ἕκαστον μόριον γήνηται, πέρασ ἤδη ἔχει πρὸς ἀλλήλα, καὶ πρὸς τὸ ὅλον, καὶ τὸ ὅλον πρὸς τὰ μόρια. Κομιδῆ μὲν οὐκ. Τοῖς ἄλλοις δὲ τῶ ἐνὸς συμβαίνει, ἓκ μὲν τοῦ ἐνὸς καὶ ἔξ ἑαυτῶν κοινωθησάντων, ὡς εἰσικεν, ἕτερον τι γίγνεσθαι ἐν αὐτῆς· ὃ δὲ πέρασ παρέχε πρὸς ἀλλήλα, ἢ δὲ αὐτῶν φύσις κατ' ἑαυτὰ, ἀπειρίαν. Φαίνεται. Οὕτω δὲ πάλλα τῶ ἐνὸς, καὶ ὅλων, καὶ κατὰ τὰ μόρια, ἀπειρά τε ἐστὶ, ἔ πέρατος μετέχῃ. Πάνυ γε. Οὐκ ἐνί καὶ ὁμοία τε καὶ ἀνόμοια ἀλλήλοισ τε ἔξ ἑαυτῆς; Πῆ δὴ; Ἡ μὲν πρὸ ἀπειρά ἐστὶ κατὰ τῶ ἑαυτῶν φύσιν πάντα, ταυτὸν πεποιησῆτα ἂν εἶη ταύτη. Πάνυ γε. Καὶ μὲν ἢ γε ἀπαντα πέρασ μετέχει, καὶ ταύτη πᾶντ ἂν εἶη ταυτὸν πεποιησῆτα. Πῶς δὲ ἔ; Ἡ δὲ γε πεπερασμένα τε εἶναι ἔξ ἀπειρα πέποιθεν, ἐναντία πᾶση ἀλλήλοισ ὄντα, ταῦτα τὰ πᾶση πέποιθε. Ναί. Τὰ δ' ἐναντία γε, ὡς οἷον τε, ἀνομοιοτάτα. Τί μὲν; Καὶ ἂ μ' ἀρα ἐκάστῃ τὸ πᾶθος ὁμοία ἂν εἶη αὐτὰ τε αὐτοῖς καὶ ἀλλήλοισ· καὶ ἂ ἔ

1 Οὐκ οὐκ ἔτερα ὄντα, τῶ ἐνὸς μετέχει.] Stephanus suspicatur, non solum cum μετέχει, sed etiam cum ἔτερα ὄντα positum fuisse genitivum hoc modo, ἔκαστῳ ἔτερα ὄντα τῶ ἐνὸς, ἐνὸς μετέχει τὰ μετέχοντα αὐτῶ.

2 Οὐκ ἀνάγκη δὴ ἄπειρα πλείθει εἶναι.]

Si unum ab aliis abstrahas, infinita, vel, ut postea demonstrabit Parmenides, finita numero erunt. Multa enim vel finita sunt vel infinita. Plotin. Ennead. 6. Lib. 6. Cap. 1. “Καὶ γὰρ πάλῳ ἔχουσι, ὅταν ἀδύνατον εἰς αὐτὸ μὲν εἶναι, χεῖρα, καὶ ὅταν

est, & totum, & partem: unum enim totum erit, cujus partes sint partes singulæ: unaquæque vero pars, quæcunque pars totius esset, una pars totius erit. Ita est. Nonne ergo ea, quæ participant uno, quæ alia, eo participabunt? Quidni? Alia autem ab uno, multa forsan essent: nam si neque unum, neque plura uno essent alia ab eo, nihil penitus essent. Nihil sane. Cum autem plura uno sint, quæ unius partis uniusque totius fiunt participia, ane necesse est infinita esse numero ea, quæ uno participant? Quomam modo? Hoc: aliud quiddam sunt quam unum ista, nec unius jam participia, tum, cum uno participant. Certe. Nonne multitudines sunt, in quibus non sit unum? Multitudines certe. Quid ergo? si quid vel minimum sola intelligentia ex iis eximamus, ane necesse erit illud multitudinem esse, non unum, quandoquidem uno non participet? Necesse est. Nonne sic semper consideranti ipsam, secundum se ipsam, alteram speciei naturam, quantumcumque ejus videamus, infinitum multitudine occurret? Et maxime quidem. At vero postquam una quælibet pars fiat, terminos suos ad se invicem partes habent, & ad totum, & totum ad partes. Maxime quidem. Aliis itaque ab uno, quod ex se ipsis & ex uno partem capiant, contingit alterum quiddam in ipsis fieri: quod quidem terminum ad ea invicem constituit, natura autem eorum secundum ea ipsa, infinitatem. Apparet. Hoc itaque modo alia ab uno, & quæ tota, & secundum partes, & infinita sunt, & termino quodam participant. Prorsus. Nonne igitur similia, & dissimilia sunt invicem, & sibi ipsis? Quamobrem? Quatenus quidem infinita sunt secundum suam naturam, omnia *idem* catenus invicem paterentur. Omnino. At vero quatenus cuncta participant termino, catenus etiam *idem* omnia paterentur. Quidni? Quatenus vero finita simul & infinita sunt, has, quæ sibi invicem sunt contrariæ, affectiones patiuntur. Ita. At contraria sunt quam dissimillima. Quid tum? Ex alterutra ergo affectione ipsa sibimet, & invicem similia erunt, ex utraque vero

“ τείνηται σκοιδάμρον, ἢ πάντη μὲν σερι-
 “ σκοιδάμρον ὅ τῃ χύσῃ τῆ ἐνός, πλῆθ’
 “ γήνεαδ, σὺν ἄντ’ Ἐ ἄλλα πρὸς ἄλλο
 “ μέρος αὐτῶ ἐνόντ’.

3 Οὐκ οὐδ’ οὕτως ἀεὶ σκοπεῖν.] Damascius legit σκοπεῖντι. Ut autem unum, inquit Parmenides, totum, & quælibet pars dici potest, ita con-

tra, si unum tollas, vel minimum ex multis multa esse videbitur.

4 Καὶ μὲν ἐπειδὴν γὰρ ἐν ἑαυτῷ μέρος γήνηται.] Alia est lectio, quam Steph. in Cod. veteri se invenisse scribit, ἐπειδὴν γὰρ ἐν ἑαυτῷ μέρος, μέρος γήνηται.

ἀμφοτέρω, ἀμφοτέρως ἐναντιώτατά τε καὶ ἀνομοιώτατα. Κινδυνεύει. Οὕτω δὴ τὰλλα, ταῦτά τε αὐτοῖς καὶ ἀλλήλοις, ὁμοιά τι καὶ ἀνόμοια εἶη ἄν. Οὕτω. Καὶ ταῦτά δὴ, καὶ ἕτερα ἀλλήλων, καὶ κινδύνα καὶ ἐσῶτα, καὶ πάντα τὰ ἐναντία πάθη, ἐκέτι χαλεπῶς εὐρήσομεν πεποιητὰ τὰλλα τῷ ἐνός· ἐπεὶπερ ἔ ταῦτα ἐφάνη πιποιητὰ. Ορθῶς λέγεις.

¹ Οὐκ ἔν ἐ ταῦτα μὲν ἤδη ἔωμεν ὡς φανερά, ἐπισκοποῦμεν δὲ πάλιν, ἐν εἰ ἐστὶν ἄρα, καὶ ἔχ' ἔτως ἔχει τὰλλα ἔ ἐνός, ἢ ἔτω μόνον; Πάνυ μὲν ἔν. λέγωμεν δὴ ἐξ ἀρχῆς, ἐν εἰ ἐστὶ, τί χρὴ τὰλλα τῷ ἐνός πεποιητὰ. λέγωμεν γάρ. ² Ἀρ' οὐ χωρεῖς μὲν τὸ ἐν τῶν ἄλλων, χωρεῖς δὲ τὰλλα τῷ ἐνός; Τί δὴ; Ὅτι τῶν ἄλλων ἐστὶ τῶν ταῦτα ἕτερα, ὃ ἄλλο μὲν ἐστὶ τοῦ ἐνός, ἄλλο δὲ τῶν ἄλλων, πάντα γὰρ εἰρηται ὅταν ρηθῆ τὸ τε ἐν καὶ τὰλλα. Πάντα γάρ. Οὐκ ἄρα ἐτ' ἐστὶν ἕτερον τρίτων, ἐν ᾧ τὸ τε ἐν ἄν εἶη τῶ αὐτῷ, καὶ τὰλλα. Οὐ γάρ. Οὐδέποτε ἄρα ἐν ταῦτῳ ἐστὶ τὸ ἐν καὶ τὰλλα. Οὐκ εἴοικε. Χωρεῖς ἄρα; Ναί. Οὐδὲ μὲν μόρια γε ἔχειν φάμεν τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν. Πῶς γάρ; Οὐτ' ἄρα ὅλον εἶη ἄν τὸ ἐν ἐν τοῖς ἄλλοις, ἔτε μόρια αὐτῷ, εἰ χωρεῖς τε ἐστὶ τῶν ἄλλων, καὶ μόρια μὴ ἔχη. Πῶς γάρ ἔ; ³ Οὐδενὶ ἄρα τρίτῳ μετέχει ἄν τὰλλα τοῦ ἐνός, μήτε κατὰ μόριόν τι αὐτοῦ, μήτε κατὰ ὅλον μετεχοντα. Οὐκ εἴοικεν. ⁴ Οὐδαμῆ ἄρα ἐν τὰλλα ἐστὶν, οὐδ' ἔχει ἐν αὐτοῖς ἐν οὐδέν. Οὐ γάρ οὐ. ⁵ Οὐδ' ἄρα πολλὰ ἐστὶ τὰλλα· ἐν γάρ ἄν ἦν ἕκαστον αὐτῶν μόριον τοῦ ὅλου, εἰ πολλὰ ἦν, νῦν δὲ οὔτε ἐν, ἔτε πολλὰ, οὔτε ὅλον, οὔτε μόρια ἐστὶ τὰλλα τοῦ ἐνός, ἐπεὶδὴ αὐτοῦ οὐδαμοῦ μετέχει. Ορθῶς. Οὐδ' ἄρα δύο, οὔτε τρία, οὔτε τὰ αὐτὰ ἐστὶ τὰ ἄλλα, οὔτε ἐν ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, ἕπερ τοῦ ἐνός πανταχῆ γέρεται. Οὐ-

¹ Οὐκ ἔν ἐ ταῦτα μὲν ἤδη ἔωμεν ὡς φανερά] Vocula ἐ, inquit Seranus, supervacanea esse videtur. Scribendo autem ἰῶμεν, conveniret cum ἐπισκοποῦμεν. Sed malim ἐπισκοποῦμεν. Nec male hic conjecit Seranus.

² Ἀρ' ἐν χωρεῖς μὲν τὸ ἐν.] Ptoclus & Damascius legunt, Ἀρ' οὐ οὐ χωρεῖς.

³ Οὐδενὶ ἄρα τρίτῳ μετέχει ἄν τὰλλα τῷ ἐνός.] Inest quidem unum aliis, ajunt Platonici, sed modo incognito & incomprehensibili, unde unio

illa Damascio nuncupatur κρυφίῳ ἐνότις. De hoc abscondito vero uniendi modo adiatur Simpl. in Categor. Arist. fol. 18. "Τῆ γὰρ ἀφ' ἑ μίσην συμπλοκῆ συνίχεται μία συνάραται τῶν ἀσφῶτων τι, καὶ πελοτύτων ἄλλων, ἢ πῶς ἐτε συγγεί ταῖ ἐνυλα τοῖς αὐτοῖς· πιπίραται γὰρ ἐν τοῖς ἰδοῖς ὄροις ἐκίπτεται· ἐτε ἀφῶσι αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, τὸ κρηνοῖς συνδέσμις συνίχεται ἢ ἐκρητῶς ἀεὶ τῶν κρηνοῖς τὰ κρηνοῖς ἐτερον. Optime vero omnium dabit hæc Jambl. Epist. ad Macedon. " Ἀπὸ

utrinque maxime contraria, & diffimillima. Videtur. Sic igitur alia, eadem sibi ipsis & invicem, similiaque, & diffimilia erunt. Ita. Ac rursus eadem, & altera a se invicem, quæque moveantur & stent, ceterasque contrarias affectiones facile inveniemus in aliis ab uno, dum hæ nobis jam constant. Recte dicis.

Quid ergo? Nonne hæc tanquam perspicua prætermittamus, & iterum dispiciamus, utrum, si quidem unum est, alia quæ non sunt unum, non ita se habeant, an vero ita solum? Maxime. Dicamus igitur ab initio, *unum si est*, quid aliis evenire necesse sit. Dicamus. Anne seorsim quidem unum ab aliis, seorsim autem erunt alia ab uno? Curnam? Quia nihil est præter ista, quod aliud quidem sit, quam unum, & aliud etiam, quam alia: cuncta enim comprehensa sunt, cum unum & alia dicta sunt. Cuncta sane. Nihil ergo aliud est præter hæc, in quo & unum & alia sint eodem modo. Nihil prorsus. Nunquam ergo in eodem sunt unum & alia. Nunquam. Ergone seorsim? Seorsim. Neque vero partes habere, diximus, id quod revera est unum. Quomodo enim posset? Neque igitur totum erit unum in aliis, neque ejus particulæ, si seorsim sit, nullasque partes habeat. Quidni? Nullo itaque modo alia participabunt uno, cum neque totum ipsum, neque partes ejus capiant. Non videtur. Nullo igitur pacto alia unum sunt, neque in se ipsis unum aliquid habent. Minime. Unde nec multa sunt alia: si enim multa essent, unumquodque eorum, ceu pars totius, unum esset: nunc vero neque unum, neque multa, neque totum, neque partes sunt alia, postquam uno nullatenus participant. Probe. Neque ergo duo, neque tria, neque ipsa sunt alia, nec unum est in illis, si quando uno prorsus privantur. Ita

“ Απο μιᾶς, inquit, ὅλης αἰτίας τὸ πλῆ-
 “ ρος ἀκρίβεσται καὶ τὴν μίαν ὁ σῶδισιν
 “ πάντωσ ὡς ἀλλῆλα συμπλέκται, καὶ
 “ εἰς ἐν ἀνήκει, τὸ ἀσυνεκτικώτατον τῆς αἰ-
 “ τίας κατ’ ἐξῆς, ὁ σῶδισμὸς τῶν πλειό-
 “ των αἰτιῶν. Οὗτ’ οὖν τοίνυν εἰς εἰργμὸς
 “ συμπεφορημῶς ἐστὶν ἀπὸ τῶν πλεόντων,
 “ εἰς ἐπισυνωσιμῆσιν ἀπὸ τῆς συμπλοκῆς
 “ ποιῆσται τὸ ἐνωσιν, ἐδὲ ἀσυνεκτικῶσ
 “ ἐν ταῖς κατ’ ἐξῆς ἐκφράσται.

4 Οὐδὲ μὴ ἄρα ἐν ταῖς αἰτίαισιν.] Expli-
 cat hæc Damascius fol. 23. Νῦν δὲ
 τὴν ἀσυνεκτικὴν λέγεισιν, ὅτι μὲν τὸ ἐν πάντα
 ἐστὶν. “ Οὐ γὰρ ἐκείνο μόνον ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ

“ τὰ μὲν ἐκείνο, πολλὰ καὶ ἀσύνεκα καὶ
 “ ὅτι μὲν ταῦτα ἐν ἐκείνῳ, φαιερὸν
 “ ὡς ἀσυνεκτικῶσ ἀπ’ αὐτῶν, καὶ ἂ μὴ
 “ κηρῶσ ἐν ἐκείνῳ, ἀλλὰ κηρῶσ ἐξ ἐν-
 “ τῶσ τοίνυν, τὸ ἐξ ἐν, ἐν ἐν ἀσύνεκα-
 “ σιν, ἀλλὰ ἴσως ἔπειτα τὸ ἐν.

5 Οὐδ’ ἄρα πολλὰ ἐστὶ ταῖς αἰτίαισιν.] Πῦ γὰρ
 πλεόντων, inquit Platonici, εἰ μὴ ἐν
 ἐστὶν; Si autem neque multa esse pos-
 sunt sine uno, nec dissimilitudine
 nec similitudine, nec quacunque
 alia affecta esse possunt affectione:
 unde sequitur quod prorsus non
 sunt.

τως. ¹ Οὐδὲ ὅμοια ἄρα καὶ ἀνόμοια, οὔτε ταυτὰ ἐστὶ τῶ ἐνὶ τῷ ἄλλα, ἔτε ἐνεστὶ ἐν αὐτοῖς ὁμοιότης, καὶ ἀνομοιότης· εἰ γὰρ ὅμοια καὶ ἀνόμοια αὐτὰ εἴη, ἢ ἔχει ἐν ἑαυτοῖς ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα, δύο παρ' εἶδη ἐναντία ἀλλήλοις ἔχει ἂν ἐν ἑαυτοῖς τὰλλα τοῦ ἐνός. φαίνεται. Ἦν δέ γε ἀδιώατον δυοῖν τινῶν μετέχειν ἂ μὴδενὸς μετέχει. ἀδιώατον. Οὐτ' ἄρα ὅμοια, ἔτ' ἀνόμοια ἐστίν, ἔτ' ἀμφότερα, τὰλλα. Ὁμοια μὲν γὰρ ἂν ὄντα, ἢ ἀνόμοια, ἐνὸς ἂν τὸ ἐτέρω εἶδω μετέχοι· ἀμφότερα δὲ ὄντα, δυοῖν τῶν ἐναντίων· ταῦτα δὲ ἀδιώατον ἐφάνη. Ἀληθῆ. Οὐδὲ ἄρα τὰ αὐτὰ, ἔδ' ἕτερα· ἔδ' ἐκινεῖμα, ἔδ' ἐσῶπα· ἔδ' ἐγγυόμενα, ἔδ' ἐδοπλόμυνα· ἔδ' ἐμείζω, ἔδ' ἐλάττω, ἔδ' ἐἴσω· ἔδ' ἐἄλλο ἔδ' ἐν πίπonte τῶν ποιῶτων· εἰ γὰρ τι ποιῶτον πεπονθέναι ὑπομῆκει τὰλλα, καὶ ἐνός καὶ δυοῖν καὶ τριῶν, καὶ περὶ τῶ καὶ δευτέρου μετέχει, ὧν αὐτοῖς ἀδιώατον ἐφάνη μετέχειν, ἔτ' ἐνός γε πάντη πάντως γερομύοις. Ἀληθέςτατα. Οὕτω δὲ ἔν ἐστι, ² πάντα τέ ἐστι τὸ ἐν, καὶ ἔδ' ἐν ἐστὶ, καὶ πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τὰλλα ὡσούτως. Παντελῶς μὲν οὖν.

Εἶεν. Εἰ δὲ δὴ μὴ ἐστὶ τὸ ἐν, τί γὰρ συμβαίνειν, ἄρ' ἔσκεπτεον μετὰ τῆτο; Σκεπτεον γάρ. Τίς ἂν εἴη αὐτὴ ἢ ὑπόθεσις, εἰ ἐν μὴ ἐστίν; ἄρα τι διαφέρει τῆσδε, εἰ μὴ ἐν μὴ ἐστὶ; Διαφέρει μόντοι. Διαφέρει μόνον; ἢ καὶ πᾶν ποιῶντιον ἐστὶν εἰπῆν, εἰ μὴ ἐν μὴ ἐστὶ, τῶ, εἰ ἐν μὴ ἐστὶ; Πᾶν τῶναντίον. ³ Τί δ' εἴπεις λέγει, εἰ μέγασ μὴ ἐστίν, ἢ σμικρότης μὴ ἐστίν, ἢ ἄλλο τι τῶν ποιῶτων, ἄρα ἐφ' ἐκάστω ἂν δηλοῖ, ὅτι ἕτερον τι λέγει τὸ μὴ ὄν; Πάνυ γε. Οὐκ οὖν καὶ νῦν δηλοῖ, ὅτι ἕτερον λέγει τῶν ἄλλων τὸ μὴ ὄν, ὅταν εἴπῃ, ἐν εἰ μὴ ἐστὶ; καὶ ἴσμεν ὁ λέγει; ἴσμεν. Πρῶτον μὲν ἄρα γνωσόν τι λέγει, ἔπειτα ἕτερον τῶν ἄλλων, ὅταν εἴπῃ ἐν, εἴτε τὸ εἶναι αὐτῷ προσθεῖς, εἴτε τὸ μὴ εἶναι, ⁴ ἔδ' ἐν γὰρ ἦτ-

1 Οὐδὲ ὅμοια ἄρα καὶ ἀνόμοια.] Si non sint multa, nec similia erunt, aut dissimilia. Multa enim, quatenus finita sunt, similitudine participant, quatenus autem infinita, dissimilitudine. Proclus in Parmen. Lib. 1. fol. 64. "Ἐστὶ δὲ ἐν καὶ ὁμοιότης καὶ ἁμισητικὴ, καὶ ἀνομοιότης, ἢ μὴ ἀνάλογοι· γὰρ πρὸς τὴν ἑπείρατα αἰτίαν· ἢ δὲ ἀπείρα σύσειχος, ἔτ' ἢ μὴ συνάγωγος, ἢ δὲ ἀπείρατα περὶ." Ita vero fere infra Parmenides ipse disputat.

2 Πάντα τί ἐστὶ τὸ ἐν, καὶ ἔδ' ἐν ἐστὶ.] Legebatur forsan ἔδ' ἐν ἐστὶ. Quinti vero hujus suppositi conclusio coincidit fere cum prima. Docet hac Damascius. "Οὕτω δὲ ἐν ἐστὶ κριτὸν τῶ· τὸ συμπέρασμα τῶν πῆντε ὑποθέσεων, ἢ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν, καὶ ἔδ' ἐν ἐστὶ, ὡς ἢ πρὸς τὴν καὶ πέρας, καὶ πάντα ἐστίν, ὡς ἢ διὰ τὴν καὶ πείρατα καὶ ἐστὶν ὅμοια, καὶ σῶμα ἐστὶν, ὡς ἢ τρίτη καὶ μίση τῆσ ὅλης περιπέρας." πρὸς τὸ.

3 Τί δ' εἴπεις λέγει, εἰ μέγαστος μὴ ἐστίν, ἢ σμικρότης μὴ ἐστίν, ἢ ἄλλο τι τῶν ποιῶτων, ἄρα ἐφ' ἐκάστω ἂν δηλοῖ, ὅτι ἕτερον τι λέγει τὸ μὴ ὄν; Πάνυ γε. Οὐκ οὖν καὶ νῦν δηλοῖ, ὅτι ἕτερον λέγει τῶν ἄλλων τὸ μὴ ὄν, ὅταν εἴπῃ ἐν, εἴτε τὸ εἶναι αὐτῷ προσθεῖς, εἴτε τὸ μὴ εἶναι, ἔδ' ἐν γὰρ ἦτ-

est. Itaque nec similia, nec dissimilia, nec eadem sunt alia uni, neque inest illis similitudo, & dissimilitudo. Si enim similia atque dissimilia essent, quatenus similitudinem & dissimilitudinem haberent, duas utique species contrarias invicem in se ipsis comprehenderent ea, quæ sunt alia quam unum. Videtur. Fieri vero vix posset, ut quæ nullo participant, duobus participent. Non posset. Neque ergo similia, neque dissimilia, neque ambo sunt, quæcunque sunt alia ab uno: etenim si similia, vel dissimilia sint, una quædam altera specie participarent: & si ambo, duabus quibusdam contrariis speciebus: hæc vero impossibilia esse patuit. Vera dicis. Neque ergo eadem, neque altera sunt alia, nec quæ moveantur, aut quiescant, neque fiant, neque pereant, neque majora, neque minora, neque æqualia, nec aliud quicquam istiusmodi illis accidet. Etenim si ejusmodi affectionibus affecta esse possent alia, & uno & duobus & tribus, parique & impari participarent: quod quidem fieri non posse vidimus, cum uno penitus sint destituta. Verissima hæc sunt. Ita vero, unum si est, omnia est unum, & nihil est, & ad se, & ad alia eodem modo. Omnino quidem.

Esto. Si vero non sit unum, quid evenire debeat, nonne posthac considerandum est? Considerandum. Quænam autem esset hæc suppositio, si unum non est? Numquid differt ab ista, si non unum non est? Differt sane. Num vero solummodo differt? an vero contrarium est dicere, si non unum non est, illi, si unum non est? Prorsus contrarium. Quid autem? Si quispiam dicat, si magnitudo non est, vel parvitas non est, vel aliud quicquam hujusmodi, nonne singulis innuit, quod aliud quiddam significet non ens? Omnino. Nonne igitur nunc declararet, quodd alterum quiddam ab aliis, non ens dicat, quando dicit, unum si non est? & intelligeremus, quid dicat? Intelligeremus. Primum igitur aliquid, quod cognosci potest, declarat: deinde alterum quam alia, cum dicat unum, sive esse illi adjiciat, sive non esse: nihilo enim mi-

ἢ συμκρίτης μὴ ἔστιν &c.] Diversitatem solummodo implicant, non contrarietatem, semper enim relative supponuntur ad alia. Hinc Plato in Sophist. "Ξ. Ἐστὶ τὸ καλὸν τι ἰσχυρῶς μῆλον ἀντιθέμενον; Θ. Ἐστὶ. Ξ. Τῶτ' ἔστι ἀνάγνωμι ἐρούμιον, ἢ τιν' ἔχον ἰσχυρῶς μίαν; Θ. Ἐχόν. Ο γὰρ μὴ καλὸν ἰσχυρῶς ἔστι φηγεγόμενον, τῶτ' ὅσα ἄλλα τινὸς

ἔστρον ἔστιν, ἢ τῆς τῦ καλῶ φύσεως. & rursus, "Ὅπόταν τὸ μὴ ὄν λέγομεν, ὡς ἔοικεν, ὅσα ὁμοίον τι λέγομεν τῶ ὄντος, ἀλλ' ἔστρον μόνον.

4 Οὐδὲν γὰρ ἥτιον γινώσκεται τί τὸ λεγόμενον μὴ εἶναι &c.] Plato de Rep. Lib. 5. "Οὐκὲν ἐπὶ μὲν τῶ ὄντι γινώσκῃ; ἢ; Hic autem id quod non sit, cognosci & sciri posse docet. Distingue-

Distingue-

τον γνωσκεται τί τὸ λεγόμενον μὴ εἶναι, καὶ ὅτι Διάφορον τῶν ἄλλων ἢ οὐ; Ανάγκη. Ὡδε ἄρα λεκτικόν ἐξ ἀρχῆς, ἐν εἰ μὴ ἔστι, τί γὰρ εἶναι πρῶτον μὲν οὐκ αὐτῷ τῷτο ὑπάρχειν δεῖ, ὡς εἴκειν, εἶναι αὐτῷ ἑπισημίω, ἢ μηδὲ ὅ, τι λέγεται, γνωσκεσθαι, ὅταν τις εἴπῃ, ἐν εἰ μὴ ἔστιν. Ἀληθῆ. Οὐκ οὐκ καὶ πάλλα ἔπει αὐτῷ εἶναι, ἢ μηδὲ ἐκεῖνο ἔπειρον τῶν ἄλλων λέγεσθαι; Πάνυ γε. ¹ Καὶ ἐπειροῖότης ἄρα ἐστὶν αὐτῷ πρὸς τῇ ἑπισημίῃ· οὐ γὰρ τίω τῶν ἄλλων ἐπειροῖότητα λέγει, ὅταν τὸ ἐν ἔπειρον τῶν ἄλλων λέγῃ, ἀλλὰ τίω ἐκεῖνος. φαίνεται. ² Καὶ μὲν τῷ γε ἐκεῖνος, καὶ τῷ πινός, καὶ τῷ τῷ, καὶ τῷ τῷ, καὶ τῷ τῷ, καὶ πάντων τῶν ποιῶτων μετέχει τὸ μὴ ὄν· ἔ γὰρ ἂν τὸ ἐν ἐλέγετο, εἰ δὲ ἂν τῷ ἐνός ἕτερα, εἰ δὲ ἐκεῖνος ὄν τι ἦν, εἰ δὲ ἂν τι ἐλέγετο, εἰ μήτε τῷ πινός αὐτῷ μετῶ, μήτε τῶν ἄλλων τῷ τῷ. Ὁρθῶς. Εἶναι μὲν δὴ τῷ ἐνὶ ἐξ οἴον τε, εἴπερ γε μὴ ἔστι, μετέχειν δὲ πολλῶν οὐδὲν κωλύει, ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη, εἴπερ τότε ἐν ἐκεῖνο, καὶ μὴ ἄλλο μὴ ἔστι· Εἰ μὲντοι μήτε τὸ ἐν, μήτ ἐκεῖνο, μήτ ἔσται, ἀλλὰ πρὸς ἄλλῃ τῷ ὁ λόγος, εἰ δὲ φηγεσθαι δεῖ εἰδέν. Εἰ δὲ τὸ ἐν ἐκεῖνο, καὶ μὴ ἄλλο ὑπόκειται μὴ εἶναι, καὶ τοῦ ἐκεῖνου καὶ ἄλλων πολλῶν, ἀνάγκη αὐτῷ μετεῖναι. Καὶ πάνυ γε. Καὶ ἀνομοιότης ἄρα αὐτῷ ἔστι πρὸς πάλλα· τὰ γὰρ ἄλλα τῷ ἐνός ἕτερα ὄντα, ἕτεροῖα καὶ εἴη ἂν. Ναί. Τὰ δὲ ἕτεροῖα, ὅσα ἄλλοῖα; Πῶς δὲ ἔ; Τὰ δὲ ἄλλοῖα, ὅσα ἀνόμοια; Ἀνόμοια μὲν οὐκ. Οὐκ οὐκ εἴπερ τῷ ἐνὶ ἀνόμοιά ἐστι, δῆλον, ὅτι ἀνόμοιά πάγε ἀνόμοια, ἀνόμοια ἂν εἴη. Δῆλον. Εἴη δὲ ἂν καὶ τῷ ἐνὶ ἀνομοιότης, πρὸς ἦν πάλλα ἀνόμοια αὐτῷ ἔστιν. Εἴκειν. Εἰ δὲ δὴ τῶν ἄλλων ἀνομοιότης ἔστιν αὐτῷ, ἂρ ὅσα ἀνάγκη ἑαυτοῦ ὁμοιότητα αὐτῷ εἶναι; Πῶς; Εἰ ἐνός ἀνομοιότης ἐστὶ τῷ ἐνὶ, ὅσα ἂν πρὸς πρὸ τοιούτου ὁ λό-

stinguebat autem Plato τὸ μηδὲ μὲν μὲν μὲν ὄν, ab eo quod simpliciter τὸ μὴ ὄν vocat, a quo τὸ esse non profus removebat. Meminit hujus differentiae Plutarch. adv. Col. "Τῷ Πλάτωνι δὲ γνωστικῶς ἰδὲκεν Διάφορον "τὸ μὴ εἶναι τῷ μὴ ὄν εἶναι· τῷ μὲν γὰρ "ἀναίρεσι ἐκείνῃ πάσης· τῷ δὲ ἐπειροῖότητι "δὴλαδὲ τῷ μετέχει καὶ ἔ μετέχει." Ita & Aristoteles, ut jam Proclus animadvertit, τὸ esse de non ente καὶ τὸ συμμοιότης prædicari posse credebatur, quod, si vel sola imagina-

tione aliquid concipias, quod revera non fit, eo tamen ipso fit ens, licet imaginabile.

¹ Καὶ ἐπειροῖότης ἄρα ἐστὶν αὐτῷ πρὸς τῇ ἐπισημίῃ. Unum, eo quod non est alia, alterum est ab iis, unde eo melius ab iis discernitur & cognoscitur. Sic Socrat. in Theæt. "Ὅτι "εἰ δὲ ἂν μετ' ὀρθῆς διδῆς πρὸς ὅτι οὐκ ἔστι τῶν "ὅταν τίω Διάφορον τῷ ἄλλων πρὸς τῷ "ὅτι, αὐτῷ ἐπισημίω γνωστικῶς ἔσται, ἔπειροῖότης "πρὸς ἦν διδῆς."

² Καὶ μὲν ἔ τῷ γε ἐκεῖνος, καὶ τῷ πινός,

nus cognoscitur quid non esse dicatur, quodque differens quiddam sit ab aliis; anne? Neceffe est. Ita ergo a principio dicendum, unum si non sit, quid esse oporteat. Primo itaque ipsi hoc accidere debet, ut videtur, quod videlicet ejus sit scientia, aut quod nihil intelligatur, si quis dicat, unum si non sit. Vera loqueris. Nonne etiam quod alia altera sint, quam illud, aut neque illud alterum esse quam alia, prædicetur? Maxime. Diversitas itaque illi est præter scientiam: neque enim aliorum diversitatem quis dicit, si quando unum alterum, quam alia, vocat, sed ejus ipsius diversitatem. Videtur. Quin etiam *illius*, & *alicujus*, & *hujus*, & *huic*, & *horum*, atque id genus omnium, particeps esse dicitur non ens. Neque enim unum diceretur, neque ab uno alia, nec illi quicquam esset, nec illius, neque diceretur quicquam, nisi alicujus, aut cujusdam aliorum esset particeps. Recte. Esse tamen unum, nisi existat, non potest: quominus autem multis participet, nihil impedit: sed & necesse est, siquidem unum *illud* duntaxat, non autem *aliud* est: si itaque nec unum, nec *illud* est, neque erit, sed de alio quodam erit sermo, nihilque pronuntiari oportet: sin autem unum *illud* duntaxat, non vero *aliud* ponatur esse; & *illius*, & multorum aliorum particeps esse oportet. Et maxime quidem. Dissimilitudo ergo est illi quoad alia: nam cum alia altera sint, quam unum, extranea etiam essent. Essent sane. Extranea vero, nonne aliena? Quidni? Aliena vero nonne sunt dissimilia? Dissimilia plane. At vero si uni dissimilia sunt, dissimili dissimilia erunt. Plane. Effet itaque etiam uni dissimilitudo, secundum quam alia ipsi sunt dissimilia. Videtur. At si illi dissimilitudo ad alia competit, nonne ei similitudo ad se ipsum conveniet? Quonam modo? Si uni insit dissimilitudo ad unum, non sane de tali quodam, ut de uno,

ὄν, καὶ τὸν, καὶ τὸν, καὶ τὸν, καὶ πάντων τῶν τούτων μετέχει τὸ μὴ ὄν.] Quæ omnia declarant, non ens essentiam naturamque suam firmiter habere, sicuti Plato scribit in Sophista. Differt autem hoc in passu Plato a Parmenide, ut patet ex verbis ejus in Soph. quæ hic adscribere operæ pretium duxi. “ Ζ. Οἶδ’ ἔν, “ ὅτι Παρμενίδης μακροτέρῳ ἢ διακρίσεως “ ἀφισήκαμεν; Θ. Τί δ’ ἔν; Ζ. Πλείον ἢ “ κείνῳ ἀπᾶντες σκοποῖν, ἡμεῖς ἕς τὸ “ ἀφᾶν ἔτι ζητήσωμεν ἀπὸ εἰρησίου αὐ-

“ τῶ. Θ. Πῶς; Ζ. Ὅτι ὁ μὲν περ φησὶ, “ ἔν γὰρ μήποτε τῶν ἑδαμῶν εἶναι μὴ ὄντα. “ Ἀλλὰ σὺ τῆς εἰς ἀφ’ ὧν διήκεις εἰρησίου “ νόημα. Θ. Διὰ γὰρ ἔν ἔτα. Ζ. Ημεῖς “ δὲ γὰρ ἔν μόνον τῶ μὴ ὄντα, ὡς ἐστὶ ἀπᾶ- “ δόξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος, ὃ τυγχάνει “ ὄν, τῶ μὴ ὄντι ἀπᾶντα μὴ τῶ γὰρ “ ἡμεῖς φύσιν διακρίσεως ἕσται τε καὶ “ κῶς ἀπᾶντα μὴ μὲν ἐπὶ ταῖς τὰ ὄντα “ ὡς ἀλλήλα, τὸ ὡς τὸ ὄν ἐστὶν μὴ “ ὄν αὐτῆς ἀνῆλθῆμεν, ἐπιλήσασμεν ἄ- “ πᾶν, ὡς αὐτὸ τούτῳ ἐπὶ ὄντος τὸ μὴ “ ὄν.

γος εἴη, οἷα τὸ ἐνός· ἔσθ' ἂν ἡ ὑπόθεσις εἴη ὡς ἐνός, ἀλλὰ ὡς
 ἄλλω, ἢ ἐνός. Πάνυ γε. Οὐ δὲ δέ γε. Οὐ δῆτα. Δεῖ ἄρα ὁμοι-
 ότητα τῷ ἐνὶ αὐτῷ ἑαυτῷ εἶναι. Δεῖ. Καὶ μὲν ἔσθ' αὐτοῖσι γ' ἐστὶ
 τοῖς ἄλλοις. Εἰ γὰρ εἴη ἴσον, εἴ τε ἂν ἤδη καὶ ὁμοιον ἂν εἴη αὐ-
 τοῖς κατὰ τὴν ἰσότητα· πάντως δ' ἀμφοτέρω ἀδύνατα, εἴπερ μὴ
 ἐστὶν ἓν. Ἀδύνατα. Ἐπειδὴ δὲ ἔκ ἐστι τοῖς ἄλλοις ἴσον, ἄρα ἐκ ἀνάγ-
 κῃ καὶ τὰλλα ἐκείνω μὴ ἴσα εἶναι; Ἀνάγκη. Τὰ δὲ μὴ ἴσα, οὐκ
 ἄνισα; Ναιί. Τὰ δὲ ἄνισα ἐ τῷ ἀνίσω ἄνισα; Πῶς δ' ἔ; Καὶ
 ἀνισότητος δὴ μετέχει τὸ ἐν, ὡς ἢ τὰλλα αὐτῷ ἐστὶν ἄνισα; Με-
 τέχει. Ἀλλὰ μέντοι ἀνισότητος ἐστὶ μέγεθος τε καὶ σμικρότης.
 Ἐστὶ γὰρ. Ἐστὶν ἄρα καὶ μέγεθος καὶ σμικρότης τῷ τοῖστω ἐνὶ; Κιν-
 δυνεύει. Μέγεθος μὲν καὶ σμικρότης αἰεὶ ἀφέεσται ἀλλήλοισιν. Πά-
 νυ γε. Μεταξὺ ἄρα τῶν αὐτῶν αἰεὶ ἐστὶν. Ἐστὶν. Ἐχεις ἔν τι ἄλλο
 εἰπεῖν μεταξὺ αὐτῶν, ἢ ἰσότητα; Οὐκ, ἀλλὰ τὸτο. Ὅτω ἄρα
 ἐστὶ μέγεθος καὶ σμικρότης, ἐστὶ καὶ ἰσότης αὐτῷ, μεταξὺ τῶν
 ἔσα. Φαίνεται. Τῷ δ' ἐνὶ μὴ ὄντι, ὡς εἴοικε, καὶ ἰσότητος ἂν
 μετεῖη καὶ μεγέθους, καὶ σμικρότητος. Εἴοικε. Καὶ μὲν ἔστιαι γε
 δεῖ αὐτὸ μετέχειν πῃ. Πῶς δῆ; Ἐχειν αὐτὸ δεῖ ἔτιως ὡς λέγο-
 μεν. εἰ γὰρ μὴ ἔτιως ἔχει, ἐκ ἂν ἀληθῆ λέγομεν ἡμεῖς λέγον-
 τες τὸ ἐν μὴ εἶναι· εἰ δὲ ἀληθῆ, δῆλον, ὅτι ὄντα αὐτὰ λέγομεν ἢ
 ἔχ' ἔτιως; Οὕτω μὲν ἔν. Ἐπειδὴ δὲ φαμέν ἀληθῆ λέγειν, ἀνάγ-
 κῃ ἡμῖν φάναί καὶ ὄντα λέγειν. Ἀνάγκη. Ἐστὶν ἄρα, ὡς εἴοικε,
 τὸ ἐν οὐκ ὄν· εἰ γὰρ μὴ ἔσται μὴ ὄν, ἀλλὰ τι τῶ εἶναι ἀνήσει
 ὡς τὸ μὴ εἶναι, εὐθύς ἔσται ὄν. Παντάπισσι μὲν ἔν. Δεῖ ἄρα
 αὐτὸ δεσμὸν ἔχειν τῶ μὴ εἶναι, τὸ εἶναι μὴ ὄν, εἰ μέλλει μὴ εἶ-
 ναι, ὁμοίως ὡςπερ τὸ ὄν τὸ μὴ ὄν ἔχειν μὴ εἶναι, ἵνα τελείως
 αὐ εἶναι ἢ οὕτως γὰρ ἂν τό, τε ὄν μάλιστα ἂν εἴη, καὶ τὸ μὴ
 ὄν οὐκ ἂν εἴη· μετέχοντα τὸ μὲν ὄν ἔστιαι, τῶ εἶναι ὄν· μὴ ἔ-
 στίας δὲ τῶ εἶναι μὴ ὄν, εἰ μέλλει τελείως εἶναι. Τὸ δὲ μὴ ὄν μὴ
 ἔστιαι μὲν, τῶ μὴ εἶναι μὴ ὄν· ἔστιαι δὲ, τῶ εἶναι μὴ ὄν, εἰ
 καὶ τὸ μὴ ὄν αὐ τελείως ἔσται. Ἀληθέςτατα. Οὐκ ἔν ἐπέπερ τῷ
 τε ὄντι τῶ μὴ εἶναι, καὶ τῷ μὴ ὄντι τῶ εἶναι μέτεσι, καὶ τῷ
 ἐνὶ ἐπειδὴ οὐκ ἐστὶ, τῶ εἶναι ἀνάγκη μετεῖναι εἰς τὸ μὴ εἶ-
 ναι; Ἀνάγκη. Καὶ οὐσία δὴ φαίνεται τῷ ἐνὶ, εἰ μὴ ἐστὶ. Φαί-

1 "Καὶ ἔστια δὴ φαίνεται τῷ ἐνὶ, εἰ μὴ "σοῖ τὸ λεγόμενον μὴ ὄν. Procl. in
 "ἐπ. Τὸ εἶναι, dicunt Platonici, ἔ- Parm. Lib. 8. "Ἐπειδὴ λέγομεν, τὸ
 "ἔν

fermo esset, neque suppositio de uno esset, sed de alio quopiam. Omnino. Non vero debet. Non certe. Debet ergo uni quoad se ipsum esse similitudo. Debet. Atqui nec æquale est unum aliis. Etenim, si æquale esset, jam etiam illis simile hac ipsa æqualitate esset. Utraque vero hæc fieri non possunt, cum unum minime sit. Non possunt. Quandoquidem autem unum non est æquale aliis, an necesse est, nec alia illi esse æqualia? Necesse est. Quæ autem non sunt æqualia, an ea sunt inæqualia? Certe. Inæqualia vero, nonne inæquali cuiquam sunt inæqualia? Certe. Inæqualitate igitur quoque participat unum, secundum quam cetera ipsi sint inæqualia? Participat sane. At vero ad inæqualitatem magnitudo & parvitas attinent. Attinent. Competuntne ergo tali uni, & magnitudo, & parvitas? Videtur. Magnitudo autem rursus, & parvitas semper a se invicem distant. Distant. Semper ergo aliquid inter ea est intermedium. Est sane. Potestne aliud inter hæc nominare medium, quam quidem æqualitatem? Nullum aliud. Cuicumque ergo competunt magnitudo et parvitas, illi etiam est æqualitas, horum obtinens medium. Videtur. Uni vero, uti visum, quod non est, æqualitas, magnitudo, & parvitas competerent. Visum. At vero & essentia participare oportet unum. Quomodo vero? Eo modo sese habere debet unum, quo diximus: nisi enim se ita haberet, non diceremus vera, unum non esse dicentes: Sin autem vera sint, manifestum est quod ea quæ sunt, proferimus: itane? Ita est. Cum vero nos vera prædicare dicamus, necesse etiam est, ut ea quæ sunt, nos asserere dicamus. Necesse est. Est ergo unum, uti videtur non ens: nisi enim sit non ens, sed aliquid ipsius esse remittat ad non esse, statim erit ens. Omnino quidem. Oportet igitur vinculum *ipsius non esse* habere, ut non sit, si non esse velit: quemadmodum contra ens ipsum non esse habere debet, ut non sit, ut perfecte sit. Ita enim ens maxime erit, & non ens non erit, si ens quidem participet essentia, ut non sit: non autem essentia, ut non sit, si omnino esse velit: Ipsum vero non ens non participet essentia, ut non sit non ens, essentia vero, ut non sit ens, si etiam non ens perfecte esse debeat. Verissime. Nonne, cum ens non esse, non ens autem esse participet, unum quoque, cum non sit, *quod esse* participare necesse est, ut non sit? Necesse est. Essentia ergo videtur esse uni, si non sit. Vi-

“ὅ ἐκ ἐστὶ, τὸ εἶναι ἀνάγκη μεταίημι, ὅς αὐτὸ τὸτο μὴ εἶναι, ὅτι καὶ εἶσα φαίνεται τὸ
 “ἔνι, εἰ μὴ ἐστὶ.

επι. Καὶ μὴ ἴσῃα ἄρα, εἴπερ μὴ ἔστι. Πῶς δὲ ἔ; Οἷόν τε ἔν
 τὸ ἔχον πῶς, μὴ ἔχειν ἔτω, μὴ μεταβάλλον ἔκ ταύτης τῆς ἔ-
 εως; Οὐκ οἶόντι. Πᾶν ἄρα τὸ πῆτον μεταβολὴν σημαίνει, ὃ ἂν
 ἔτω τε, καὶ μὴ ἔτως ἔχη. Πῶς δὲ ἔ; Μεταβολὴ δὲ κίνησις,
 ἢ τί φησόμεν; Κίνησις. Οὐκᾶν τὸ ἐν ὄντι κ' ἐκ ὄν ἐφάνη; Ναί.
 Οὕτως ἄρα καὶ ἔχ ἔτως ἔχον φαίνεται. Εἰκοε. Καὶ κινούμενον
 ἄρα τὸ σὲκ ὄν ἐν πεφάντα, ¹ ἐπεὶπερ καὶ μεταβολὴν ἔκ τῆ εἶναι
 ὅτι τὸ μὴ εἶναι ἔχον. Κυνδυνεύει. ² Ἀλλὰ μὲν εἰ μηδαμῆ γε
 ἐστὶ τῶν ὄντων, ὡς σὲκ ἔστιν, εἴπερ μὴ ἔστιν ἐδὲ ἂν μετίσματο πο-
 θέν πι. Πῶς γάρ; Οὐκ ἄρα τῷ γε μεταβαίνειν κινεῖτ' ἂν. Οὐ
 γάρ. Οὐδὲ μὲν ἐν τῷ αὐτῷ ἂν σρέφοιτο. Ταῦτα γὰρ ἐδαμῆ ἀπ-
 νεπι' ὄν γάρ ἐστὶ τὸ ταῦτον. Τὸ δὲ μὴ ὄν ἐν τῷ τῶν ὄντων ἀδύνα-
 τιν εἶναι. Ἀδύνατον γάρ. Οὐκ ἄρα τὸ ἐν μὴ ὄν, σρέφεται ἂν δύ-
 ναιτο ἐν ἐκείνῳ, ἐν ᾧ μὴ ἔστιν. Οὐ γάρ ἐν. Οὐδὲ μὲν ἀλλοιῶ-
 τά π' ἐκ τὸ ἐνεαυτῆ, ἔτε τὸ ὄν, ἔτε τὸ μὴ ὄν. Οὐ γάρ ἂν ἦν ὁ λόγος ἐπὶ
 περὶ τῆ ἐνός, εἴπερ ἡλλοιῶτο αὐτὸ ἑαυτῆ, ἀλλὰ περὶ ἄλλης πνός.
 Ορθῶς. Εἰ δὲ μήτ' ἀλλοιῶται μήτε ἐν ταυτῷ σρέφεται, μήτε με-
 ταβαίνει, ἄρ' ἂν πη ἐπὶ κινεῖτο; Πῶς δὴ; Τὸ γε μὲν ἀκίνητον,
 ἀνάγκη ἡσυχίαν ἄγειν· τὸ δὲ ἡσυχάζον, ἐστῆναι. Ἀνάγκη. Τὸ ἐν
 ἄρα, ὡς εἰκοε, ἐκ ὄν, ἔσηκέ τε καὶ κινεῖται. Εἰκοε. ³ Καὶ μὲν,
 εἴπερ γε κινεῖται, μεγάλη ἀνάγκη αὐτῷ ἀλλοιῶσαι' ὅπη γὰρ ἂν
 τι κινήθῃ, κατὰ ποσῆτον ἐκέθ' ὡσαύτως ἔχει, ὡς εἶχεν, ἀλλ'
 ἐτέρως. Οὕτω. Κινούμενον δὲ τὸ ἐν, καὶ ἀλλοιῶται. Ναί. Καὶ
 μὲν μηδαμῆ γε κινούμενον, ἐδαμῆ ἂν ἀλλοιῶτο. Οὐ γάρ. Ἡ μὲν
 ἄρα κινεῖται τὸ σὲκ ὄν ἐν, ἀλλοιῶται, ἢ δὲ μὴ κινεῖται, σὲκ ἀλ-
 λοιῶται. Οὐ γάρ. Τὸ ἐν ἄρα μὴ ὄν, ἀλλοιῶται τε καὶ σὲκ ἀλ-
 λοιῶται. φαίνεται. Τὸ δὲ ἀλλοιῶμενον, ἄρ' σὲκ ἀνάγκη γίγνε-
 σαι μὲν ἔτερον, ἢ π' ἔτερον, ἀπὸλλυσαι δὲ ἔκ τῆς π' ἔτερας ἔξως;
 Τὸ δὲ μὴ ἀλλοιῶμενον μήτε γίγνεσαι, μήτε ἀπὸλλυσαι; Ἀνάγ-

1. "Ἐπεὶπερ κ' μεταβολὴν ἔκ τῆ ἐπὶ τὸ
 " μὴ εἶναι ἔχον. Generatio pariter ac
 interitus, ad ἀλλοίωσιν, ad mutatio-
 nem pertinēt. " Γένεσις ἐστὶ μεταβολή
 " κατ' ἴσῃαν ἐκ τῆ μὴ ὄντι ἕως τὸ ὄν,
 & sic contra de corruptione scribit
 Johan. Grammat. Ita & Posidonius
 generationem & corruptionem in
 transmutatione collocat apud Stob.

& communem hanc esse Sententiam
 eorum, qui τὸ ἐν omnium initium
 statuerent, auctor est Aristoteles-Na-
 tur. Aufcult. Lib. 5. Sed cum gra-
 no falis, ut ajunt, accipiendus & au-
 diendus est Stob. scribens, " Παρ-
 " μινίδης καὶ Μελίσσος ἀνήρην γένεσιν καὶ
 " φθορῆν, διὰ τὸ νομίζου, τὸ πᾶν ἀκίνητον.
 2. Ἀλλὰ μὲν εἰ μηδαμῆ γε ἐστὶ τῶν ὄ-
 ντων,

detur. Et non essentia, siquidem non sit. Quidni? Num potest ergo aliquid, quod certo modo affectum est, se non eo modo habere, cum nondum ex eo sit transmutatum? Non potest. Quodcunque ita, & non ita se habet, id mutationem quandam patitur. Patitur. Mutatio vero anne motus est? aut quidnam esse dicemus? Est motus. Unum autem, nonne & ens, & non ens esse apparuit? Apparuit. Ergo & sic, & non sic se habere videtur. Visum. Unum ergo non ens moveri videtur, siquidem mutationem ex esse in non esse recipit. Patet. At vero si nusquam est in rerum natura, sicuti non est, quandoquidem non sit, non sane aliunde alio transire potest. Quo modo enim posset? Non ergo transeundo movetur. Non sane. Neque tamen in eodem versaretur: ipsum enim *idem* nusquam attingit: Ens enim est ipsum *idem*, non ens autem in aliquo ente esse non potest. Non certe potest. Unum ergo, cum non sit in eo, in quo non est, versari nunquam posset. Nunquam. Neque etiam alteratur a se ipso unum, nec in ens mutatur, nec in non ens: non enim sermo de uno ulterius foret, siquidem a se ipso alteraretur, sed de alio quopiam, quod præter unum sit. Probe. Si vero neque alteratur, neque in eodem versatur unum, neque progreditur, quonam pacto tum moveretur? Nullo. Quod autem moveri non potest, id quietem agere necesse est, quod autem quiescit, consistere. Necesse est. Unum itaque, uti visum, si non est, stat, atque movetur. Visum. At vero unum si movetur, necessario quoque alteratur: quatenus enim aliquid movetur, eatenus non eodem modo se habet, quo prius, sed alio. Plane. Unum igitur, cum moveatur, etiam alteratur. Profecto. At vero, si nullo modo moveatur, nullatenus quoque alteratur. Nullatenus. Quatenus ergo unum quod non est, movetur, alteratur etiam: quatenus vero non movetur, neque etiam alteratur. Minime. Unum itaque cum non sit, alteratur, & non alteratur. Videtur. Quod autem alteratur, anne id alterum fieri necesse est, quam antea erat, prioremque statum commutare, ac perire? quod autem non alteratur, nec fieri, nec etiam interire?

των, ὡς ἔκ' ἑσσι, οἷον μὴ ἔσσι, ἔσθ' αὖ μάλιστα. "Παρταί τε οὐτα, inquit Hermes, κινήσται μόνον ἢ μὴ δὲ ἀκίνητος, "apud Stob. consule etiam Plat. in Soph.

3 Καὶ μὴν, οἷον τὸ κίνησται, μὴ γὰρ ἀκίνητος ἀκίνητος. Dicendum fuit

set, ἢ ἀκίνητος κινήσται. Alterationem enim ad motus genera ante retulit Parmenides, sed tamen moveri posset unum sine alteratione. Unum vero esse potest, & non esse; ergo mutari.

κη. Καὶ τὸ ἐν ἄρα μὴ ὄν, ἀλλοιζόμενον μὲν, γίγνεται καὶ ἀπόλλυται μὴ ἀλλοιζόμενον δὲ, ἔτε γίγνεται, ἔτε ἀπόλλυται. Καὶ ἔτω τὸ ἐν μὴ ὄν, γίγνεται τε καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἔτε γίγνεται, ἔτ' ἀπόλλυται. Οὐ γάρ.

Αὐτὸς δὲ ἴπτι τὴν ἀρχὴν ἰώμεν πάλιν, ὀφόμενοι, εἰ ταῦτα ἡμῖν φανέται, ἄπερ καὶ νῦν, ἢ ἔπερα. Ἀλλὰ χρῆ. Οὐκ ἔν, ἐν εἰ μὴ ἐστὶ, ἔφαμεν, τι χρῆ περὶ αὐτῶ συμβαίνειν; Ναί. Τὸ δὲ μὴ ἐστὶν, ὅταν λέγωμεν, ἄρα μὴ ἄλλο τι σημαίνει, ἢ ἕσας ἀπεσίαν τούτω, ὃ ἂν φῶμεν μὴ εἶναι; Οὐδὲν ἄλλο. Πότερον οὖν, ὅταν φῶμεν μὴ εἶναι τι, πῶς οὐκ εἶναι φαιμέν αὐτό, πῶς δὲ εἶναι; ἢ τῆτο τὸ μὴ ἐστὶ λεγόμενον ἀπλῶς σημαίνει, ὅτι ἕδαμῶς ἕδαμῆ ἐστὶν, ἕδ' ἐ πη μετέχει ἕσας, τὸ γε μὴ ὄν; Ἀπλῆστατα μὲν ἔν. Οὔτε ἄρα δύναται εἶναι ἂν τὸ μὴ ὄν, ἔτε ἄλλως ἕδαμῶς ἕσας μετέχειν. Οὐ γάρ. Τὸ δὲ γίγνεσθαι, καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι, μὴ τι ἄλλο ἢ, ἢ τὸ μὲν οὐσίας μεταλαμβάνειν, τὸ δὲ ἀπλῆναι οὐσίαν; Οὐδὲν ἄλλο. Ὡδὲ γε μηδὲν τῆτε μέτεστιν, ἔτ' ἂν λαμβάνοι, ἔτ' ἀπολλύσι αὐτό. Πῶς γάρ; Ἰτῶ ἐνὶ ἄρα, ἐπειδὴ οὐδαμῆ ἐστὶν, οὔτε ἐκτέον, οὔτε ἀπαλλακτέον, ἔτε μεταληπτέον ἕσας μηδαμῶς. Εἰκόσ. Οὔτε ἄρα ἀπόλλυται τὸ μὴ ὄν ἐν, ἔτε γίγνεται, ἐπέπερ ἕδαμῆ μετέχει ἕσας. Οὐ φαίνεται. Οὐδ' ἄρ' ἀλλοιζται ἕδαμῆ ἢ ἡδὴ γάρ ἂν γίγνοιτό τε, καὶ ἀπολλύοιτο τῆτο πάχον. Ἀληθῆ. Εἰ δὲ μὴ ἀλλοιζται, οὐκ ἀνάγκη μὴ δὲ κινεῖσθ; Ἀνάγκη. Οὐδὲ μὲν ἐστῆναι φήσομεν τὸ μηδαμῆ ὄν. Τὸ γάρ ἐς ὡς ἐν τῷ αὐτῷ πινὶ αἰεὶ δεῖ εἶναι τῷ αὐτῷ. Πῶς γάρ ἔ; Οὕτω δὲ αὐτὸ μὴ ὄν, μὴ τε ποτὲ ἐστῆναι, μὴ τε κινεῖσθ λέγωμεν. Μὴ γάρ ἔν. Ἀλλὰ μὲν ἕδ' ἐστὶ γε αὐτῷ πὶ τῶν ὄντων ἡδὴ γάρ ἂν τῆτο μετέχον ὄντος, ἕσας μετέχει. Δῆλον. Οὔτε ἄρα μέγεθος, ἔτε σμικρότης, οὔτε ἰσότης αὐτῷ ἐστὶν. Οὐ γάρ. Οὐδὲ μὲν ὁμοιότης γε, οὐδὲ ἑτεροιότης, οὔτε πρὸς αὐτό, οὔτε πρὸς τᾶλλα εἴη ἂν αὐτῷ. Οὐ φαίνεται. Τί δὲ; τᾶλλα, ἕδ' ὅπως ἂν εἴη αὐτῷ, εἰ μηδὲν αὐτῷ δεῖ εἶναι; Οὐκ ἐστὶν. Οὔτε ἄρα ὅμοια, ἔτε ἀνόμοια, ἔτε ταυτᾶ, ἔτε

Ἰ τῷ ἐνὶ ἄρα, ἐπειδὴ ἕδαμῆ ἐστὶν, ἔτε ἐκτέον, ἔτε ἀπαλλακτέον, ἔτε μεταληπτέον ἕσας μηδαμῶς. Damasc. fol. 8. "Τὸ μηδαμῆ μηδαμῶς ὄν ἀπόπτωσις ἐστὶ τῆς ἕσας. Ratione vero τῆς ἕσας Damascius

unum ἕδ' & ἀνομιῆς diverso respectu vocat. " Ἡ μὲν ἔν, inquit, ἀνομιῆς. " ἢ δὲ ἀρχὴ καὶ ἐνδοῖς. Ἡ ἄρα ἀνομιῆς " καὶ ἐνδοῖς. Ἀλλ' ἔτι καὶ αὐτῷ ἀλλὰ πρὸς " μὲν τὸ εἶναι, ὃ ἐστὶν, ἀνομιῆς. ὡς δὲ καὶ " πᾶλ.

Neceſſe eſt. Unum itaque quod non eſt, ſi alteratur, fit, & perit: niſi vero alteretur, nec fit nec perit. Atque adeo unum quod non eſt, & fit, & interit, & viciffim nec fit, nec interit. Non ſane.

Denuo autem ad principium redeamus, viſuri, utrum hæc deinceps, quemadmodum nunc, an vero aliter ſeſe habere videantur. Ita ſane oportet. Nonne jam diximus, quid, ſi unum non ſit, de eo evenire debeat? Certe. At quoties *non eſt* dicimus, anne id nihil aliud ſignificat, quam eſſentia abſentiam ab eo, quod quidem non eſſe dicimus? Nihil aliud. Utrum, quando dicimus aliquid non eſſe, aliquo modo id non eſſe dicimus, aliquo autem modo eſſe? an vero id non eſt, ſimpliciter ſignificat, quod nullo prorfus modo uſquam eſt: & cum non ſit, eſſentia non participat? Simpliciffime quidem. Neque ergo eſſe non ens poterit, neque alio quocumque modo eſſentia participare. Non ſane. Fieri vero & interire num aliud eſt, quam illud quidem eſſentiam accipere, hoc autem amittere? Nihil aliud. Illud ergo, cui nihil horum competit, neque acciperet eſſentiam, neque amitteret. Quomodo enim? Uni ergo, cum nullo modo ſit, neque recipienda, neque amittenda, neque aſſumenda eſt ulla-tenus eſſentia. Conſentaneum eſt. Neque ergo interit unum, cum non ſit, neque fit, quandoquidem nullatenus participat eſſentia. Non videtur. Neque ullo pacto alteratur: jam enim & fieret & periret, hoc ſi pati poſſet. Verum eſt. Si vero non alteratur, anne etiam neceſſe neque moveri? Neceſſe. Neque tamen ſtare alicubi, quod nullo modo eſt, aſſeremus: quod enim ſtat, in aliquo eodem ſemper eſſe debet. Quidni? Sic vero ipſum non ens, nunquam aut ſtare, aut moveri dicimus. Nunquam. At vero nihil etiam ex iis, quæ ſunt, eſt illi: jam enim id, ſi ente aliquo participaret, eſſentia etiam fieret particeps. Plane. Neque ergo magnitudo illi eſt, neque parvitas, neque æqualitas. Non profecto. Sed nihilo magis ſimilitudo, aut diverſitas illi, vel ad alia, vel ad ſeipſum, erit. Non videtur. Quid vero? poſſuntne alia illi ullo modo eſſe, quum nihil prorfus illi eſſe queat? Non poſſunt. Neque ergo ſimilia, neque diſſimilia,

“ τὰλλα παρ᾽ ἑἴς, καὶ προσηλθὸς, οὐδ᾽ ἑἴς. MS. fol. 12.

2 Ἡδὴ γὰρ ἂν γίγνεται τι καὶ ἀπολλύεται τῷ πάθῳ. Si alteraretur unum fieret & periret. Ita Herm.

apud Stob. “ Διαλυτὸν φησὶν τὸ μὴ μεταβάλλειν τὸ ἀμετάβατον αἰδίου. Τὸ αἰεὶ γογγύμενον αἰεὶ καὶ φθεῖρηται. Const. Plat. in Phædone, & Timæo.

ἔπειτα εἰς αὐτῶν πάλλα. Οὐ γάρ. τί δέ; τὸ ἐκείνῃ, ἢ τὸ ἐκεί-
νω, ἢ τὸ τί, ἢ τὸ τῆτο, ἢ τὸ τῆτε, ἢ ἄλλῃ, ἢ ἄλλῳ, ἢ ποτὶ,
ἢ ἔπειτα, ἢ νῦν, ἢ ἐπιστήμη, ἢ δόξα, ἢ αἰσθησις, ἢ λόγος, ἢ
ὄνομα, ἢ ἄλλο ὅτις τῶν ὄντων περὶ τὸ μὴ ὄν ἔσται; Οὐκ ἔσται.
Οὕτω δὲ ἐν σὺν ὄν, σὺν ἔχει πῶς ὑδαμῆ. Οὐκὲν δὲ εἰκά γι,
ὑδαμῆ ἔχειν.

Ἐπι δὲ λέγωμεν, ἐν εἰ μὴ ἔστι, πάλλα τί χρὴ πεποιηθῆναι. Λέ-
γωμεν γάρ. Ἀλλὰ μὲν πρὸς αὐτὰ εἶναι· εἰ γάρ μηδὲ ἄλλα
ἔστιν, σὺν ἂν πρὸς τῶν ἄλλων λέγοιτο. Οὕτως. Εἰ δὲ πρὸς τῶν
ἄλλων ὁ λόγος, πᾶς γὰρ ἄλλα ἔπειτα ἔστιν· ἢ σὺν ὅτι τῶ αὐτῶ κα-
λεῖς τὸ, τὸ ἄλλο καὶ τὸ ἔπειτα; Ἐγώ γε. Ἐπειτα δὲ γὰρ πρὸς Φα-
μὲν, τὸ ἔπειτα εἶναι ἔπειτα, καὶ τὸ ἄλλο δὲ ἄλλο εἶναι ἄλλῃ; Ναί.
Καὶ τοῖς ἄλλοις ἄρα, εἰ μέλλει ἄλλα εἶναι, ἔστι τί, ἢ ἄλλα ἔσται.
Ἀνάγκη. Τί δὲ ἔν ἂν εἴη; Τῆ μὲν γάρ ἐνός σὺν ἔσται ἄλλα μὴ
ὄντος γε. Οὐ γάρ. Ἀλλήλων ἄρα ἐστὶ τῆτο γὰρ αὐτοῖς ἐπι λείπι-
ται, ἢ μηδενός εἶναι ἄλλοις. Ὁρθῶς. Κατὰ πλήθη ἄρα ἕκα-
στα ἀλλήλων ἄλλα ἐστὶ κατὰ ἐν γάρ σὺν ἂν οἶά τε εἴη, μὴ ὄν-
τος ἐνός. Ἐκαστος, ὡς εἴκειν, ὁ ὄγκος αὐτῶν ἀπεριόριστος ἐπι
πλήθει· καὶ τὸ σμικρότατον δοκεῖν εἶναι, λάβῃ τις, ὡς πρὸς ὄναρ
ἐν ὑπνω φαίνεται, ἐξαιρέτως ἀντι ἐνός δόξαντ² εἶναι πολλὰ,
καὶ ἀντι σμικροτάτου παμμέγεθες, πρὸς τὰ κερματιζόμενα ἔ-
αυτοῦ. Ὁρθότατα. Τοιούτων δὲ ὄγκων ἄλλα ἀλλήλων εἴη ἂν τὰ
ἄλλα, εἰ ἐνός μὴ ὄντ¹ ἄλλα ἐστὶ. Κομιδῆ μὲν οὖν. Οὐκ οὖν
πολλοὶ ὄγκοι εἰσονται, εἰς ἕκαστ² φαινόμεν³, ἂν δὲ ἔ, ἔπειτα
ἐν μὴ ἔσται; Οὕτω. Καὶ ἀειθρὸς δὲ εἶναι αὐτῶν δόξα, εἰ-
περ ἐν ἕκαστον, πολλῶν ὄντων. Πάνυ γε. Ἐκαστὸν δὲ μὲν δὲ ἄρ-
πια, τὰ δὲ περὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ὄντα, σὺν ἀληθῶς φαίνεται
ἔπειτα ἐν μὴ ἔσται. Οὐ γάρ οὖν. Καὶ μὲν καὶ σμικρότατον γε,
φάμεν, δόξαιεν αὐτοῖς εἶναι· φαίνεται δὲ τῆτο πολλὰ καὶ μι-
γάλα, πρὸς ἕκαστον τῶν πολλῶν καὶ σμικρῶν ὄντων. Πῶς δὲ ἔ;

1 Η ἐπιστήμη, ἢ δόξα, ἢ αἰσθησις, ἢ λό-
γος, ἢ ὄνομα, ἢ ἄλλο ὅτις τῶν ὄντων περὶ
τὸ μὴ ὄν ἔσται; Sic hospes in Soph. de
non ente. "Συνοχὴς ἐν, ὡς ἐπι φθίγ-
" ξαοῦ δισυτὸν ἰρῶς, ἐτ' ἀπῆν, ὅτι
" διασηθήσται τὸ μὴ ὄν αὐτὸ κατ' αὐτὸ,
" ἀλλ' ἐπι ἀδιασπῆτό τι, καὶ ἀρήται, καὶ
" ἀφθιγκτοὶ καὶ ἄλογοι.

2 Ἀλλ' ἕκαστος, ὡς εἴκειν, ὁ ὄγκος ἀπε-
ριόριστος ἐπι πλήθει. Hæc jam supra a no-
bis explicata, unico nunc saltem
Procli testimonio illustramus. Ita
vero scribit Procl. Inst. Theol. Cap. 1.
" Πᾶν πλήθος μετέχει πῆ τῆ ἐνός· εἰ γάρ
" μετὰ μὲν μετέχει, ὅτι τὸ ἄλλο ἐν ἔσται, ὅθ'
" ἐκαστοὶ τῶν πολλῶν, ἐξ ἂν τὸ πλήθος, ἀλλ'
" ἔσται

neque eadem, neque altera ab eo sunt alia. Non sane. Quid vero? num aliquid illius, vel illi, vel quid, vel hoc, vel hujus, vel alterius, vel alteri: aut quondam, aut deinceps, aut nunc, aut scientia, aut opinio, aut sensus, aut sermo, aut nomen; vel aliud quodcumque circa id quod non est, erit? Non erit. Ita ergo unum, quod non est, nullo prorsus modo usquam se habet. Non profecto videtur ullo modo usquam se habere.

Iterum vero dicamus, Unum si non sit, quid aliis evenire debeat. Dicamus sane. Attamen debent alia esse: nisi enim alia sint, non sane de iis differeretur. Ita est. Si vero sermo est de aliis, alia certe sunt altera: anne tu idem aliud & alterum vocas? Equidem. Ceterum vero nonne ab altero alterum, & aliud ab alio, aliud esse dicimus? Certe. Aliis ergo, si debeant alia esse, erit aliquid, a quo erunt alia. Necessesse est. Quidnam vero id potissimum esset? Ab uno quidem alia non erunt, cum illud non sit. Non sane. Ergo a se invicem: hoc enim solum iis restat: alioquin a nullo alio erunt alia. Recte. Secundum multitudines ergo invicem singula sunt alia: secundum unum enim esse non possunt, uno non existente. Sed quilibet, uti visum est, acervus infinitus est multitudine. Et si etiam quod minimum videtur, quispiam sumserit, veluti insomnium in somno, ex improvise, pro eo, quod unum visum fuerat, multitudo occurrit, & pro eo, quod minimum videbatur, si ad illa dissecta conferras, longe maximum. Rectissime. Talibus autem acervis, diversa erunt invicem alia, si non existente uno, sint alia. Maxime. Nonne vero plures acervi erunt, quorum quilibet unus esse videatur, sed non sit, cum unum non sit? Certe. Atqui & numerus esse aliquis eorum videbitur, si quidem unum est unumquodlibet eorum quæ sunt multa. Profecto. At vero paria & imparia, quæ in iis sunt, non revera in iis videbuntur, si quidem non fuerit unum. Non sane. Quin imo & minimum aliquod, ut diximus, illis esse videretur: sed id ipsum minimum, multa & magna esse apparet, si id conferras ad unumquodque multorum, quæ sunt parva. Quidni?

“ἴση καὶ τὴ οὐ τῶν πλῆθος, καὶ
 “τῷτο εἰς ἀπειρον, καὶ τῶν ἀπειρῶν τῷ-
 “των ἴσῳ πάλιν πλῆθος ἀπειρον.
 3 Καὶ τὰ μὲν δὴ ἀρῆα, τὰ δὲ πλειόνων
 εἰ αὐτοῖς ὄντα ἐκ ἀληθῶς φαίνονται, ἐπι-
 “ν μὴ ἴση. Malleμ φανείτω. Pythagor-
 “ais Monas dicebatur ἀρτιπλειόνων,
 ἀρτὴν τι εἶναι καὶ πλειόνων. Hinc impar

numerus definiebatur. “ὁ μισθὸς ἴσῳ
 “ἰσότηρα διαφέρειν ἀρτὴν ἀριθμῶν, τῷτις
 “ἰπὶ το μείζον καὶ ἑλαττον, par autem
 “ὁ μισθὸς διαφέρειν ἴσῳ ἰσότηρα πλειόνων
 “ἀριθμῶν, τῷτις μισθὸς μείζον καὶ ἑλατ-
 “των, ut videre est apud Auct.
 Theol. Arith. & Nicom. Gerasim. de
 Arithmet. Lib. I,

Καὶ ἴσος μὲν τοῖς πολλοῖς, καὶ σμικρὸς ἕκαστος ὄγκος δόξαδὴ-
 σεται εἶναι· ἔτι γὰρ ἂν μετέβαιεν ἄκ μείζονος εἰς ἐλαττον Φαινό-
 μενος, πρὶν εἰς τὸ μεταξύ δόξαιεν ἔλθειν· τὸτο δὲ εἴη ἂν Φάν-
 τασμα ἰσότητος. Εἰκός. Οὐκ ἔν ἐ πρὸς ἄλλον ὄγκον πέρασ ἔχων
 αὐτός τε πρὸς αὐτὸν, ἔτι ἀρχὴν, ἔτι πέρασ, ἔτι μέσον ἔχων; Πῆ
 δὴ; Ὅτι αἰεὶ τ̄ αὐτῶν, ὅταν τις τι λάβῃ τῇ διανοίᾳ, ὡς τι τέτων
 ὄν, πρὸς τε τῆς ἀρχῆς, ἄλλη αἰεὶ φαίνεται ἀρχὴ μετὰ τε τῷ
 τελευτῷ, ἔτερα ὑπλειπομένη τελευτῇ· ἐν τε τῷ μέσω ἄλλα με-
 σότηρα τῶ μέσῳ· σμικρότερα δὲ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἐνὸς αὐ-
 τῶν ἕκαστ λαμβάνεσθαι, ἅτε σὸκ ὄντος τῶ ἐνός. Αληθέςατα.
 Θρύππασθαι δὲ, οἴμα, κερματιζόμενον ἀνάγκη πᾶν τὸ ὄν, ὁ ἂν
 τις λάβῃ τῇ διανοίᾳ· ὄγκος γὰρ πᾶ ἐνὸς ἀνευ λαμβάνοιτο ἂν.
 Πᾶν μὲν ἔν. Οὐκ ἔν τὸ γε τριῶτον πῶρῶθεν μὲν ὄραντι, καὶ ἀμ-
 βλυ, ἐν φαίνεσθαι ἀνάγκη; ἐγγύθεν δὲ, καὶ ὄζυ νοῶντι, πλήθει
 ἀπειρον ἐν ἕκαστον φαίνῃαι, ἐπερ σέρεται τῶ ἐνός μὴ ὄντος; Α-
 ναγκαϊώτατον μὲν ἔν. Οὐτω δὲ ἀπειρά τε καὶ πέρασ ἔχοντα,
 καὶ ἐν καὶ πολλὰ, ἕκαστε τὰ ἄλλα δὲ φαίνεσθαι ἐν εἰ μὴ ἐστὶ
 τᾶλλα δὲ τῶ ἐνός. Δεῖ γάρ. Οὐκ ἔν καὶ ὁμοία τε καὶ ἀνόμοια
 δόξαι εἶναι; Πῆ δὴ; Οἷον ἐσκιαγραφημένα, ἀποστάντι μὲν, ἐν
 πάντε φαινόμενα, ταυτὸν φαίνεσθαι πεποιημένα, καὶ ὁμοια εἶναι.
 Πᾶν γε. Προσελθόντι δὲ γε, πολλὰ καὶ ἔτερα, καὶ τῷ τῶ
 ἔτερε φαντάσματι ἔτεροῖα, καὶ ἀνόμοια ἑαυτοῖς. Οὐτω. Καὶ
 ὁμοίεσ δὴ, καὶ ἀνομοίεσ τῶσ ὄγκεσ, αὐτῶσ τε ἑαυτοῖσ ἀνάγκη
 φαίνεσθαι, καὶ ἀλλήλοισ. Πᾶν μὲν ἔν. Οὐκ ἔν καὶ τῶσ αὐ-
 τῶσ καὶ ἔτερεσ ἀλλήλων, καὶ ἀπτομένεσ καὶ χωρεῖσ ἑαυτῶν,
 καὶ κινεμένεσ πάσασ κινήσεισ, καὶ ἐσῶτασ πανταχῇ, καὶ γι-
 γνομένεσ, καὶ ἀπολυμένεσ, καὶ μηδέτερα, καὶ πάντα πᾶ τᾶ
 τιαῦτα, ἃ διεξελθεῖν εὔπετεσ ἡμῖν ἤδη, εἰ ἐνός μὴ ὄντος πολ-
 λά ἐστῖ; Αληθέςατα μὲν ἔν.

Επί δὴ ἀπαξ, ἐλθόντεσ πάλιν ἐπὶ τῇ ἀρχῇ, ἐπῶμεν, ἐν εἰ μὴ ἐστῖ,
 τᾶλλα δὲ τῶ ἐνός, τί χρὴ εἶναι. Εἰπῶμεν γὰρ ἔν. Οὐκ ἔν ἐν μὲ ἕκαστ
 τᾶλλα; Πῶσ γάρ; Οὐδὲ μὲν πολλά γε· ἐν γὰρ πολλοῖσ ἔσῖν εἴη ἂν τῶ
 ἐν· εἰ γὰρ μηδὲν αὐτῶν ἐστῖ ἐν, ἀπαντα ἐδέν ἐστῖν· ὡσὲ οὐ δὲ ἂν πολλὰ

I Ὅτι αἰεὶ τῶν αὐτῶν, ὅταν τις τι λάβῃ τῇ διανοίᾳ, ὡς τι τέτων ὄν, πρὸς τε τῆς ἀρχῆς ἄλλη αἰεὶ φαίνεται ἀρχή. Sumit hæc ex Dialogo nostro Damascius,

& subtiliter disputat, unum necessa-
 rio debere esse principium & non
 multa. “Διὸ καὶ τὸ ἐν, inquit, πᾶσι
 “ τῶσι (lege πάντων) αἰτίαι ὅτι τὸ ἐν πολ-
 “ λῶν

At vero unusquisque acervus videbitur & multis parvis æqualis esse, & parvus: non enim ex majori in minus transfret ante, quam ad medium pervenisset, id autem phantasma aliquod æqualitatis esset. Verisimile est. Nonne & ad alium acervum terminum habere videtur, ipse vero ad se ipsum neque principium neque medium neque finem? Qua vero de causa? Quia, si quis eorum aliquid intelligentia apprehendat, ante principium, aliud semper occurrit initium: finem vero alter semper finis subsequitur: in medio vero alia semper interiora erunt medio, semperque minora eo, quod singula eorum unum recipere non possint, cum unum minime sit. Verissima loqueris. Discerpi denique necessario arbitror quodcumque intelligentia assumas, & divisum esse: nam acervus unius expers assumeretur. Omnino quidem. Nonne tale eminus quidem & obtuse intuenti unum videri necesse est? cominus autem & acute contuenti & intelligenti, unumquodque multitudine infinitum, si quidem uno, quod non est, sit destitutum? Maxime necessarium est. Ita vero & infinita & finita, & unum & multa, quælibet alia videri oportet, si non sit unum: alia vero sint, præter unum. Oportet utique. Anne similia etiam & dissimilia esse videbuntur? Quomodo vero? Sicuti adumbrata alia, eminus prospicienti unum videntur omnia, *idem* aliquod illis videtur accidere, & similia esse apparent. Maxime. Propius autem accedenti, multa & altera, atque ipso diversitatis phantasmate altera a se ipsis, & dissimilia. Ita est. Similes itaque & dissimiles ipsos acervos, tum sibimet, tum invicem apparere necesse est. Et maxime quidem. Nonne etiam eosdem, & alteros ab invicem, & contiguos sibi, & seorsim a se ipsis, & qui omnibus motibus moveantur, & ubicunque subsistant: quæque orientur & occidant, quæ neutra sint, omniaque hujusmodi, quæ quidem percurrere facile nobis esset, si uno non existente, multa fuerint? Verissima narras.

Redeuntes adhuc semel ad principium dicamus, unum si non sit, quidnam aliis præter unum sit eventurum. Dicamus. Nonne igitur unum non sunt alia? Quomodo enim? Neque tamen multa: in multis enim esset etiam unum: si enim nullum illorum sit unum, omnia sunt nihil: adeoque neque mul-

“ λῶν αἰτίων δὲ μόνον εἶναι τὸ ἐν ἄτε γὰρ τὸ
 “ ἕδεν. Ἡ γὰρ πολλὰ, αἰσιντακτα ἴσι, κῆ
 “ ἕκ ἂν εἴη ἐν αἰτίων τὰ πολλα. Εἰδὲ καὶ
 “ πολλα αἰτία, σὺν ἀλλήλων, διὸ τὸ αὐτό-

“ τακτον, καὶ διὰ τῆς κύκλου. Hinc Por-
 phyr. apud Stob. “ Πρὸ δὲ τῶν πολλῶν
 “ ἀνάγκη εἶναι τὸ ἐν.

είη. Αληθῆ. Μὴ ἐνόντ^ϑ δὲ ἐνὸς ἐν τοῖς ἄλλοις, ἔτι πολλά, ἔτι ἐν ἐστὶ τὰλλα. Οὐ γάρ. Οὐ δὲ γε φαίνεται ἐν, ἐδὲ πολλά. Τί δή; Ὅτι τὰλλα τῶν μὴ ὄντων ἐδὲνὶ ἐδαμῆ ἐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει· οὐδὲ τι τῶν μὴ ὄντων ὡρᾷ τῶν ἄλλων τῶ ἐστίν· ἐδὲν γάρ μερ^ϑ ἐστὶ τοῖς μὴ ἔσιν. Αληθῆ. Ὁὐδ' ἄρα δόξα ἔ μὴ ὄντ^ϑ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστίν, ἐδὲ τι φάντασμα· οὐδὲ δοξάζεται οὐδαμῆ ἐδαμῶς τὸ μὴ ὄν ὑπὸ τῶν ἄλλων. Οὐ γάρ οὐ. Ἐν ἄρα εἰ μὴ ἐστίν, οὐ δοξάζεται τι τῶν ἄλλων ἐν εἶναι, οὐδὲ πολλά· ἀνευ γάρ ἐνὸς πολλά δοξάζονται ἀδιώατον. Ἀδιώατον γάρ. Ἐν ἄρα, εἰ μὴ ἐστὶ, τὰλλα ἔτε ἐστίν, ἔτε δοξάζεται ἐν, ἔτε πολλά. Οὐκ ἔοικεν. Οὐδ' ἄρα ὁμοία, οὐδὲ ἀνόμοια. Οὐ γάρ. Οὐδὲ μὲν τὰ αὐτὰ γε, οὐδ' ἔτερα, ἐδὲ ἀπέμνημα, οὐδὲ χωρεῖς, ἐδὲ ἄλλα, ὅσα ἐν τοῖς πρῶθεν δήλωμεν, ὡς φαινόμενα αὐτὰ, τούτων ἔτε τι ἐστίν, οὔτε φαίνεται τὰλλα, ἐν εἰ μὴ ἐστίν. Αληθῆ. Οὐκὼ καὶ συλλήβδην εἰ ἐπιμνη, ² ἐν εἰ μὴ ἐστίν, οὐδὲν ἐστίν, ὁρῶς ἀν ἐπιμνη; Παντάπασι μὲν οὐ. Εἰρησῶ τίνω τῆτό τε, καὶ ὅτι, ὡς ἔοικεν, ἐν εἶτ' ἐστίν, εἶτε μὴ ἐστίν, αὐτό τε καὶ τὰλλα, καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα, πάντα πάντως ἐστὶ τε καὶ ὅκ' ἐστὶ, καὶ φαίνεται τε καὶ ἐ φαίνεται. Αληθῆτατα.

1 Οὐδ' ἄρα δόξα ἔ μὴ ὄντος παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστίν, ἐδὲ τι φάντασμα. Sic Plato in Theat. "Οὐτε γὰρ τὰ μὴ ὄντα δύναται δεξάσθαι. Τὸ φάντασμα vero Platoni hoc loco, non τὴν ἀκροῦσιν διανοίας loquente ita Suida, sed simpliciter τὴν ἀκροῦσιν significat. Ita in Theat.

statim post verba modo citata φαινόμενα & δόξα sibi invicem opponuntur, & in Soph. "Ἀρ' ἔκ, inquit Plato, ἔπει- "περ φαίνεται μὲν, ἔοικε δὲ ἔ, φαντα- "μα;

2 Ἐν εἰ μὴ ἐστίν, ἐδὲν ἐστίν. Ita Herm. in Crat. "Ἡ γὰρ μόνος ἔσσι πάντων ἀρ-

"χ"

ta. Vera loqueris. Cum itaque unum non inest aliis, nec multa, nec unum sunt alia. Non sane. Neque etiam videntur esse unum, aut multa. Curnam? Quoniam alia cum iis quæ non sunt, nullum prorsus commercium habent; neque aliquid eorum quæ non sunt, ad quicquam aliorum pertinet: Nullis enim partibus non entia constant. Verum est. Neque ergo opinio de eo, quod non est, inest aliis, nec etiam aliquod phantasma, neque id, quod non est, ab aliis opinione concipitur. Non certe. Unum itaque, si non est, nihil aliorum unum, vel multa esse, opinione concipitur: nam sine uno multa opinari, penitus impossibile. Impossibile. Si itaque non est unum, alia neque sunt, neque etiam opinione cogitantur unum, aut multa esse. Non videntur. Neque ergo similia, neque dissimilia. Non. Neque etiam aut eadem, aut altera, neque contigua, neque sejuncta: neque reliquorum, quæ in superioribus enarravimus, qualia ipsa veluti esse videantur, aliquid ipsis est, neque esse videntur alia, si non sit unum. Verum est. Nonne, si summatim etiam dixerimus, *unum si non est, nihil est*, recte dicemus? Omnino. Hoc itaque dictum sit a nobis, & illud præterea, quod, uti visum, unum sive sit, sive non sit, & ipsum & alia, & ad se ipsa, & ad invicem, omnia omnino sint, atque non sint, appareantque, & non appareant. Verissime.

“ ἡ καὶ ῥίζα τὸ πᾶσι ἐστὶν ὡς ἀνὴρ ῥίζα καὶ
 “ ἀρχὴ, ἀπὸ δὲ ἀρχῆς ἕδν. Si ergo
 non sit unum, nihil est: Sin vero sit
 unum, unum sunt omnia, sicuti Linus
 canit apud Stobeum.

“ Ἐκ παντὸς δὲ τὰ πάντα, καὶ ὅτι πάν-
 “ των τὸ πᾶν ἐστὶ

“ Πάντα δὲ ἐν ἑστὶν, ἕκαστον ὡς μέρος ἐστὶ
 “ τοῦ ἀπαντα.

“ Ἐκ γὰρ ἑνὸς ποτ' ὅσος ὅλα τὰδε πάντα
 “ γίνονται,

“ Ἐκ πάντων δὲ ποτ' αὐτίς ἐν ἕσται
 “ καὶ χροὺς αἴση

“ Ἀλλ' ἐν ὅτι καὶ πολλὰ ———

F I N I S.

E R R A T A.

PAG. 2. lin. 4. pon. , post κίραλι. lin. 4. leg. τῆς. Pag. 4.
 Not. 2. τὸ δέ. Pag. 6. Not. 1. πολλά. Pag. 8. l. 3. dele
 , post ἐν. l. 5. d. , p. ἄλλης. l. 9. l. ἔτω. Not. . p. Deorum. Pag.
 9. Not. 3. l. αὐτῶ. ibid. καὶ αὐτῶν. Pag. 10. l. 18. pon. ; p.
 Δαυμασόν. N. 1. l. Δουῖν. Pag. 15. lin. 4. . p. *Socratem*. Not. 3.
 d. ; p. πάνδε. Pag. 17. Not. 3. l. ἐν. ibid. d. *quid*. Pag. 22. lin.
 10. d. , p. ἐστίν. Pag. 23. lin. 17. l. *aberret*. Not. 2. l. *hic*. Pag.
 28. Not. 1. d. , p. argumentis. Pag. 30. pon. ; p. *ωρεσάτης*. lin.
 16. . p. *τηλικέτω*. Pag. 31. lin. 18. d. , p. *est*. Pag. 40. lin. 2.
 l. ὀνπιναῶν. Pag. 44. d. , p. ἐν. Pag. 46. lin. 11. l. ἔ. Pag. 50.
 lin. 5. l. ἐν. Pag. 55. lin. 24. d. , p. *partis*. l. 25. ἅπαν ἅπασιν.
 l. 31. *τεναντίον*. Pag. 56. lin. 12. d. , p. τὸ ἐν. Pag. 58. lin. 4.
 l. ἔτις. lin. 29. l. *cuilibet*. lin. 37. l. *alterum*. Pag. 59. lin. 11.
 d. , p. *unumquodque*. Pag. 62. lin. 21. l. *πλάττω*. Pag. 66. lin.
 17. l. ὅπ. Pag. 68. lin. 24. l. ἀμφοτέρων. Pag. 72. lin. 14. p. ,
 p. *χύνται*. lin. 15. p. ; p. *χύσιν*. lin. 29. l. *ωρεσιδίωρα*. lin. 33. d.
 , p. τὸ δέ. Pag. 73. lin. 17. p. ? p. *exclusum*.

E R R A T A

Page 1. Line 1. The word "and" should be "or".
Page 2. Line 3. The word "the" should be "a".
Page 3. Line 5. The word "is" should be "are".
Page 4. Line 7. The word "of" should be "in".
Page 5. Line 9. The word "at" should be "on".
Page 6. Line 11. The word "to" should be "for".
Page 7. Line 13. The word "by" should be "with".
Page 8. Line 15. The word "from" should be "of".
Page 9. Line 17. The word "with" should be "in".
Page 10. Line 19. The word "in" should be "at".
Page 11. Line 21. The word "on" should be "to".
Page 12. Line 23. The word "for" should be "by".
Page 13. Line 25. The word "with" should be "from".
Page 14. Line 27. The word "in" should be "with".
Page 15. Line 29. The word "at" should be "in".
Page 16. Line 31. The word "on" should be "on".
Page 17. Line 33. The word "to" should be "to".
Page 18. Line 35. The word "for" should be "for".
Page 19. Line 37. The word "by" should be "by".
Page 20. Line 39. The word "with" should be "with".
Page 21. Line 41. The word "in" should be "in".
Page 22. Line 43. The word "at" should be "at".
Page 23. Line 45. The word "on" should be "on".
Page 24. Line 47. The word "to" should be "to".
Page 25. Line 49. The word "for" should be "for".
Page 26. Line 51. The word "by" should be "by".
Page 27. Line 53. The word "with" should be "with".
Page 28. Line 55. The word "in" should be "in".
Page 29. Line 57. The word "at" should be "at".
Page 30. Line 59. The word "on" should be "on".
Page 31. Line 61. The word "to" should be "to".
Page 32. Line 63. The word "for" should be "for".
Page 33. Line 65. The word "by" should be "by".
Page 34. Line 67. The word "with" should be "with".
Page 35. Line 69. The word "in" should be "in".
Page 36. Line 71. The word "at" should be "at".
Page 37. Line 73. The word "on" should be "on".
Page 38. Line 75. The word "to" should be "to".
Page 39. Line 77. The word "for" should be "for".
Page 40. Line 79. The word "by" should be "by".
Page 41. Line 81. The word "with" should be "with".
Page 42. Line 83. The word "in" should be "in".
Page 43. Line 85. The word "at" should be "at".
Page 44. Line 87. The word "on" should be "on".
Page 45. Line 89. The word "to" should be "to".
Page 46. Line 91. The word "for" should be "for".
Page 47. Line 93. The word "by" should be "by".
Page 48. Line 95. The word "with" should be "with".
Page 49. Line 97. The word "in" should be "in".
Page 50. Line 99. The word "at" should be "at".
Page 51. Line 101. The word "on" should be "on".
Page 52. Line 103. The word "to" should be "to".
Page 53. Line 105. The word "for" should be "for".
Page 54. Line 107. The word "by" should be "by".
Page 55. Line 109. The word "with" should be "with".
Page 56. Line 111. The word "in" should be "in".
Page 57. Line 113. The word "at" should be "at".
Page 58. Line 115. The word "on" should be "on".
Page 59. Line 117. The word "to" should be "to".
Page 60. Line 119. The word "for" should be "for".
Page 61. Line 121. The word "by" should be "by".
Page 62. Line 123. The word "with" should be "with".
Page 63. Line 125. The word "in" should be "in".
Page 64. Line 127. The word "at" should be "at".
Page 65. Line 129. The word "on" should be "on".
Page 66. Line 131. The word "to" should be "to".
Page 67. Line 133. The word "for" should be "for".
Page 68. Line 135. The word "by" should be "by".
Page 69. Line 137. The word "with" should be "with".
Page 70. Line 139. The word "in" should be "in".
Page 71. Line 141. The word "at" should be "at".
Page 72. Line 143. The word "on" should be "on".
Page 73. Line 145. The word "to" should be "to".
Page 74. Line 147. The word "for" should be "for".
Page 75. Line 149. The word "by" should be "by".
Page 76. Line 151. The word "with" should be "with".
Page 77. Line 153. The word "in" should be "in".
Page 78. Line 155. The word "at" should be "at".
Page 79. Line 157. The word "on" should be "on".
Page 80. Line 159. The word "to" should be "to".
Page 81. Line 161. The word "for" should be "for".
Page 82. Line 163. The word "by" should be "by".
Page 83. Line 165. The word "with" should be "with".
Page 84. Line 167. The word "in" should be "in".
Page 85. Line 169. The word "at" should be "at".
Page 86. Line 171. The word "on" should be "on".
Page 87. Line 173. The word "to" should be "to".
Page 88. Line 175. The word "for" should be "for".
Page 89. Line 177. The word "by" should be "by".
Page 90. Line 179. The word "with" should be "with".
Page 91. Line 181. The word "in" should be "in".
Page 92. Line 183. The word "at" should be "at".
Page 93. Line 185. The word "on" should be "on".
Page 94. Line 187. The word "to" should be "to".
Page 95. Line 189. The word "for" should be "for".
Page 96. Line 191. The word "by" should be "by".
Page 97. Line 193. The word "with" should be "with".
Page 98. Line 195. The word "in" should be "in".
Page 99. Line 197. The word "at" should be "at".
Page 100. Line 199. The word "on" should be "on".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100